

Giới thiệu Bí Mật Của Tomoko

Thể loại: Hiện đại, đồng nhân conan

Thời điểm kiếp trước, Tomoko chưa bao giờ nghĩ đến những chuyện bí quan mặc dù cô là một cô nhi nhưng lại sống một cách lạc quan, vui vẻ và đôi lúc mặt cô hơi dày.

Có lẽ chính vì sự nhầm lẫn nên ông trời đã tặng cho cô một bất ngờ vô cùng lớn, đó là cô sẽ được sống lại ở thế giới mới. Ở nơi này cô phải cố gắng vượt qua tất cả những biến cố uy hiếp đến sự sống của bản thân và người nhà.

Nhưng cũng chính vì những biến cố đó mà cô đã gặp được những người không thể thiếu trong cuộc sống sau này của mình. Vậy cô lên lo lắng hay cảm thấy may mắn đây?

- Một người từ lúc bé đến lớn, cả 2 đều xem đối phương là người mình cần bảo vệ.
- Một người xông ngang cô cuộc sống nhưng để lại dấu vết không chút nào nhỏ.
- Một người khi thiếu niên khinh cuồng, mang của mình mục tiêu duy nhất, cho đến bóng hình cô đơn nhưng gặp cô làm cuộc sống của hắn muôn màu, muôn sắc.
- Một người tâm tư sâu nặng, phúc hắc vì gặp cô mà biến lúng túng, không biết làm sao.
- Một người vốn đã tưởng trong cơ thể đều in đậm sự tàn nhẫn, mỗi lần gặp cô là một lần nhân nhượng ra điểm giới hạn của mình cho đến...
- Một người mang lên Pocker Face khi mỗi lần hành động vì gặp cô mà tất cả sinh biến, bởi tất cả điểm yếu trên người hắn nhưng đều nằm trong tay cô, kể cả thứ quan trọng nhất.

Chỉ vừa được nhận vào một nhà công ty làm phiên dịch, ngẫm còn là Đại tỷ một bang phái nhỏ còn chưa kịp thể hội nhân sinh đầy hi vọng bao lâu, chỉ vì cô đặc biệt tốt bụng, chỉ vì cô đặc biệt yêu thích...chó, chỉ vì quá dũng cảm mà thôi, vì cứu một chú chó mà mạo danh gặp trong truyền thuyết xuyên không.

Thế nhưng trở thành con gái thủ trưởng bộ phận điều tra hình sự Tokyo_ Odagiri Toshiro.

Thực sự là thú vị, phát hiện bản thân xuyên đến trong manga Conan, thế giới của Nan " thần chết" -_-||, tội phạm đầy đất, người chết đếm không hết a. Còn là đồng học cùng Shin, Ran và Sonoko từ... mẫu giáo đến.

Ta có nên vì mình bị ai vài giây không nhỉ?...

Nhưng hơn phân nửa bên trong, Tomoko cũng ần ần hưng phấn khi đối kháng với tổ chức, còn chứng kiến Nan thần chết phá án phần khích càng nhiều hơn. Ta càng muốn trộn lẫn càng đục hơn.

Tất cả các nam nhân đều đặt cô tại vị trí quan trọng nhất trong lòng mình,..cô cũng vậy!

Khi trước Tomoko thường mang lên mặt nạ một người hiền lành, dịu dàng, thân thiện, lúc này cô cũng vậy, nhưng lại phát ra từ đáy lòng đối với mỗi người cô đề ý. Và một phần lạnh lùng, mạnh mẽ, quyết đoán, không chịu khuất phục của cô tất cả được hiện ra... đều là vì Họ...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ngoài ý muốn xuyên không

Tokyo đường XX

Trời đã tối, nhưng mọi thứ lại được trù lên bằng thứ ánh sáng khác, của đèn đường, của các nhà hàng sang trọng, của một số quán nhỏ ven đường hay đơn giản chỉ nhỏ bé bằng chiếc smartphone từ người đi, người đến.

Tấn cả hài hòa trộn lẫn vào nhau tạo ra vô số mảnh ghép thú vị khác của cuộc sống và có thể còn ẩn dấu "bí ẩn" ở góc nào đó mà chẳng ai biết được. Nhưng, dù sao thì mọi thứ vẫn diễn ra nhộn nhịp lại không mất quy luật.

Từ một nhà công ty máy tính khá lớn và dễ thấy trên một nhánh ngã tư đường, đó là nhân nhân vật chính của truyện này_ Tomoko, vừa ra khỏi công ty, cô gọi điện cho bạn tốt mình_ Yuki, để chuẩn bị khao một chút cô đi làm ngày đầu tiên. Tại sao không nhỉ. Mọi việc hoàn toàn thuận lợi.

- Là Tomoko à, thế nào giờ này gọi cho chị đây hả, quá nhớ người ta đúng không? Bị của mình nhân cách thuyết phục đi, mà cũng không đúng, là Yuki mỹ nhân, ôn nhu, dịu dàng, sức quyến rũ chẳng ai bằng mà...

Tomoko đen mặt, vỗ chán, từ mới quen đến giờ đều đã có thể thích ứng đột nhiên ra "phát bệnh" của bạn thân. Và tất nhiên là... phải đáp lại, cô cũng không thể quá thất lễ đúng chứ? Dù sao cô như vậy tri kỉ, như vậy sẵn sốc thôi. Cố ý đề thấp thanh tuyến, lợi dụng mình ưu thế.

- Nha, yuki-onee channn, quả nhiên là không thể dấu được cậu, My love! Tomoko nhớ đến mức đi làm đều là người, đến đi ăn cũng là người đấy. Ngày đầu tiên đi làm mà Tomoko-chan đáng yêu, tri kỉ của cậu đều sắp chết đói rồi, quá ủy khuất, mau mau phi đến bên cạnh an ủi tâm hồn bé nhỏ, túi thân của mình đi nhé.

Bị phản kích một chút, Yuki mỗi lần nghe Tomoko như vậy đề thấp thanh tuyến, còn cùng cô ấy vừa làm nũng, vừa ám khoa bản thân đều không ngăn được cơ thể "run rẩy" chịu thua nói:

- Được rồi, mình đầu hàng

- Hi hi..., Yuki, 30 phút nữa, quán nướng nhà Shyria nhé, hôm nay mình khao.

Quả nhiên nói đến ăn, Yuki chan đều chờ không kịp lập tức đáp ứng còn chuẩn bị chạy đến nơi

Từ đây đến quán cô hẹn Yuki cũng không xa chỉ cách một cái hồ nên quyết định đi bộ.

Tomoko năm nay 22 tuổi, cao 1m65, khuôn mặt luôn luôn là nụ cười ôn nhu, dịu dàng. Khuôn mặt thon gọn, ngũ quan tinh tế, xinh đẹp, mái tóc đen mềm mại gọn sóng. Có lẽ khuôn mặt này là thứ duy nhất giữa cô và ba, mẹ mà cô chưa từng gặp bao giờ vì thế mà nên cảm ơn họ đi. Chỉ là một cô nhi nhưng cô cũng không cảm thấy thế nào chán nản, có lẽ chính bản thân vốn là người có chút thờ ơ, lạnh nhạt. Cô luôn lạc quan và hoàn cảnh ở cô nhi viện giúp cô luyện ra cá tính không chút nào thích chịu thiệt, cứng cỏi, còn có da mặt đặc biệt giầy.

Hôm nay cô mới xin vào làm nhân viên phiên dịch của công ty lập trình, còn có cô bình thường luôn thích thể hiện ra dịu dàng, dễ gần và cũng thực là tính cách cô như vậy. Nhưng cũng chỉ 1 phần, cô còn là một thành viên của một cỡ nhỏ bang phái, bởi cô đặc biệt thích giả heo ăn hổ, còn... thực lười, không thích phiền phức. Được rồi cuối cùng mới là nguyên nhân chính thôi. cô cũng là người có phần tàn nhẫn, lạnh lùng một mặt, nhưng còn sâu rất sâu và ít chuyện gì khơi lên mặt trái của cô cả.

Cô thấy mình thực sự càng giống tinh thần phân liệt hơn, cũng không biết mình là thế nào người nữa. Aiz... Tóm lại cô là người xinh đẹp, ôn nhu, dịu dàng, tốt bụng, điển hình thanh niên tốt luôn á...

Chính vì không thích phiền phức nên đa số thời gian trách nữ của mình, Tomoko thực thích đọc truyện tranh: Slamdunk, Conan, Doremon... nói mới nhớ, mai liền là ngày xuất bản tập mới của Conan. On giới, chờ bác Aoyama cuối cùng ra tập mới, thực quá hạnh phúc, làm cô đều nhanh muốn khóc ròng.

Nhưng giờ cô phải nhanh đến chỗ hẹn với yuki thôi.

Ngang qua cái hồ cô bỗng nghe thấy mặt hồ có gì đó động tĩnh. Hiếu kì, cô bước lại gần để xem kĩ.

Một cái lông xù đầu nhỏ, cùng hai cái chân giò lên cổ gắng thoát khỏi hồ nước. Một chú chó nhỏ không may rớt xuống đó. Tomoko lại rất thích chó mặc dù cô khá sợ mấy con chó to. Tuy buổi tối luôn nhộn nhịp nhưng luôn có một góc nào đó bất đồng, khu vực hồ ở đây lại không mấy đông người qua lại bởi trông nó khá âm u vì một cái miếu nhỏ bên cạnh, có vẻ âm khí ảm đạm.

Lúc này lại chỉ mình cô đi ngang qua. Nghĩ lúc sau đang chờ mình yuki, còn có chú chó nhỏ kia. Cô quyết định vẫn là xuống cứu. Vì là mùa hè nhảy xuống sông cũng không cỡ nào lạnh, cũng còn tốt cô mang 1 bộ quần áo mới đặt mua hồi chiều được giao đến đây. Thực may mắn, cô nghĩ con chó này cũng thật may mắn vì gặp cô.

Tomoko không do dự nữa nhảy xuống cứu đáng thương bé. Ôm lấy bé nhỏ bơi lại gần bờ, cô trước đặt nó lên bên cạnh. Chỉ kịp thở ra một hơi, đang lúc cô muốn lên bờ thì dị biến này sinh.

Cô cảm giác một làn gió lạnh quét đến, rùng mình, tâm không hiểu bất an lên. Đột nhiên như có gì đó từ dưới hồ giữ cô lại, khiến cả người chìm xuống. Tomoko cố vùng vẫy bơi lên, nhưng sức hút càng lúc càng mạnh hơn thì phải.

Cố giữ bản thân bình tĩnh lại, lần nữa sức lực bơi lên trước, nhưng vẫn không thể thành công. Cho đến càng lúc càng chìm xuống sâu hơn, tâm trí mơ hồ lên, trong đầu lướt qua vô số hình ảnh nhưng càng là không cố định ở bất cứ gì cả. Cô cười khô, lần này là thật sự gặp hạn a, may mắn cái gì không biết. TMD a...

Không lâu sau đó, mặt hồ liền trở lên yên lặng, bình tĩnh như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Bé chó nhỏ được trở lại bờ, giường đôi mắt nhìn về phía hồ, sau đó vẫn quay đi tìm về nhà mình đi thôi.

Yuki đến quán mà 2 người thường hẹn, nhưng chưa thấy Tomoko, cô đến quán cũng chỉ có 20 phút mà thôi. Liền chờ cô ấy đến, nhưng trong lòng không hiểu sao bất an lên, 30 phút sau đều chưa thấy người, cô đã gọi cho Tomoko nhưng không ai nghe máy cả, bất an càng lớn hơn, cô rời đi quán đến chỗ Tomoko làm, đi đến chỗ hồ, thế nhưng phát hiện túi đồ của Tomoko. Nhìn xung quanh lại không thấy bất cứ động tĩnh hay bất thường nào khác, cô buộc phải gọi cảnh sát báo mất tích. Yuki thực lo lắng Tomoko. Nhưng vẫn không thể tìm thấy cô ấy. Giống như tiêu thất giống nhau. Không để lại bất cứ dấu vết gì.

Ở một thế giới khác, Tomoko cảm giác dần dần trở lại với mình, nhưng mắt vẫn chưa mở được, tứ chi càng khó động được, nhưng có gì đó co bóp lại khiến Tomoko thực khó chịu, một lực đẩy lên bản thân hướng dẫn đi đâu đó.

Trong phòng sinh sản 202, của bệnh viện Beika, thành phố ToKyo.

Suốt bốn bác sĩ đỡ đẻ, hướng dẫn người phụ nữ hít thở để đưa đứa trẻ chào đời. Một người phụ nhân khoảng gần 30 tuổi nằm trên giường, giờ khắc này đầu đầy mồ hôi, dung nhan mặt mũi không được nhưng vẫn giữ nét tao nhã, cao quý, nhưng trong đôi mắt vẫn luôn giữ bình tĩnh, quyết tâm, ổn định, chỉ vì đứa con bé nhỏ trong bụng.

- Phụ nhân, cố hít thật sâu, một lần dùng lực thở ra. Cố thêm chút nữa, đứa bé sắp ra rồi, chỉ một chút nữa thôi.

-Aaaaa... A...

Tất cả bác sĩ đều khăn trương lên, nhanh tay đỡ lấy đứa bé ra từng chút một.

Cuối cùng, người quý phụ không uống cố gắng của mình, đẻ ra đứa bé đến. Một tiếng khóc trẻ con vang lên, nhưng làm cả bác sĩ và quý phụ có thể thở ra một hơi thoải mái vì cả hai mẹ con đều ổn.

- Làm ơn cho tôi bế đứa bé các bác sĩ.

Người quý phụ nở nụ cười hiền từ, đôi mắt đọng đầy tình thương, ôn nhu của mẹ cho bé con trong lòng mình.

Tomoko rốt cục chờ trôi qua mọi khó chịu, thích ứng với cơ thể của mình lên, cô rốt cuộc phát ra âm thanh nhưng thế nào lại thành Oaa oaaa...mà thôi. Đôi mắt mơ hồ dần dần tụ lại trên người quý phụ, tâm trí rõ ràng lên, nhìn xung quanh thế nhưng phát hiện có vẻ mình đang trong bệnh viện.

Cô chưa chết sao??? Còn có gì đây, sao tay chân cô ngán như vậy ư???.

Cả ngàn thắc mắc chạy trong đầu cô. Cuối cùng cô cũng rõ ràng thì ra mình trở thành một đứa trẻ mới sinh. Cô nghĩ đến Yuki không thấy cô chắc lo lắng, còn có con chó...

Nhìn lên người quý phụ, tuy mặt mũi không được dung nhan cao quý, tao nhã, hiền từ nhìn chính mình. Đây là mẹ của mình đi, trong lòng bỗng xúc động lên, cô thử lên tiếng bỗng thành tiếng khóc. Không biết thì ra vẫn lãnh tĩnh chính mình khi có người thân liên như thế này. Người mẹ mới của mình thấy cô khóc liền nhẹ nhàng dỗ lên. Sau đó cửa phòng mở ra, một người đàn ông khoảng 30 tuổi, nhưng thực soái, cả người nghiêm nghị, có chút lạnh khốc nhưng đôi mắt nhìn về mẹ như lại đầy quan tâm, thờ nhẹ ra, rồi chuyển hướng bản thân.

- Matsume, em ổn chứ?

- Không có việc gì, chỉ hơi mệt chút thôi. Con thật đáng yêu.

- Oa a, đây là em gái của con sao, thật sự thật đáng yêu. Mẹ, để con bế em nhé.

- Đúng vậy Matsume, em nên nghỉ ngơi. Để anh bế con bé cho.

- ừm

Nhìn đến tiểu shota chỉ mới 10 tuổi, ra vẻ là ta một cái anh trai. Còn cố làm biểu cảm người lớn nữa chứ. Thôi được rồi, nhìn lên người sau này lớn lên soái liền để người ôm ta đi. Tomoko không được tự nhiên nghĩ đến. Còn có baba cũng thực soái nữa. Sau này chắc chắn mình cũng sẽ đẹp như vậy.

- Toshiya,ôm em cẩn thận chút, Toshiro, anh định đặt tên con là gì?

- Liền gọi Tomoko đi, đứa bé thứ 2 nhà Odagiri chúng ta.

Cô cũng thực ngạc nhiên, vậy mà vẫn tên như thế. Có lẽ lần này trùng sinh liền là may mắn, còn có duyên phận đâu. Kiếp này cô còn có gia đình của chính mình, có tình thương của cha, mẹ và anh trai. Đủ bù đắp thiếu thốn lúc trước, càng là trọng hoạt một lần nhân sinh, kiếp này ta càng phải sống phấn khích hơn trước.

Cảm tạ thánh thần gì gì đó. nhìn lại người thân mới của mình kiếp này, thực chờ mong nhân sinh phía sau.

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Gặp được nhân vật chính - Conan thế giới

4 năm sau, Tokyo, cuối tháng 8

Biệt thự nhà Odagiri, một khu nhà xây dựng theo kiến trúc cổ của Nhật Bản, phác họa lên vẻ ngoài nghiêm nghị nhưng không mất yên tĩnh, trang nhã để người nhìn thấy vô cùng thả lỏng, thư thái.

Khu vườn dành riêng cho việc luyện kiếm của nhà Odagiri, dưới ánh nắng của buổi sáng chiếu lên khuôn mặt bé nhỏ dễ thương đầy mồ hôi, dù mặt vẫn toát ra kiên định đáng tin mới 4 tuổi rưỡi của Tomoko. Động tác huy cây kiếm nhỏ không chút nào sai sót, ra hình ra dạng, mái tóc dài dày, gọn sóng mượt mà được buộc gọn phía sau, để lộ khuôn mặt trắng nõn, non mịn của trẻ con, đôi mắt sáng ngời, hữu thần nhìn chăm chú phía trước. Từ lúc 3 tuổi nhìn thấy baba luyện kiếm, Tomoko liền thích, và quyết tâm học cho được. Cách đó không xa là ba ba cô, Odagiri Toshiro đang nhìn Tomoko hoàn thành công khóa luyện tập kiếm đạo ngày hôm nay. Cả người thoát nhìn nghiêm túc khó tiếp cận, và cũng thực đúng vậy, nhưng nhìn cô tận sâu trong mắt đều mang từ ái, hài lòng. Biết vậy nên Tomoko không chút nào sợ baba, chỉ dành cho ông tuyệt đối yêu mến, bội phục.

Đúng vậy, baba cô thế nhưng lại là một thủ trưởng Bộ phận điều tra hình sự, cảnh sát Tokyo với cấp bậc 3. Làm người luôn nghiêm khắc trong công việc và với cả những người xung quanh, đối với con cái, ông càng yêu cầu cao với cả con mình, càng không có thiên vị dù cho là con mình, luôn làm gương cho cấp dưới. Thế nhưng có vẻ không mấy có tác dụng với một số người bởi vì...

- Tomoko nhỏ bé, dễ thương đầu rồi, mau đến anh trai ôm chút đi. Anh có quà cho em đó.

Một giọng nói từ không biết góc nào trong nhà vọng ra. Thiếu niên 15, 16 tuổi, sáng sủa, đẹp trai, mặc quần áo tương đối phóng khoáng, chạy vào, quăng đồ lung tung rồi liền xông đến chỗ Tomoko.

Chỉ mới nghe thanh âm liền biết là ai Tomoko thực bất đắc dĩ nghĩ: “ lại sắp có chiến tranh thôi”

Quả nhiên thành công ôm vào bé con, chưa kịp thân, chỉ thấy bên cạnh vang lên thanh âm nghiêm khắc của baba Toshiro.

- Toshiya, lễ nghi của con đâu, liền như vậy không lớn không nhỏ, luôn gây rắc rối bên ngoài, còn ăn mặc như vậy là sao?

Quả thực bộ quần áo hơi rách trên người Toshiya, tuy thực thời trang nhưng hoàn toàn không phù hợp với quy tắc nghiêm cần, chín chu của baba. Có lẽ thiếu niên tuổi này đều trong phản nghịch kỳ đi, thiếu niên không chút thua kém dưới uy áp của ba mình nói lại.

- Là ba a, bộ quần áo này là con mượn của bạn, bộ đồ hơi sáng không may bị bẩn thôi, có gì đâu chứ. Còn con làm gì mình thích là được, không phạm pháp liền cũng không có gì lớn đi, ba quản nhiều như vậy làm gì.

Như vậy ba ba lại giận lên thôi. Aiz... Suốt 1 năm này, Tomoko đều nhìn quen, tiếp đến cô và mẹ lại phải điều hòa không khí căng thẳng này. Cũng thật bội phục anh hai luôn trước uy áp của baba đều có dung khí cãi lại còn làm ông giận đến vậy. Baba cũng không phải thực tức giận quá lớn nên cô cũng không quá lo.

- Odagiri Toshiya!

- Baba, anh hai vừa về thôi, cả nhà chúng ta cùng ăn trưa đi, ta đều đói, baba cùng anh hai đều đói phải không nha? Mẹ có lẽ làm đồ ăn xong rồi đi.

- Là Toshiya về rồi sao, mấy ba con mau vào ăn cơm đi, Tomoko mau thay đồ đi.

- Vâng, mama.

Trên bàn ăn, mọi người đều đang nói về việc ngày mai cô phải đến lớp mẫu giáo báo danh, tâm tình vẫn đều thực phức tạp, hi vọng nó không tệ như những gì cô tưởng tượng mình và một đám trẻ con tuy cô cũng thích trẻ con.

- Tomoko, ngày mai mẹ đưa con đến trường mẫu giáo báo danh nhé, sẽ có thực nhiều bạn mới chơi với Tomoko.

- Vâng mẹ,

- Để mừng Tomoko sắp đi học, anh hai có quà cho em đây? Khẳng định thực thích.

Không ngoài nhìn thấy đôi mắt lấp lánh của cô đầy mong chờ về phía anh. Toshiya thấy thực đắc ý, cũng thực cung chiêu nhìn Tomoko.

- Là gì vậy anh Toshiya?

- Là sách luật hình sự mới nhất đây, thế nào thích không?

Không cần suy nghĩ liền cầm lấy nó, cô không để ý miệng nhỏ vừa ăn cơm, liền hôn một ngum lên mặt Toshiya, còn cố ý để lại...bản. “Thực thích, cảm ơn anh hai”.

Toshiya cảm thấy thực bất đắc dĩ, đúng là vừa khổ vừa vui a. Ngoài theo baba học kiếm đạo, cô còn thực thích đọc sách, càng quan tâm sách luật nhiều hơn chút. Tuy sau này Tomoko không nghĩ làm luật sư nhưng không ngăn cô có hứng thú với luật a, còn một phần là vì baba mình là một thủ trưởng điều

tra hình sự, tất cả những gì liên quan đến luật và giúp ích cho việc phá án cô đều sẽ đọc.

Chẳng mấy chốc đến sáng ngày hôm sau. 8 giờ Tomoko cùng mẹ Matsume đến nhà trẻ mới báo danh.

Một ngôi trường không quá lớn nhưng vẫn rất rộng ở phố Beika, sân trường thực nhiều cây, và có đầy đủ dụng cụ chơi đùa cho trẻ em. Cô kiếp trước ở cô nhi viện từ nhỏ, tuy không khác lắm về tính chất, nhưng hoàn cảnh vẫn rất khác biệt. Mọi lớp học, đều đầy đám trẻ đang lên lớp, cũng không có mấy người giống như mẹ con Tomoko, giờ này còn đi ở sân trường.

Hỏi đường đến phòng hiệu trưởng, cô cùng mẹ vừa tới ngoài cửa liền thấy một đứa bé trai cùng mẹ, có lẽ cũng giống cô, còn ăn mặc đồng phục của trường. Không phải đứa bé này thật sự so với cô còn tỏ ra nguy hiểm đâu. Không khóc, không nhao, ánh mắt nhìn quanh, nhưng biểu cảm không thể nào ngạc nhiên, mà thực bình thường, không chút quan tâm. Trong lúc đánh quan sát đứa bé, cô cũng thấy nó quay lại nhìn mình, chợt nghe mẹ cậu bé gọi: “ Bé Shin – chờ mẹ, chúng ta qua lớp của con thôi- lớp Hoa Anh đào đó”. Đó là một người phụ nữ thực xinh đẹp, trẻ tuổi. Nghe cách gọi đó thực quen, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều, liền theo mẹ vào phòng hiệu trưởng đăng kí.

Lúc sau mới xong, cô cũng là lớp Hoa Anh đào gì đó, liền cùng mẹ đến lớp mới của mình. Trong lúc mẹ cô đang cùng thầy giáo trông lớp nói chuyện cùng người phụ nữ lúc nãy nữa, cô bước vào lớp xem một chút, Bọn trẻ có vẻ đều ngủ, ánh mắt nhìn đến phía góc lớp gần cửa ra phía đối diện, một đứa bé gái tóc dài, đôi mắt to đáng yêu nhưng hơi đỏ lên, còn cả đứa bé trai lúc nãy. Cô chỉ tỏ mò một chút thôi, liền lại gần nghe, Nhưng mà, nội dung tuy không có gì quan trọng lắm, quen thuộc khiến cô thực sự ngỡ người, trong đầu đều đang hiện lên vô số tâm tình, đứa bé trai nói:

- Cậu làm thêm cho tớ một cái nhé. Cậu đang gấp hoa anh đào phải không?

-ừ! Sao cậu biết?

Rồi sau đó là một loạt suy luận của của đứa bé trai đó, còn thực hợp lý, Tomoko càng lúc càng thấy sao đoạn này quen như vậy? cho đến khi bé gái cũng làm xong một bông hoa anh đào bằng giấy cho cậu bé, và hỏi tên cậu. Tomoko cũng đã nghĩ đến, “ Không phải là người kia chứ? còn trong truyện tranh?”

Thằng nhóc lên tiếng chứng thực suy nghĩ của cô:

-Kudo Shinichi-lớp hoa anh đào.

“Oành”-một tiếng sấm đánh thẳng trong lòng cô. “Là Kudo Shinichi! Nan tử thần a.???? Mình thế mà lại xuyên đến thế giới trong conan?” Giấy lát cô thấy tương lai thực ư ảm, cô nghĩ đến một Conan đi đến đâu liền đều có một hoặc một vài xui xẻo quỷ nào đó bỏ mạng. Còn có Tổ chức áo đen bí ẩn nữa chứ. Nhưng lúc sau cô thực sự hưng phấn, trực diện với thành viên trong tổ chức, còn có người kia, nơi này là một thế giới chân thực mà cô Odagiri Tomoko liền đang tồn tại bắt đầu nhân sinh mới của mình. Nghĩ đến thôi đều thực phấn khích.

Quay lại hiện tại, lúc này là lần đầu tiên Shinichi gặp Ran, cũng liền theo cái nhìn đầu tiên thấy nụ cười rục rờ của Ran sẽ thích đi, còn có suy luận đầu tiên của cậu ta cũng là từ cô ấy.

Nghĩ lại thấy buồn cười, cô thực may mắn khi thấy đoạn bắt đầu cho tình cảm của 2 người sau này trước mắt mình đi. Thật là, đáng yêu quá đi mất thôi. Từ giờ liền sẽ trở thành bạn của 2 người này thật sự thấy thú vị, và cũng cần điểm nể cho mấy người xui xẻo quỷ nào đó nữa.

Như vậy thì ba cô giữ chức vụ thực cao trong sở cảnh sát, cũng rất phương tiện cho hành động sau này của mình, Tomoko bỗng nhú mày vì cô vừa nhớ đến một vụ án mà Conan nghi ngờ anh trai, và baba, tuy chỉ là chút phiền toái không đáng kể lắm, nhưng còn anh mình thế nhưng sẽ làm Ca sĩ nhạc Rock, còn uy hiếp, tổng tiền ai đó nữa chứ. Cô cảm giác mình đến khi đó lại có việc phiền phức rồi, Aizzz.. Nghĩ đến người kia, cô thực sự mong sau đó gặp mặt thực phấn khích.[/size]

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Làm quen cùng chuẩn bị

Dù sao ngày đầu tiên đến nhà trẻ, như vậy phát hiện cũng coi như rất có ý tứ, thật sự giảm bớt nhảm chán cho cô thời gian sau đó. Chỉ cần đi theo Shin-kun là đến nơi, thỉnh thoảng đề nhuệ khí của nhân vật chính, dựa quang hoàn nhân vật chính của Conan-kun chắc ổn chứ nhỉ, đùa giỡn một chút người, đi theo lật đổ tổ chức nữa,... Tomoko tự kỉ nghĩ đến. Như vậy xa vời tương lai cô đều dám nghĩ.

Mà thôi, vầng sáng nhân vật chính bác Ao chỉ cho Conan thôi thì sao, mình vẫn là tự túc thì hơn. Cái tên thần chết này không lúc nào không là báo hiệu một số người chuẩn bị xui xẻo, còn thường xuyên nhìn đến người chết cũng quá khiến người ta bị ám ảnh, chỉ sợ cũng chẳng còn khẩu vị gì, dù cho Tomoko cũng không là người sợ ma. Bởi cô nghĩ rằng đôi khi, con người so với ma quỷ càng đáng sợ.

Giọng nói tức giận, nghiêm túc của Ran cất lên tạm cắt đứt suy nghĩ càng lúc càng xa của cô.

-...Kudo Shinichi, tớ không phải đồ mít ướt.Cậu cũng không được gọi tớ là đồ mít ướt nữa.

-Shinichi xem mặt có vẻ thực bất ngờ. Tomoko thực sự không chịu nổi cười, hành động là muốn an ủi Ran,nhưng cái vẻ mặt còn có lời nói đáng ăn đòn như vậy, bị Ran mắng cũng thật xứng đáng. Ai bảo thích tỏ ra hơn người nha. Cô cũng tưởng đến may mà hiện tại Ran chỉ mới 4 tuổi, sau này cậu ta còn giảm phát ngôn như vậy trước mặt Ran đảm bảo nằm viện đi thôi. “Hi..hi...”

Nghe tiếng cười cả Ran và Shinichi cùng qua ra nhìn về hướng Tomoko.

“có gì buồn cười đâu nhĩ?Hay là thần phục trước suy luận của mình chứ gì. “ Tiểu shota Shinichi không được tự nhiên nghĩ. Ran đôi mắt vẫn hơi ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy ủy khuất khó hiểu nhìn qua. Tomoko vội vàng điều chỉnh khuôn mặt thân thiện nhất của mình,lại gần cười nhẹ.

-Minh là Odagiri Tomoko, cũng là thành viên mới lớp Hoa Anh Đào, Chúng ta làm quen được không?Cậu thật đáng yêu? Cậu tên Ran phải không? Còn Shinichi, suy luận của cậu thật sự rất thú vị. ^ _ ^

Ran thực ngạc nhiên mà hỏi, “ sao cậu biết tên mình?”.

“ Là mình xem trên huy hiệu của cậu và lúc này mẹ của Shinichi cũng gọi cậu là Ran đó thôi” Tomoko lại gần Ran rút ra chiếc khăn tay, lau nhẹ khóe mắt của Ran, “ Nếu như vậy, lời nó của cậu càng có thuyết phục hơn đây Ran-chan“.

Xem Ran đỏ mặt thực sự quá đáng yêu, không nhịn được đưa tay lên cầm nhẹ má của Ran. “Tomoko, đừng chọc mình,mình là Mori Ran, rất vui được biết cậu“. Ran cười thực vui vẻ, vì có người chơi với mình, bởi chiếc huy hiệu hoa anh đào bằng giấy của cô khác với những bạn khác mà hồi sáng bị mọi người chán ghét, từ giờ Ran lại có thêm một người bạn nữa chơi cùng cô bé.

Còn Shinichi có vẻ hưng phấn, chắc lại nghĩ “Holme thật tuyệt vời, hay đại loại như thế gì đó đi”, - Minh cũng là thành viên mới lớp Hoa Anh Đào, rất vui được biết cậu.

-Nè nè, mình là Suzuki Sonoko, cậu là thành viên mới á?yên tâm đi, sau này ai dám bắt nạt cậu cứ nói với mình, mình sẽ cho người đó một trận. Tóc của cậu thật đáng yêu quá Tomoko.

Thì ra là có cả Sonoko ở bên cạnh nữa, hôm nay anh Toshiya thế nhưng buộc tóc cho Tomoko. 2 búi tóc buộc thấp thả ở 2 bên vai trông thực đơn giản mà khả ái.

-Ừm, cảm ơn Sonoko, là anh trai sáng nay buộc tóc cho mình. ♪(≥▽≤*)o Sau này chúng ta chính là bạn nha.

Bữa tối của nhà Odagiri.

-baba, anh hai, sáng nay em quen được mấy người bạn mới rồi đó, thật sự rất vui vẻ.

- Tomoko nhà chúng ta là người gặp người thích mà.

Anh Toshiya nghiêm trọng thiên vị em gái không thuốc chữa lâu rồi. Baba Toshiro khuôn mặt đều đặn lên giống như nhận đồng lời Toshiya,nhưng vẫn là nghiêm túc nói

-Tomoko đi học không nên quá làm phiền thầy giáo, phải nghe lời thầy đấy.

Mẹ Matsume thì vui vẻ nhìn cả nhà.

Ăn cơm xong, Tomoko đến thư phòng của ba, cô quyết định nói với baba một vài yêu cầu của mình.

Hai chân ngồi quỳ gối, tay đưa chén trà sữa mà không phải trà xanh lên uống, tuy cô uống được trà xanh nhưng cũng có vẻ quá không bình thường ở một đứa trẻ con. Động tác uống trà hoàn chỉnh quy củ nhưng không mất lễ nghi,thoải mái nhưng không cứng nhắc. Đối diện là baba Toshiro. Tomoko nghiêm túc nói suy nghĩ của mình:

-Baba, con muốn học võ, kiếm đạo con cũng vẫn sẽ học, con muốn được đặc huấn dù là phá án và cả... súng.

Toshiro đang uống trà cũng không thể không dừng lại, nhíu mày. Tuy ông thật muốn 2 đứa con kế thừa mình nhưng Tomoko còn quá nhỏ,mặc dù ông cũng biết Tomoko cũng rất có chủ kiến, cứng đầu, còn thật khó mà khiến con bé thay đổi những gì đã quyết định.

-Lý do của con?

Tomoko đặt chén trà xuống nhìn thẳng ông.

-Chỉ là con thích mấy thứ đó, và con muốn được giống ba thôi.

“Tha thứ cô đó thực không phải lí do thực sự, nhưng cô cần phải học và càng phải học thật tốt, cô cũng không thể nói là đi theo Nan thần chết thực nguy hiểm, còn có một tổ chức Áo đen bí ẩn nguy hiểm cấp S nữa chứ,... Aiz. Quá khó khăn thôi, mà có lẽ ba cô cũng khó tin, nếu không càng có thêm phiền phức với cô, bởi cô không thể giải thích vì sao mà có suy nghĩ đó đi”

Toshiro mày hơi nhíu lại, liếc xem Tomoko, làm cô có chút yếu yếu.

-không phải lí do thực đi Tomoko...Nhưng mà ta sẽ đáp ứng con.

Tomoko thật sự thở nhẹ ra một hơi, cuối cùng qua,tuy là quen với áp lực ông tạo ra nhưng thực khó mà đối diện, những lúc vậy càng bội phục anh mình. Cười toe toét lấy lòng nói.

- Cảm ơn baba.

-Tuy nhiên với điều kiện, sau đó luôn phải cẩn thận, an toàn của mình mới là trên hết,nhớ rõ chưa.

Ông đồng ý quyết định của cô, nhưng cũng bắt đầu đi lo lắng. Tomoko cảm thấy sống mũi cay cay, cô thực sự vui vì người thân ủng hộ mình, còn luôn quan tâm đến an toàn của cô đầu tiên. Phải là tất cả mọi người trong nhà đều như thế, yêu chiều, bảo vệ cho cô mới đúng. Tomoko cả người đều tỉnh thần lên, đôi mắt sáng ngời tràn đầy vui vẻ, khoe miệng khê nhếch.

- Vâng thưa ba.

Trước khi đi ngủ,cô nghĩ đến,tan học sẽ cùng anh Toshiya đi mua sách, Vật lí, lịch sử, hóa học,... mọi thứ. Để đứng cùng những người kia,nào là thành viên của tổ chức, nguyên một đám thiên tài nhưng “có bệnh”, còn có cả FBI, CIA, thám tử, còn cả vài tên trộm nữa chứ, không thể để họ thất vọng không phải sao?! Thực chờ mong sau này gặp mặt họ.

Khụ... bây giờ vẫn là rèn luyện cho tốt đi thôi, tuy cô như vậy hiền lành, dễ thương, ôn nhu, người gặp người thích nhưng với cánh tay cánh chân ngắn vậy còn chưa thể làm được gì nha.Nghĩ đến nhiều như vậy nữ nam, nữ thiếu niên, hiện tại cô nhưng cũng chỉ có thể bất lực thôi đi.

Được rồi lại nghĩ quá xa, mai đi học ngày đầu tiên cần đi ngủ sớm đó. Nghĩ mới nhớ đến, Shinichi kun nhìn thầy giáo chủ nhiệm lớp mẫu giáo có vẽ cảnh giác thì phải, đúng rồi, hình như hẳn có âm mưu gì với bé Ran,cô không quá nhớ rõ. Tomoko cũng không quá lo lắng, vì trong truyện Shin sẽ bảo vệ được Ran thôi.

Nhưng mà hiển nhiên Tomoko nhà ta an tâm quá sớm.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Âm mưu sau nhà trẻ

Ngày hôm sau

Ăn chiếc bánh mì đến miếng cuối cùng, Tomoko chạy nhanh giải quyết nốt cốc sữa bò, liền đứng lên.

- Ba, mẹ con ăn xong rồi. Anh Toshiya,chúng ta đi học thôi. Đều sắp trễ rồi. hix.

Mặc dù chỉ là học mẫu giáo mà thôi, nhưng hôm qua cô suy nghĩ quá nhiều mà đi ngủ muộn, dẫn đến hôm nay dậy trễ như thế, đều nhanh vào giờ học mất tiêu.

- Được rồi, Tomoko, tạm biệt ba mẹ, con sẽ đưa em đến trường.

Ba ba đang đọc báo buổi sáng cũng nói- Ủ Ờ Đi đi.

Cổng nhà Odagiri, Toshiya ngồi lên chiếc moto của mình rồi nhắc cô lên phía sau. Toshiya hiện tại dẫu baba đi làm thêm, còn tham gia ban nhạc Rock&Roll gì đó nữa, còn dành tiền mua một chiếc moto, vì có lần nghe Tomoko nói không thích ngồi xe bốn bánh, cho nên anh liền cũng lưu ý. Sự thực là kiếp trước Tomoko nhưng bị say xe, cho nên cô nhất quyết chọn công ty gần nhà đi làm dù chẳng phải quá thích gì đó liên quan đến lập trình.

Bất chấp có thể baba sẽ lại nổi giận khi mình làm trong ban nhạc, Toshiya vẫn sẽ làm vì anh ấy thích, và dường như cố ý ngỗ nghịch lại baba đi, mặc dù thực tế là thiếu niên làm gì baba Toshiro đều biết rất rõ. Khô cho người này, chẳng qua ông cũng chỉ đành mặc kệ. - Tomoko ôm chặt anh hai nhé.

- Vâng, vâng, anh không phải lo đâu.

Xe trực tiếp nổ máy liền đi rồi.

Phía ngõ nhỏ,gữa tòa nhà phía Tây Nam, một người nam nhân ăn mặc áo măng tô che khuất thân, Chiếc mũ đội như gần che hết mắt, tháo xuống khẩu trang. Một người nam nhân, tuy khuôn mặt tiêu tụy, râu mọc không theo quy luật, cả người có vẽ bình thản nhưng không khó nhận ra đường nét nhu hòa, đẹp trai che lấp đi, và đôi mắt nhìn hết sức tập trung phía trước, ẩn sâu thâm trầm gió lốc. Xung quanh có một vài đầu thuốc lá đã tàn từ lâu. Khoe miệng khê nhếch, cả khuôn mặt trở lên âm tàn, rồi quay đầu rồi đi.

-Odagiri Toshiro, chúng ta sắp lại gặp nhau...Tomoko...là con gái hả...

Nhà trẻ Beika, mọi lớp học đều đã vào đầy học sinh, chỉ lúc đặc vài phụ huynh cùng đưa trẻ của họ còn di chuyển ở ngoài.

- Anh, đến nơi rồi, em tự vào được rồi, anh cũng đến trường đi.

- Aiz, anh hai là dùng xong rồi, liền bị vứt bỏ sao, em không hôn tạm biệt ư? Toshiya cố ý úy khuất nói.

- “Tất nhiên không rồi.” Tomoko cảm thấy buồn cười, 2 tay ôm mặt anh, để lại một mớ nước bọt trên mặt Toshiya lần nữa. “đi học vui về anh Toshiya” rồi nhanh chân chạy vào lớp. Để lại anh mình nhìn theo bóng dáng bé nhỏ trốn nhanh như vậy kia, mà không biết nói gì.

Vừa bước vào lớp, cô đã thấy tựa hồ bạn nhỏ Ran nhà ta bị các bạn khác xa lánh, trong đó có một cậu bé trông to hơn các bạn khác. Shinichi kun đứng trước mặt cậu ta. Đột nhiên đập đầu vào thẳng bé ấy. “Bốp” - Đã là bạn bè thì sao lại không được chơi cùng nhau hả?

Tomoko thực đau giùm cho cậu ta. Thầy giáo Efune, đến gần ngăn lại bọn trẻ.

- Các em không được bắt nạt bạn nữa, chúng ta bắt đầu học nhé, cả bạn Tomoko cũng vào đi nào.

Đôi mắt liếc về phía cửa ra vào Tomoko của thầy Efune, rồi mỉm cười thân thiết nói, lúc sau qua lại đôi mắt có gì lóe ra. Ngẫu nhiên để Shin vẫn luôn quan sát thầy nhìn thấy được.

- Vâng thưa thầy.

- Oa, Tomoko cậu đến rồi, mấy đứa kia lại bắt nạt Ran nữa.

- Chào Sonoko, Ran và Shinichi nữa, ừm. Mình thấy rồi, mấy đứa nó thật khó ưa mà. Nhưng Shinichi kun thật tốt, cậu ấy là giúp Ran đó.

- Ừm, Cảm ơn cậu Shinichi, Ran lại mỉm cười thật tươi.

Nhóc Shin khá không được tự nhiên qua đi, - không có gì.

Mấy phút sau, đưa mắt nhìn một đám trẻ con đứng bên cạnh cô, Tomoko khó chịu nghĩ, “Mình đang làm gì thế, thật rất ngu ngốc”. Hiện tại cô sâu sắc cảm nhận đồng cảm suy nghĩ của Shinichi kun khi trở thành Conan luôn rồi, “Dạy hát ư? Cái quỷ gì vậy?”

- Vỗ tay nào,cùng nắm tay... cùng nắm tay,cùng xòe tay...

Lại nhìn đến cậu ta thì vẫn luôn quan sát mọi hành động của thầy Efune.

- Thầy đang nhìn cái gì thế ạ?

- Em nói gì vậy?

- Từ nãy đến giờ,thầy cứ nhìn Ran và cả... Tomoko

“gì cơ, thế nhưng còn có mình?”, Cô không nghi ngờ lời của Shinichi kun, trong truyện thầy Efune luôn theo dõi Ran vì có mưu đồ với cậu ấy, cô cũng không thấy lạ, nhưng như bây giờ thì thật khó hiểu. Sonoko lên tiếng nói

- Thầy Efune nhìn cả lớp chứ có gì đâu! Thầy là thầy giáo mà.

...

- Thôi được rồi cho tớ xin lỗi.: Shinichi về mặt không nói gì quay đi.

- Không, tớ sẽ lưu ý, Shinichi kun, cảm ơn cậu: Cô cười mà shinichi nói.

Shinichi cũng thực ngạc nhiên,“không ngờ cậu ấy sẽ tin mình” - Ủ.

Ran hơi bất an nhìn Shin: - Cậu ấy ghét tớ rồi à? - Kệ nó đi, toàn nói những chuyện đầu đầu, Tomoko, cậu cũng đồng ý cậu ta nói sao?

- Ủ, nhưng đừng lo quá Ran, cậu ấy không có ý đó đâu: Đối với Ran cười an ủi để cô ấy không quá lo.

Vài ngày sau.

Trước khi lên giường ngủ,Tomoko nghĩ chuyện mấy hôm nay ở trường.

Không hiểu sao cô lại có chút bất an, tuy biết trong truyện như vậy nhưng mấy hôm rồi, không chỉ là Ran luôn được thầy Efune quan tâm hơn. Lúc đi dạo trong công viên, thầy luôn nắm tay Ran nhưng mình cũng luôn được xếp đi bên cạnh, thầy còn thỉnh thoảng quay lại quan tâm hỏi mình. Vị trí ngủ của mình và Ran cũng cố định gần cửa nhà vệ sinh. Chơi cầu trượt cũng là mình và Ran được chơi trước. Đáng lo nhất là ngày mai lớp đi chơi ở công viên

khá xa.

Haizz,

Mặc dù Shinichi đã hỏi trực tiếp thầy những việc này, thầy cũng giải thích rồi. Cô đã nhớ ra vợ thầy và em vợ muốn bắt cóc Ran, sau đó Kudo Yusaku cùng cảnh sát đã âm thầm giải quyết chuyện này dựa vào phán đoán trên phân tích những quan sát của Shinichi kun. Cô đáng lẽ ra không cần quá lo nhưng... Tomoko lại nhủ mầy lại. Chắc là cô cần chuẩn bị một số thứ.

Một góc vắng nào đó gần nhà trẻ Beika, ánh lửa của tàn thuốc lập lờ của một người đàn ông với khuôn mặt râu ria không được chủ nhân quan tâm, đang đứng dựa tường, ánh đèn đường gần đó chỉ chiếu được một góc trên khuôn mặt đó, không biết đang nghĩ gì. Được một lúc sau, một thanh niên khuôn mặt kiêu ngạo đi đến, hách dịch hỏi “Tiền đâu? “

Người đàn ông nhíu lại mày, khoe miệng khinh thường nhếch lên: - Hừ... Ngu ngốc,...như vậy lộ liễu cũng dám muốn tiền!? “Tạch”.

Một khẩu súng giảm thanh Walther P38 của Đức, để ngay sống mũi của thanh niên khiến hắn lập tức câm miệng, khuôn mặt tái mét, sợ hãi,sống lưng lạnh toát.

- Ngr...ơ.. i, khô.. không, chúng tôi sẽ làm kế hoạch diễn ra hoàn hảo,đúng như đã nói cho ngài, tiền cũng không cần ngài phải đưa.

Người đàn ông im lặng một lúc, nhưng áp bách không giảm, rồi thu lại khẩu Walther.

- Không cần, chỉ cần làm tốt cho ta, không thiếu phần của các ngươi: Nói xong liền quăng 1 triệu yên cho thanh niên đáng khinh. Hắn tuy sợ nhưng thấy tiền vẫn thật nhanh nhất lên, vội vàng nói - Vâng thưa ngài, Mọi việc sẽ đúng như kế hoạch trong ngày 15/9.

- Ân, đi đi.

Đợi cho thanh niên đã đi, nam nhân giấu tất điều thuốc vừa vút xuống, thở nhẹ ra, Nở nụ cười, nói thầm.

- Toshiro, 10 năm lâu như vậy không biết anh còn nhớ hay không, 15/9 của 10 năm trước, thù hận của chúng ta nhưng còn chưa kết thúc...

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Chưa kết thúc

2 ngày sau, 19/5

“Rào, rào...Rào,rào”

Giờ ngủ trưa tại nhà trẻ Beika

“Cạch”.

“Soạt”, Một cái đầu nhỏ lén lút nhô ra từ trong chăn,cánh gác nhìn về phía cửa phòng vệ sinh vừa được mở ra rồi khép lại. Rón rén đứng lên, đi lại về phía đó. Một bóng dáng nhỏ bé, hai tay đút túi quần,đôi mắt thẳng thắn, chặt chẽ nhìn cánh cửa nhà vệ sinh trong lớp học mà không bỏ qua chút nào bất thường.

Chậm rãi một cánh tay nhỏ nhấn nhẹ vỗ lên vai người trước, nhỏ giọng nói

-Này. Shinichi-kun. Dù là đệ tử của Holmes nhưng buổi trưa không nghe lời người lớn đi ngủ trong khi cả lớp đều đã ngủ cũng không phải là một đứa trẻ ngoan đâu nhé.

Quay lại, Shinichi đỏ mặt phản bác - Cậu không phải cũng vậy sao.

-A, Tớ hôm nào cũng phải đợi nào đó Đệ tử của Holmes nằm lại trong chăn nhưng mới yên tâm ngủ được đấy: Tomoko nhìn thẳng Shinichi, nghiêm trang nói

-Hả, tại sao chứ? Nói giống như tại tớ nên cậu ngủ không được à?

-Hi... hình như là vậy nhì, tớ chỉ muốn biết người nào đó hôm nào cũng suy nghĩ vì bảo vệ Ran-chan bao giờ mới đi ngủ, có hay không ngủ đủ giấc mà thôi.

-Cậu...: Shinichi không ngờ sẽ là vì lý do đó “Cậu ấy là quan tâm mình à?!phải không?phải không?”

-Được rồi, vậy tại sao hôm nay cậu quan sát xong vẫn chưa đi ngủ thế Shin-kun?...Là có phát hiện mới? Cậu suy luận ra điểm đáng nghi trong hành của thầy Efune chưa? Nếu đệ tử của Holme mà đoán sai nhưng rất mất mặt nhé.

-Hừ, ai nói, tớ đã biết hết rồi, thầy Efune làm nhiều như vậy là để chuẩn bị cho việc bắt cóc Ran và cậu. Mỗi một hành động đều mang mục đích giúp việc này thuận lợi diễn ra, đều không đúng với nguyên nhân bên ngoài mà thầy đã giải thích.

Nghe vậy, Tomoko không ngại học hỏi bạn nhỏ Shinichi. -Ồ, vậy thì là gì?

-Khụ... Là như vậy...

... Tóm lại, tớ và bố đã kết luận hôm nay có thể là ngày họ hành động. Vậy nên giờ tớ sẽ ở đây trông cửa ra vào nhà vệ sinh và khóa vào, còn bố tớ bây giờ có lẽ đã âm thầm giải quyết xong đồng bọn của thầy đang chờ ở ngoài kia rồi...

Đằng sau nhà trẻ Beika “Rào...rào”

“Cộp”

Kudo Yusaku đóng lại cửa xe tải và quay người rời đi sau khi đã khuyên thầy Efune tự thú bởi âm mưu bắt cóc trẻ em đã bại lộ, và em vợ cùng vợ anh ta cũng đã bị cảnh sát bắt trước đó. Mọi việc còn lại cũng chỉ cần để cho cảnh sát lo.

Không quá nhiều lâu sau đó, một chiếc BMW màu đen sang trọng nhưng điệu thấp từ dưới mưa đi tới dừng lại tại vị trí ấy

Người đàn ông ngồi ghế sau, ưu nhã vắt chéo chân, một tay để tại đầu gối, đôi mắt mang theo không chút để ý nhưng khí tràng cường đại không thể để người khác không đi chú ý. Lời nói nhưng lại lạnh như băng.

- Hừ, quả nhiên sao, đều là đồ vô dụng. Vẫn phải để ta tự mình đến.

Dứt lời, người đàn ông nhủ mày lại. - Kousei, chuẩn bị đi.

-Vâng, thưa ngài Shikamaru.: Thanh niên từ ghế lái lập tức cầm chiếc ô dài màu đen bên cạnh đi xuống xe, cung kính mở cửa cho người đàn ông.

-Không nên để con mời của chúng ta chờ lâu hơn nữa. Kousei.

-Vâng..

Trong lớp hoa anh đào lúc này, vẫn là 2 bạn nhỏ của chúng ta nhỏ giọng nói chuyện

-Cậu thật giỏi Shinichi-kun, không hổ là đệ tử của Holmes á.

-Cũng không có gì.

Người nào đó nhìn nụ cười vui vẻ, đôi mắt biết nói sáng ngời của Tomoko không nhịn được quay đầu đi không được tự nhiên nghĩ thầm “Thật đáng yêu. Nhưng nghe cậu ấy khen mình lại cảm thấy ngượng ngùng trong khi sự thật đúng vậy mà, Holmes thật tuyệt vời.”

Chứng kiến nhân vật chính bé nhỏ lại ngạo kiều, lại mất tự nhiên, Tomoko xem thấy thú vị.

-Vậy, ngài đệ tử của Holmes của chúng ta lần nữa thành công bảo vệ Ran-chan rồi a.

-Ừm... không đúng. Tớ phải bảo vệ cả cậu nữa. Âm mưu bắt cóc Ran có lẽ đã được chuẩn bị rất lâu trước đó rồi, nhưng khi cậu đến lại cũng bị thầy để ý đến và đưa vào trong đối tượng của thầy. Điều này mình vẫn rất thắc mắc nguyên nhân đằng sau.

Của cô trêu đùa không ngờ nhận được câu trả lời ngoài ý muốn. Tomoko ngạc nhiên, nhìn khuôn mặt nhỏ lại lâm vào suy tư của cậu thám tử nhỏ. Rồi thân nhiên nhấc lên khóe miệng, lại gần để sát mặt vào trước Shinichi-kun.

-Ừ, Xác thực như thế. Cảm ơn cậu... Meitantei-kun.

Lời nó của cô lại thành công kéo về suy nghĩ của phiên bản nhỏ một cái suy luận cuồng, nhìn cả khuôn mặt nhỏ sáng lạn mà đỏ mặt, ấp úng.

-K-không..có gì.

Cắt đứt cuộc nói chuyện, một âm thanh nhỏ vang lên. “Tạch”

Cô và Shinichi cùng nhìn về cửa phòng vệ sinh, lập tức biết nguyên nhân. Ổ khóa đột ngột có một lỗ thủng không chút hoa mỹ nhưng vừa đủ để nó báo hỏng. Cả hai không hện mà cùng nghiêm nghị lên.

“-Là súng”

Ngay sau đó, cánh cửa được đẩy ra “Két”

Một người thanh niên mặc vest, ống quần có chút ướt vì mưa bên ngoài, trên tay phải cầm khẩu súng giảm thanh còn chưa có thu hồi, nhấc chân bước vào trước, lập tức nghiêng người tránh qua một bên, hành động cung kính chờ người sau.

Nam nhân khoảng 34,35 tuổi, cao 1m85 trở lên, trên người mặc cả một bộ màu đen, bên trong áo sơ mi để mở 2 nút trên lộ xương quai xanh gợi cảm, tăng thêm vài phần tùy ý, cùng chiếc áo bành tô phóng khoáng mà thần bí. Cầm được cạo râu sạch sẽ, bóng loáng. Khuôn mặt đường nét, ngũ quan nhu hòa, nhưng đôi mắt toát ra thần thái thật sâu áp bách. Người ấy một tay dứt túi quần, bước đi chậm rãi, ưu nhã lại gần 2 mục tiêu nhỏ phía trước.

Đôi mắt chỉ liếc qua lại để cả hai người căng thẳng sống lưng, như bị gì đó lạnh lẽo đáng sợ chăm chú nhìn.

Shinichi trước phản ứng lại, lập tức đứng trước người Tomoko. Thân hình nhỏ nhỏ ấy lần nữa không chút lùi bước nhìn phía trước người đang đi tới. Rõ ràng biết người tới chỉ sợ mạng ý không tốt, nhưng liếc về người đứng sau cậu chỉ nghĩ “Phải bảo vệ cậu ấy”. Tiếp tục đề thấp giọng nói: - Ông là ai? Các người có ý đồ gì?

Tomoko lấy lại tinh thần, đưa tay cầm lấy một tay Shinichi lại bước đến bên cạnh cậu, người lại hơi chếch lên phía trước Shinichi, dù sao bây giờ với cô, Shinichi chỉ là một đứa bé cần phải bảo vệ. Sau đó nghiêm túc nhìn chăm chú lên mặt người đàn ông kia, chờ câu trả lời.

Chứng kiến tất cả, người đàn ông hơi nhếch lên miệng nói. - Không tồi, Con gái của Odagiri?

- Phải. Không biết ngài tìm tôi có chuyện gì.

- Hừm, chỉ muốn người lập tức im lặng đi theo ta, nếu không có thể cậu ta sẽ không có ý làm thương tổn bất cứ ai trong số những phiền phức còn đang ngủ kia, lại hoặc là... bạn người.

Nói rồi liếc nhìn phía Shinichi.

- Hừ, tôi không sợ ông đâu. Ông mới là nguyên nhân thực sự để thầy Efune phối hợp cũng đặt mục tiêu bắt cóc lên người Tomoko chứ...

Tomoko vội vàng quát nhẹ cậu:

- Shinichi! Cậu đừng nói gì cả. Xin hỏi ngài đây thế nhưng đối một đứa trẻ cũng sẽ dùng súng uy hiếp chẳng phải rất khó coi sao? Tôi sẽ đi theo các người là được, còn những không liên quan xin ông sẽ giữ lời mình nói.

- Haha, không tệ, khí tượng đối ta vô dụng... Các người cũng không có gì có thể nói điều kiện với ta. Ta đồng ý rồi, thằng bé này như vậy thông minh chỉ sợ mang cho ta chút phiền phức. Ta không thích một chút con ruồi phiền nhiễu đến kế hoạch của mình. Cho nên... 2 người các người cùng đi theo ta. Kousei!

- Vâng.

Thanh niên đứng sau vẫn im lặng đi về phía Shinichi, giờ chiếc khăn thấm thuốc mê bịt lên mũi cậu, làm cậu ngất đi. Tomoko lo lắng hét - Shinichi!. Trái tim cô đập càng lúc càng nhanh vì sợ hãi.

Tiếp đó người thanh niên cũng làm tương tự với cô.

Nhìn hết thấy đã xong, người đàn ông mang lên Tomoko dẫn đầu trước rồi đi từ phía nhà vệ sinh và quay trở lên xe.

- Trở về, Kousei.

- Vâng, ngài Shikamaru.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Lời hứa

Văn phòng tổng giám cảnh sát Tokyo Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên đã tạm dừng dòng suy nghĩ của Odagiri Toshiro, trong lúc ông đang bận tra xét văn kiện mấy vụ án trước đây. Đáng lưu tâm nhất với ông là vụ án mạng liên hoàn cách đây 10 năm, hung thủ trong vụ án đó chưa bị bắt được, nhưng gần đây có người giống như phát hiện tung tích của hắn.

“Tít tít..tít tít..”.

“Tút”. - Toshiro xin nghe. “Ông xã... hu hu... Toshiro..” - Matsume! Em sao vậy? Bình tĩnh nói, anh nghe đây.

-Toshiro...Toshiro...là..To..Tomoko nhà chúng ta lại không thấy đâu cả! Vừa nãy cô giáo tại nhà trẻ gọi cho em nói Tomoko đột nhiên không thấy đâu cả trong giờ nghỉ trưa. Huhu...Làm sao bây giờ Toshiro?

-Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Matsume, em hãy đến nhà trẻ xem trước ra sao, anh lập tức tới đó bây giờ. -Vâng.

Cúp điện thoại, Toshiro không thể tin được những gì ông vừa nghe thấy. Trong lòng ông lập tức dâng lên bất an không thể nào át, nhưng phải cố giữ cho mình bình tĩnh. “Toshiro! Phải bình tĩnh, phải kiên trì, phải tìm được Tomoko, có thể bây giờ con bé chỉ đang ở đâu đó và rất sẽ hãi”. Nhanh chóng chỉ cầm những đồ dùng quan trọng rồi lao ra khỏi bộ cảnh sát.

20 phút sau

Trong phòng học lớp Hoa Anh Đào của nhà trẻ đã đến rất nhiều người. Phía cảnh sát là thanh tra Megunre, trợ lý cảnh sát và Mori Kogoro. Nhà Kudo, Kudo Yusaku và Yukiko cũng đã ở và nhà Odagiri, Matsume và Toshiya.

[Trong đám trẻ, đứng ở một góc, Ran và Sonoko khó hiểu và lo lắng nhìn trong lớp học đứng đầy người.

-Cậu biết chuyện gì không Ran? Có nhiều người đến đây quá. Hình như kia là bố, mẹ Shinichi? Nhưng sao lại có cả bác Megunre và bố cậu nữa? Họ là cảnh sát mà.

-Ừ,.. Nhưng.. mình không biết? Mà cậu có thấy Shinichi và Tomoko không? tớ chưa thấy hai người họ đâu cả.. Nói rồi cô bé Ran lại rảo rác nhìn quanh lớp học.

-A! Đúng vậy. Mình cũng không thấy họ. Có khi nào chuyện này cũng họ có quan hệ?

-Là..như vậy..sao?!!]

Nếu trước khi tới nhà trẻ, Toshiro trong lòng cầu mong hi vọng sự việc còn có may mắn, thì nhìn bây giờ kết quả làm ông càng bị đè nén sự lo lắng, bất an. Nhìn đến xung quanh ông chỉ có thể trước bình tĩnh nói:

- Tất cả đến phòng hiệu trưởng lại nói tiếp, ở đây sẽ làm ảnh hưởng đến bọn trẻ.

- Vâng, ngài Toshiro. Mời mọi người cùng đi một chuyến.: Hiệu trưởng và cảnh sát Megunre lập tức đồng ý và dẫn đầu bước ra khỏi lớp học.

Đến nơi, Toshiro hít sâu một hơi, nhìn về phía nhà Kudo Yusaku nói:

-Kẻ bắt cóc rất không đơn giản, Tomoko và cậu bé cùng bị bắt đi một chỗ, người đến đột nhập từ cửa sổ nhà vệ sinh và còn sử dụng súng để phá chốt cửa ra vào của nhà vệ sinh, đó có thể là súng giảm thanh nên mới không làm kinh động đám trẻ. Từ dấu giày chưa khô trên sàn nhà cho thấy là có hai người vào đến và chưa biết chúng có thêm đồng bọn nào nữa không.... -Tomoko là con gái tôi, con gái của tổng giám đốc cảnh sát, kẻ bắt cóc có lẽ càng nhiều là hướng về tôi mà đến....Về cậu bé chỉ sợ vì con gái tôi mà chịu liên lụy. Thực sự xin lỗi!

Kudo Yusaku an ủi xong Yukiko trả lời

-Tôi hiểu được, thanh tra Odagiri, tôi đoán được một chút chuyện xảy ra và cũng biết rõ tính cách của mình. Kẻ bắt cóc biết được vào trường từ cửa sổ nhà vệ sinh và chọn đúng thời điểm thích hợp nhất. Như vậy là có người ở trong này kể rõ với chúng trước đó. Mấy ngày trước tôi nghe con trai mình kể về những hành động đáng ngờ của thầy giáo quản lý lớp này và suy luận ra âm mưu bắt cóc một bé gái khác của vị thầy giáo cùng với đồng bọn nhưng tôi và cảnh sát Megunre đã giải quyết tất cả lúc sáng nay, nếu chúng ta hỏi họ có thể sẽ có thêm manh mối. Toshiro nghe có manh mối lập tức quay qua cảnh sát Megunre xác nhận

-Lại có chuyện như vậy? -Vâng, ngài Oddagiri, tôi sẽ cho người thẩm vấn họ.

Lúc sau nhận được kết quả, Toshiro tâm tình trở nên phức tạp. “Ngài Odagiri, theo như lời người em rể thầy giáo quản lớp- một trong người tham gia vụ bắt cóc nói cách đây 2 hôm có một người đàn ông rất đáng sợ, lạnh lùng tìm họ bàn về kế hoạch bắt cóc, và dùng súng uy hiếp hấn ta” -Đáng sợ...sao? Hừ! Hấn có hay không nói đáng sợ như thế nào? Đặc điểm bên ngoài tên bắt cóc ra sao hả? -Vâng! Hấn nói người đàn ông mặc áo khoác măng tô màu đen, dáng người cao gầy, có vẻ bất cần nhưng khí chất rất bất phàm, dù không thấy rõ mặt vẫn có thể nhìn ra một chút nhu hòa trên đường nét khuôn mặt lộ ra một góc. Toshiro bình tĩnh lại, trầm ngâm:

- Súng người đó dùng là loại gì?

-Từ mô tả của đồng phạm thì có thể là một khẩu Walther của Đức nhưng có màu bạc.

-Walther bạc...Một cái tên lập tức hiện lên trong suy nghĩ của Odagiri.

Kudo Yusaku nhận ra rất nhỏ biến hóa trên người Toshiro liền hỏi. -Nếu kẻ hiềm nghi hướng đến thanh tra Oda, vậy ngài có nghi ngờ kẻ đến người đó là ai sao?

-...Đúng vậy! Rất có thể là “hấn” đã trở lại. Là Akira Shikimaru!

Phản ứng lại trước hết là cảnh sát Megunre: -Shikimaru?! Là nhân viên của của Cục Bảo An,nhưng bị hạ lệnh truy nã cách đây 10 năm sao? Không thể nào...Không phải nói hắn đã chết rồi sao?

Về người này Kudo Yusaku cũng có tư liệu của hắn, và tất nhiên là cả về vụ án thảm sát liên hoàn 10 năm trước do người đó thực hiện. Tất cả là 9 nạn nhân trong đó có cả những quan chức cấp cao mà Cục bảo an luôn luôn phải bảo vệ cho họ. Nghe nói để trả thù cho người nhà của mình, đều là những người lập công lớn cho đất nước nhưng vì bí mật... mà tất cả bỏ mạng trong cuộc thanh trừng. Hiển nhiên là một âm mưu giết người từ rất lâu và dễ thuận lợi cho hành động của mình nên Shikimaru đã tham gia vào Cục bảo an còn làm lên vị trí quan trọng trong đó. Sau đó đồn rằng hắn đã chết nhưng không ngờ...” Hắn là còn gì đó che dấu mà không ai biết được.”

- Vậy lý do “hắn” xuất hiện trở lại là gì? Toshiro cũng trầm ngâm: -Điều đó không ai biết được.

-Bố, Vậy Tomoko sẽ có tính mạng nguy hiểm sao? -Hắn sẽ không thực sự làm con bé có nguy hiểm gì...

-Nhưng sao có thể chắc chắn được việc đó chứ Ba?

-Đủ rồi Toshiya. Ta sẽ sắp đặt người đi cứu Tomoko và Cậu bé nhà Ông Kudo nữa. Mọi người có thể tin tưởng ta. Tôi sẽ giải quyết chuyện này.: Nói rồi nhìn phía Kudo Yusaku

-Theo tôi biết, Shikimaru là người rất giỏi về bom,và thuốc nổ. Hắn còn dùng nó trong vụ án của 10 năm trước. Người mà ngài tìm có thể giải quyết và đảm bảo an toàn cho bọn trẻ được chứ?

-Có thể.

-Vậy...bọn trẻ xin nhờ ở ngài. Bởi có thể ngài Odagiri có thể hiểu biết hắn hơn chúng tôi.

-Tôi đã biết! Nhưng tôi không muốn làm chuyện này lan rộng ra quá lớn...nhất là về việc Shikimaru còn sống. Mong là các vị ở đây không cần thiết nói thêm cho ai về truyện này.

-Vâng! Chúng tôi sẽ chỉ nói “kẻ bất cóc” trong vụ này chỉ có một mà thôi. -Ừ, vậy mọi người cũng nên rời khỏi đây thôi...

Tokyo 5 giờ chiều, Phía Tây thành phố.

Có một ngôi nhà chỉ cao hai tầng rưỡi nhưng bên ngoài lại được xây dựng đẹp đẽ, điệu thấp nhưng tinh tế, trang nhã. Dù thấy chủ nhân ngôi nhà cũng rất quan tâm đến nó mặc dù những người hàng xóm xung quanh chưa từng thấy mặt chủ nhân hay biết chủ nhân nó là ai cả, họ chỉ thường gặp những người vệ sinh đến đó sửa sang lại ngôi nhà. Vì thế mà ngôi nhà đó vẫn không mấy thay đổi trong suốt hơn 10 năm. Bên trong căn gác mái, không có bất cứ đồ đạc gì, chỉ dựa vào duy nhất ánh sáng mặt trời đang lặn dần chiếu qua một ô cửa sổ nhỏ, mới trông thấy được hai bóng dáng nhỏ bé bị trói lại dựa vào nhau.

-Tĩnh rồi?

Tomoko nhú lại mày,dần dần mở mắt ra,cảm nhận được đầu tiên là hơi ẩm từ bên cạnh thân hình nho nhỏ kia không tự giác khiến cô an tâm.

-Ừ, Cậu biết chúng ta đang ở đâu sao?

-Trong gác mái của một ngôi nhà bỏ trống. Nhưng tớ không thấy ai trong bất cứ bọn bất cóc. Cậu có biết gì về hai người đó không?

-Tớ cũng không biết, nhưng người đàn ông đó có thể là tớ nhìn thấy ở đâu đó rồi.

-Hà? Là ai?

-A. Hình như trong một bức ảnh được kẹp trong một cuốn sách của nhà tớ.

-Chỉ vậy thôi á.

-Ừ. Xin lỗi

-Cũng không quan trọng,không sao. Nhưng mà...cậu nhìn bên kia đi. Tomoko nhìn về phía Shinichi chỉ, hơi kinh hãi kêu lên: - Có bom!?

-Ừ, là bom hẹn giờ, tuy bây giờ còn chưa được kích hoạt. Lập tức cả hai đều im lặng lên.

Một lúc sau,Tomoko nhìn ánh sáng phát ra từ phía cửa sổ tự nói.-Cậu không sợ à Shinichi kun?

-Không sợ! Cậu thì sao? Có sợ không?

-Tớ?... Tất nhiên là tớ không sợ rồi.Shinichi liếc nhìn Tomoko, khuôn mặt nhỏ nhắn đang cố để cho mình cười,nhưng cậu cảm nhận được đôi tay nhỏ bé buộc cùng một chỗ với mình đều đang trở lên lạnh.

-Nếu sợ thì cậu cứ nhận đi. Nếu muốn khóc cũng có thể khóc.

Tomoko cảm thấy không thể đè nén được cảm xúc đang nơi nào của mình nữa. Cô lập tức vùi đầu vào người Shinichi, hai vai đều run lên. Nhưng Shinichi chỉ nhận thấy áo của mình ướt một mảng, lại không nghe thấy âm thanh gì.”Tại sao cậu ấy khóc mà lại im lặng như vậy? Mình chỉ thấy trước áo trở nên ướt thôi? Sao mình cũng cảm thấy buồn chứ? Thật lạ.”

Tomoko không biết vì sao mình lại khóc. Có lẽ là thật sự sợ hãi, mọi thứ ùa vào trong đầu cô, quá khứ khi còn nhỏ của kiếp trước ở cô nhi viện cho đến khi tuyệt vọng với biến cố đã đưa cô đến thế giới này, rõ ràng cô cũng là người rất mạnh mẽ, nhưng một lần nữa thể nghiệm cảm giác gặp nguy hiểm có thể uy hiếp tính mạng của mình mà sợ hãi chẳng? Lại đột ngột một giọng nói vang lên, tuy không lớn nhưng tràn đầy kiên định.

-Đừng khóc! Cũng không cần phải sợ. Tổ nhất định sẽ bảo vệ cậu. Shinichi chỉ muốn cô bé này không cần lại sợ hãi nhưng Tomoko lại lớn tiếng khóc lên:-Hu..hu..Shin..ni..chỉ..

Thấy sự việc lại thành ra như vậy nhưng cậu không hiểu lại thở nhẹ ra một hơi, sau đó lập tức lúc túng lên.

-Xin..xin lỗi, tớ nói gì sai à? Cậu đừng khóc...Nếu cậu thấy sợ cũng không sao. Không phải còn có mình à?

Đúng vậy. Tomoko tự nhiên không thấy gì phải sợ nữa, tâm tình của cô dần dần đi lên. Nước mắt không lại rơi.

-Tớ đã nói là không sợ rồi còn gì. Còn có cậu rõ ràng cũng giống tớ thì có thể làm gì chứ.:Nói liền cố ý liếc nhìn Shinichi. “ Cô là Tomoko,cũng luôn luôn mạnh mẽ, luôn luôn vui vẻ mà. Làm sao có thể để một đứa bé đến bảo vệ chứ. Mà người bên cạnh cô nhưng là mạng vàng sáng của nhân vật chính, còn buff thêm khí tràng của Tử thần nữa chứ, đi đến đâu đều có người sẽ xui xẻo,còn cần sợ sao?” Nhìn đến đôi mắt vẫn còn đỏ lên vì khóc của cô, Shinichi có chỉ có thể bất đắc dĩ im lặng.

-Vậy ai vừa mới khóc thế? Còn làm ướt cả áo tớ, không phải sợ thì gì? Tomoko lại nghiêm trang lên nói, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nếu không phải đều ướt chắc mới có người tin. -A,gì cơ? Ai mà biết được chứ, tóm lại không phải mình sợ.

- Ừ.. Ừ.. mình biết rồi,như vậy được chứ?

-Tất nhiên như thế.... -Này, Shin ni chỉ.

-Gi? Tomoko hôn lên má trái của cậu, ở bên tai cậu nhỏ giọng cười nói:

-Cảm ơn cậu!Shinichi.Tớ cũng vậy,sau này tớ cũng sẽ bảo vệ cậu. My Meitantei-kun!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chuyện cũ hơi lộ

Trên sân thượng của tòa nhà Trụ sở cảnh sát Tokyo độ cao đến mấy chục tầng lại có thể dễ người đứng đó thả lỏng tinh thần mà không gặp ảnh hưởng từ áp suất thấp. Lúc này, một bóng người cao lớn, vĩ ngạn, đứng thẳng, khuôn mặt của người trung niên nhưng vẫn anh tuấn, nghiêm nghị mà lạnh lùng, bộ râu gọn gàng,cứng rắn càng tăng thêm vài phần sức quyền rũ. Người đó một tay đặt trong túi quần, một tay thả lỏng. ánh mắt sắc bén nhưng chứa đựng chút gì đó cũng phức tạp đang nhìn xuống một phía nào đó của thành phố, dường như đang chờ đợi điều gì. Tây trang trên người cũng nhỏ gọn vụn vặt mai hơi hơi rung động vì gió. Mọi thứ xung quanh đang dần bao phủ một màu ám sắc, đã có nơi bắt đầu sáng lên đèn.

Bóng người từ từ rút ra điện thoại, ấn nút nghe. Một số điện thoại lạ gọi đến. Giọng nói nam nhân có chút từ tính, lại cất giấu chút gì đó phức tạp nhưng cũng cần nặng âm cuối từ đầu dây kia vang lên.

-Odagiri Toshiro! Đã lâu không gặp. Không biết ngài tổng giám sở cảnh sát có còn nhớ “người bạn cũ” này nữa không? A! không đúng, là tội phạm giết người trong án kiện do chính “Ngài” Tổng giám phụ trách của 10 năm trước chứ!

Phải. Nam nhân chính là Odagiri Toshiro. Nghe được giọng nói vừa quen thuộc cũng trong dự liệu,Toshiro nhẹ cup xuống mắt, khiến không ai biết ông đang nghĩ gì, nhẹ nhàng như thì thầm vào điện thoại nói:

-...Shikamaru. Quả nhiên là cậu! Điều qua 10 năm lâu như vậy, tất cả những người khác của sở cảnh sát đều đã tin tưởng Shikamaru đã chết, tội phạm của vụ sát nhân liên hoàn của 10 năm trước ấy đã phải đền tội rồi. Tôi nghĩ điều đó càng giúp cậu có một thân phận mới để làm lại chứ? Lần này xuất hiện vì sao?

Trong lúc này, trên sân thượng trụ sở cảnh sát bước vào một người trung niên nam nhân khác, cũng không cố dấu tiếng bước chân mà đi về phía Toshiro cách năm bước liền cũng dừng lại. Vừa kịp để ông nghe được người trước nói điện thoại, cũng nhúu mày ngạc nhiên nghĩ:“ Ai? Shikamaru...? Thật sự là hắn?”

Toshiro cũng đã phát giác nhưng không giấu diếm. Nghe được bên kia đầu dây lại chủ nhân thanh âm lại không không chế được cảm xúc. Gầm lên nói:

-Toshiro! Anh quả nhiên là biết tôi còn sống. Có lẽ còn như thế nào thoát khỏi vụ nổ ám sát cuối cùng đó cũng biết được chứ! Khốn nạn! Nếu đã biết tôi còn sống vì sao ngay lúc ấy không bắt tôi về chịu tội, chẳng phải càng làm anh danh tiếng trở nên càng lớn ư? Vì sao!?

Lại nghe được người nào đó rống giận còn có âm thanh thứ gì đó vỡ nát... nhưng Toshiro lại trầm mặc một lúc, lựa chọn tránh qua câu hỏi sau cùng mà nói

-...10 năm...Cậu...như thế nào?

Shikamaru cố gắng bình phục hơi thở, nhưng đôi mắt không còn ôn nhuận, bình tĩnh mà chằm chọc, hung ác rồi nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lùng trả lời:

-Như thế nào? Hừ! Cái gì như thế nào? Tôi có thể có chuyện gì chứ? Hoàn toàn vui vẻ, hoàn toàn tốt. Không cần Ngài Odagiri đây phải nhọc lòng. Cũng không cần phải... “Già mưa sa mưa”! Năm đó còn là chính anh đưa chứng cứ phạm tội của tôi ra ánh sáng không phải sao?! Ngài Odagiri bấy giờ nhưng trở thành Tổng Giám sát cảnh sát Tokyo tràn ngập uy vọng cũng có một gia đình hạnh phúc rồi. Có vợ, con trai, và con gái dễ thương nữa đúng không?

Không lại dây dưa vấn đề này, Toshiro hỏi hần về an toàn của Tomoko.

-Hừ! Con gái ngài Tổng giám đây? Yên tâm. Tôi không có sở thích ngược đãi trẻ em, nhưng khó nói chính bọn nhóc cảm thấy sợ hãi mà khóc được a, tôi chỉ để đó một chút... “đồ chơi” để bọn chúng không nhàm chán mà thôi! Shikamaru nói dứt lời vừa nhìn hình ảnh trên máy tính từ camera quan sát, một bên khóe miệng mỉm cười, tâm trạng cũng thấy cân bằng, sung sướng chút ít. “Một đám nhóc con còn dám ở trước mặt mình không sợ, giờ không phải bị dọa khóc thôi!”

Nghe được câu trả lời, Toshiro tâm đầu co lại, vừa đau lòng vừa lo lắng. Dù chính ông biết Shikamaru sẽ không thực sự làm gì thương tổn bọn họ, ông cũng biết Tomoko sẽ bình tĩnh lại được thôi nhưng không ngăn cản được chính mình vẫn thấy khó chịu cho bọn trẻ.

-Toshiro, nếu muốn thấy con gái mình, 11 giờ tối nay,... Chúng ta.. chỗ cũ gặp! Tất nhiên, chỉ một mình anh!

Nhủu lại mảy, Toshiro cúi xuống, giờ tay lên nhìn đồng hồ, đã 5h40. Rồi lạnh lạnh, trầm giọng nói:

-Shikamaru. Tôi muốn thấy Tomoko cùng đứa bé kia không có chút nào bị thương. Cuối cùng... Shikamaru. Với tôi, anh trước hết vẫn là một người bạn!

Câu nói cuối cùng được nhỏ giọng vang lên cũng dần dần tán đi trong gió. Dù vậy, người phía bên kia vẫn nghe được rõ ràng, tay cầm điện thoại siết chặt, trầm mặc một lúc, chỉ Hừ lạnh rồi cúp máy.

Tuy không nhận được trả lời của người kia, không đáp ứng cũng không từ chối, Toshiro cũng hiểu được. Lúc này, người phía sau cũng đã lên tiếng nghi vấn:

-Anh vừa nói chuyện với Akira Shikamaru. Anh ta vì sao gọi cho anh? Anh gọi tôi lên đây là có chuyện gì liên quan đến hần?

- Phải! Futaba. Tôi cần anh giúp đỡ.

Tắt điện thoại, Toshiro quay lại nhìn về phía người tới. Đó là Futaba Yoshioka, tuy hơn ông 5 tuổi, tính cách bất đồng nhưng tác phong làm việc cũng tương tự nên cả hai đều là bạn tốt, cũng là Chánh thanh tra trưởng Bộ Công an Tokyo.

Một người hơn 40 tuổi nhưng vẫn dẻo dai, mạnh mẽ như 30 tuổi. Khuôn mặt chữ điền có vẻ phúc hậu, đối với người ngoài thì hiền lành, ôn hòa, nhưng khi làm việc quyết đoán, sáng suốt, thủ đoạn ngoan độc với địch nhân, còn đối với bạn bè, hay cấp dưới thì lại chân thành, quan tâm, săn sóc. Đó là thuộc loại nhân cách sức quyến rũ của người đàn ông này. Hơn hết Shikamaru nằm đó tuy nổi tiếng ở Bộ Công An và được trọng dụng nhưng là cấp dưới trực thuộc của Futaba, và ông ấy không chỉ hiểu rõ Shikamaru cũng là người duy nhất ngoài ông biết được anh ta còn sống. Về Tomoko, vì đảm bảo an toàn nên ít người biết đó là con gái ông, mà chỉ biết về Toshiya con trai ông nhiều hơn.

-Tomoko bị anh ta bắt đi. Hẹn tôi 11h đêm gặp mặt. Tôi muốn mượn anh vài người đi cứu con bé trong lúc tôi đến nói chuyện với Shikamaru.

-Nhóc Tomoko? Con gái anh!

-Đúng vậy, còn có một cậu bé, tên gọi Kudo Shinichi cũng cùng bị bắt đi. Tôi muốn người không những thân thủ giỏi cũng phải ứng phó được mấy”đồ chơi” quen thuộc của người kia!

Năm năm trước, khi Tomoko sinh ra, ông cũng thường xuyên đến thăm nhà Odagiri, cùng bạn cũ thư giãn, chơi cờ nên rất quý con bé. Sinh nhật năm nào cũng đến còn thường xuyên bế Tomoko. Nhưng nghe đến chuyện bắt cóc, Futaba không quá lo lắng, dù cho Shikamaru dùng cả bom. Khóe miệng ông hơi giật giật, đôi mắt hiểu rõ, sáng quắc nhìn Toshiro trêu đùa:

-Thì ra là lạn đào hoa của ngài Tổng giám đây, 10 năm sau tìm về để đòi công bằng sao?

Tuy đã lâu như vậy nhưng sau tất cả những gì đã xảy ra và quan hệ của hai người vẫn luôn làm Futaba thấy không chỉ như mặt ngoài vậy, bạn bè bình thường, mà có lẽ còn hơn chút gì. Không kịp phản ứng trêu đùa của bạn già, Toshiro lạnh nhạt nhìn Futaba một lúc, chỉ phải bất đắc dĩ chỉnh lại.

-Đừng nói lung tung, Futaba. Thời gian cũng không nhiều.

-Được rồi. Tôi đã có hai nhân tuyển rất tốt cho anh đây. Cả hai thanh niên tài năng đều nổi bật, một trong số đó, tuy chỉ 18 tuổi nhưng trình độ về bom không thua năm đó Shikamaru! Thân thủ cũng được đặc huấn cực tốt.: Futaba hơi đắc ý nói.

Toshiro cũng không thể không tò mò, ngạc nhiên về người mà đáng được bạn tốt đánh giá cao như vậy.

-”Đặc huấn”? Có nhiệm vụ gì quan trọng cần cậu ta?

-Đúng vậy! Về vị trí, Tomoko bị bắt, anh có manh mối nào chưa? Thời gian gấp như vậy...

Về nhiệm vụ đó là gì, Toshiro cũng không hỏi nhiều, mà nói về chuyện chính trước mắt.

-Tôi có thể xác định. Một ngôi nhà phía Tây Nam thành phố, Số XX, đường...

-Hà? Anh biết chính xác như vậy địa điểm giam giữ! Còn nói không có gì mờ ám giữa hai người? Haiz, có lẽ so với thủ trưởng như tôi càng hiểu rõ hơn cấp dưới của tôi chứ?

-Futaba.

Nhận được ánh mắt sắc bén của ai đó, ngài Futaba không thể không ngừng lại đùa dai: -Được, được, tôi không nói về chuyện này nữa. Còn lại tôi sẽ sắp xếp rồi gọi cho anh.

Toshiro cũng nhẹ thở ra một hơi.

-Lần này cảm ơn anh, Futaba!

- Không có gì. Tôi đi chuẩn bị.

Thấy người trước mặt nhẹ gật đầu nói “Ừ”, rồi cả hai đều rời đi sân thượng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Oniisan. Anh là ai??

Nơi Tomoko và Shinichi đang bị bắt giữ, bề ngoài chỉ đơn giản có hơn 2 tầng, nhưng bên trong còn được thiết kế một mật thất. Lối đi vào ngay trong phòng khách, khiến ít ai ngờ được. Bảng nhập mật mã để mở cửa xuống dưới càng được giấu sau bức tranh treo tường nhỏ bé trông không mấy bắt mắt cả. Nó được tạo bởi chủ nhân căn nhà, cũng đủ thấy người này không chỉ tài giỏi mà cũng đủ cẩn thận, tâm tư sâu kín đến mức nào. Đó chính là Shikamaru Akira, anh ta cũng thuộc hạ rất trung tâm của mình là Kousei cũng đang ở tại hầm lúc này.

Shikamaru ngồi trên ghế tựa, thực tế chỉ để quan sát hai đứa nhóc kia qua camera. Nhưng lúc này đây nam nhân lại vô thức chuyển động chiếc điều khiển TV đang cầm trên tay, cúi người xuống, rơi vào bên trong trầm tư. Biểu cảm khi thì nhủ mảy, khi thì cười lạnh. Kousei cũng chỉ phải ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh chờ phản phó.

“Vừa nãy, nam nhân kia nhưng không có hỏi con gái hấn trước tiên, mà hỏi mình trong 10 năm như thế nào?!... Ngoài dự đoán không tức giận, cũng không vội vàng?? Hừ! Chắc chắn bởi vì hấn chốt dạ thôi. Tại sao hấn biết mình không chết ngay lúc ấy mà không đến bắt mình về, lại còn câu nói vừa rồi là có ý gì? Thương hại sao??”

“Rầm!” Kousei giật mình nhìn chiếc điều khiển trên tay chủ nhân bay thẳng về phía tường, cũng lập tức thành một đồng “sắt vụn“. – Đáng chết! Toshiro, anh sao có thể làm ảnh hưởng tới suy nghĩ của tôi được!

Shikamaru lúc này trong đầu đều loạn như ma, nhưng người này chắc chắn không thừa nhận, cũng không tiếp tục càng sâu tìm hiểu xuống dưới. “Hừ! Dù sao tôi và anh đều sắp gặp mặt, nhất định tôi phải làm rõ mọi chuyện.” Nam nhân nguy hiểm nheo lại mắt suy nghĩ, rồi quay sang hỏi thuộc hạ của mình.

-Kousei. Đã chuẩn bị xong hết chưa?

Thanh niên cung kính đáp: -Thưa ngài, mọi thứ đều đã tốt, mỗi góc trong nhà được gắn bom đúng vị trí, chỉ chờ lệnh của ngài liền sẽ phát nổ.

-Ừm: nam nhân chỉnh lại vạt áo, thần sắc tự nhiên như hành động khiếm nhã vừa rồi không phải hấn làm nếu bỏ qua đồng “xác” của đồ vật xui xẻo nào đó. -Hiện tại chúng ta cũng nên đi xem hai “vật nhỏ” đó như thế nào rồi.

Muốn Kousei theo ý mình gắn bom khắp căn nhà chỉ đơn giản hấn muốn phá hủy nó. Sự tồn tại của nó làm nam nhân thấy khó chịu chỉ bởi vì... trước kia

Odagiri thường đến đây, đến nhà hắn. Khi ấy, cả hai đều đã là bạn tốt của nhau. Chính xác thì Toshiro là học trưởng của hắn, hơn bản thân cũng chỉ 3 tuổi, cũng đã lấy Matsume 3 năm rồi, còn có Toshiya. Nhưng Shikamaru còn biết bạn mình lấy Matsume vì hôn ước và trách nhiệm, không hẳn là tình yêu, kể cả Matsume cũng chỉ cho như thế. Sau đó vì nhiệm vụ, cả hai thường xuyên hợp tác cũng hẹn nhau ở nhà hắn để bàn về chúng, nên Toshiro thỉnh thoảng sẽ ngủ lại... Cũng chỉ như vậy thôi nhưng chính hắn cũng không biết vì sao muốn hủy đi ngôi nhà này nữa. “Điều này sau hôm nay cũng sẽ không quá quan trọng...”

Trên căn phòng gác mái, Tomoko nằm chán nhìn ngoài trời đã chuyển tối qua cái cửa sổ bé tẹo vừa hỏi Shinichi.

-Shinichi. Trời tối như vậy cũng không biết đã mấy giờ rồi á?

-Ừm.

-Tomoko bây giờ đang rất đói, cậu thì sao?

-Ừm.

-Cậu nói gì khác đi chứ, Shinichi-kun?

-Ừm.

Tomoko chỉ thấy im lặng một lúc, liền quay lại nhìn cậu bé bên cạnh, rồi bắt đầu đi nói.

-Cậu có đang nghe mình nói không thế?: Nhưng nhận được phản ứng giống trước, mới hít sâu một hơi gầm nhẹ -Holmes là đồ ngốc, Shinichi cũng là đồ ngốc!

-Hả? Gì? Holmes là thám tử vĩ tuyệt vời nhất chứ?

-Hừ! Cuối cùng cậu cũng chịu tỉnh rồi à? Không sai. Còn biết phản bác, còn chưa có phát sốt.: Tomoko nhàn nhạt nhìn Shinichi đánh giá.

-Ai phát sốt cơ? Cậu mới phát sốt ấy. Tớ hoàn toàn bình thường được chứ!

-A, vậy ai vừa mới thất thần? Cậu nhớ được tớ hỏi cái gì không?

-Gi!! Cái này... cái này...

Shinichi liền lúng túng, mặt đỏ lên định phản bác nhưng lại không biết nói gì. Xác thực là vì từ sau khi nghe được từ “My Meitantei-kun” của Tomoko, cậu lại chẳng nghe vào bất cứ gì nữa mà trong đầu chỉ là một đồng thắc mắc “Thám tử á? Chắc chắn rồi. Nhưng cái gì thám tử của cậu cơ? Là ý gì nhỉ?...Tomoko thích mình à?...” Sau đó lại hiện lên khuôn mặt đáng yêu của Tomoko, mở đôi mắt sáng nhìn mình quá mức dễ thương đột nhiên làm cậu cảm thấy hồi hộp.

Ngay lúc này, tiếng bước chân không đều vang lên, cũng càng lúc càng rõ. Hai người dừng lại nói chuyện, chăm chú lắng nghe. Đèn trong phòng bỗng chốc bật sáng, có hai bóng dáng cao lớn đi tới, đúng là của mấy người bắt cóc.

Shikamaru đi lại chỗ bọn họ, thấp người, khụy xuống một chân, thanh âm nam tính nhưng mang bốn phân gọi cảm từ tốn nói chuyện:

-Hai nhóc con! Đã biết sợ chưa? Đến ban đêm, càng chỉ còn mình các người ở đây thôi, à quên còn có thể có vài “Người bạn” nào đó thì sao? Hừ Hừ. Nếu cầu xin ta thì ta sẽ để Kousei không tắt điện đi nữa.

Tomoko và Shinichi thực khó hiểu nhìn nam nhân đang đắc ý, ý người này là có “Ma” á? Lừa trẻ con đi thôi, cả hai người họ đều sớm không tin truyện này. Nhưng mà để đèn sáng tắt nhiên là tốt. Tomoko liền nghiêm túc nói, cũng thử cố nặn ra vài giọt nước mắt nhưng...bó tay! Biểu cảm quá khó được chứ.

-Chú không dọa đó chứ, Tomoko cùng cậu ấy rất sợ ma, chú không nên tắt đèn đi a, quá đáng sợ!

Shinichi nghe vậy thì lại quay sang cô nói: -Đồ ngốc, ma có gì đáng sợ chứ, làm gì có ma, ai mà thêm sợ thứ không có thực đó?

Dứt lời liền thấy Tomoko quay ra trừng cậu, làm Shin càng khó hiểu, cậu chỉ nói sự thật thôi, nhưng trong đầu lại nghĩ “Làm sao tức giận cũng đáng yêu vậy đây?”

Thu hết sự việc vào đáy mắt, Shikamaru cười khê nghĩ rằng “Vậy mà không sợ ma, còn cả con gái của người kia, nói sợ nhưng lại không làm chút biểu hiện sợ hãi ra cho hắn tin tưởng à, trong mắt cũng là một mảnh bình tĩnh, thú vị thật!”. sau đó hắn lại chỉ vào quả bom hẹn giờ bên cạnh.

-Ma không sợ đúng chứ. Nhìn đi, kia là bom, chỉ cần nó nổ, sẽ làm cho các người rất đau đớn, cũng rất thống khổ, còn... sẽ chết!

-Bom thì đã sao, tôi mới không sợ ông.

Tomoko chán nản nhìn cậu. Được rồi, là tại cô đã quên, tiểu quỷ bên cạnh cô vốn là cái chỉ tin tưởng khoa học. Nhưng mà ngay từ khi nhỏ như vậy, Shinichi đã chẳng chút nào sợ sệt với cái ác, thẳng thắn đối mặt, tiến tới, không chút nào nhượng bộ, cô thầm than “Thật là không khiến người khác bớt lo

được. Sau này càng phải chặt chẽ chú ý cậu ta, nhờ khi nào đó mình vừa rời mắt cậu ta liền lại đâm đầu vào mấy thứ nguy hiểm.”

-Chú! Nếu đầu sẽ chết, có thể để chúng ta làm con ma no được không? Tomoko cùng cậu ấy đối muốn chết rồi.: vừa nói vừa mở to đôi mắt tội nghiệp nhìn hấn.

Biết cái này cũng không làm hai đứa nhóc sợ hãi, Shikamaru cảm thấy hơi thất bại, nhưng không lại làm khó, phân phó Kousei mở khóa tay để bọn trẻ ăn cơm.

-Được rồi, Kousei mang đồ ăn lại đây đi.

Đợi cho Kousei dọn xong đồ ăn, Shikamaru cũng ngồi xuống sàn nhà dưới đôi mắt ngạc nhiên của mọi người, vẫn duy trì tư thế ưu nhã cầm lên bát bắt đầu ăn. Thấy vậy, Tomoko cùng Shin cũng không không hỏi nhiều mà ăn cơm, hai người thật sự quá đói.

Nhưng với cơ thể của một đứa trẻ không làm cô có thể ăn được quá nhiều, ăn một ít, uống chút nước, Tomoko cũng liền dừng lại, chống lên cằm chuyên chú theo dõi nam nhân.

Chống lại một đôi mắt nóng rực, Shikamaru vẫn từ tốn dùng bữa mới liếc mắt hỏi: - Ngươi lại làm sao?

-Chú, cháu đã từng thấy qua chú rồi.

- Hả? Nơi nào?: Nam nhân hơi hứng thú, nhướn mày hỏi lại.

-Từ một bức hình trong phòng làm việc của ba Toshiro,

-Ừm, còn gì nữa không?

-Trong ảnh trông chú rất trẻ, rất đẹp trai.

-Vậy bây giờ ta không còn trẻ?? Không được đẹp?

Tomoko ngẩn ra, lập tức cười toe toét, lấy lòng nói: -Không phải, Là càng có sức quyến rũ. Nhưng chú cùng ba Toshiro có thù hận gì? Chú rất ghét ba cháu nên mới bắt cháu đến đây?

Shikamaru giọng nói đương nhiên – Tất nhiên là có.: Sau đó chuyển sang âm hiểm kể ra

-Ta là hung thủ trong vụ án hấn phụ trách, còn giết rất nhiều người, không may mắn, người bị ta giết đều là những tên có địa vị nhưng cũng đều là một lũ đáng chết mà thôi. Ba ngươi truy ra ta, đuổi bắt ta rất lâu. Thù hận như vậy còn không tính à?

....Tóm lại ba ngươi là một kẻ đáng ghét. Hấn truy nã ta, cũng làm ta bức mình, còn làm ta phải hủy đi nhà của mình nữa chứ...mặc dù... “đến cuối cùng một người luôn luôn cứng nhắc tuân thủ luật pháp như hấn lại bỏ qua cơ hội tốt như vậy để bắt được bản thân.”

-Ông là hung thủ giết người, tất nhiên phải bị pháp luật trừng trị, có gì sai chứ?: Shinichi không đồng ý lên tiếng phản bác.

-”Bốp” – “A”

-Shinichi! không sao chứ? -Ko...không sao.

Tomoko đau lòng dùng tay giúp cậu xoa nhẹ phần gáy vừa bị nam nhân đánh. Biết hấn cũng không xuống tay nặng nhưng cô vẫn hơi tức giận, còn cả bởi vì hấn nói baba đáng ghét nữa chứ. Cô hơi chau mày suy nghĩ “Quả thực quá vô lý mà. Nhưng mà còn càng giống như là...đổi???...Không thể nào! Chắc chắn mình nhầm thôi.”

-Chú như vậy là bạo hành trẻ em, bạo lực như vậy, chẳng trách ba muốn bắt ngươi.

-Ngươi đau lòng bạn trai nhỏ như vậy à? Shikamaru nguy hiểm nheo lại mắt uy hiếp. – Hai nhãi con, chính là thiếu ăn đòn.

Đang muốn nói tiếp, điện thoại của nam nhân vang lên thông báo tin nhắn. Mở ra điện thoại, liếc qua tin nhắn, hấn cũng chỉ cười lạnh nhưng vẫn là trả lời. Khi âm báo cuối cùng chấm dứt, đại biểu tin nhắn gửi đi hoàn tất. Nhưng một giai điệu bất ngờ quen thuộc đột nhiên khơi lên chú ý của Tomoko, còn chưa kịp nghĩ nhiều, người này quay sang phía thanh niên sai sử dọn đi đồ ăn thừa, rồi nhìn cô nói.

-Đêm nay, ta đã hẹn gặp ngươi ba, còn hai đứa nhóc các ngươi chỉ phải ở đây chờ cùng với “đồ chơi” kia, nó đã được nối với khóa, cũng sẽ được kích hoạt. Nhìn đi, có đến hơn ba tiếng đồng hồ đó, vậy nên cầu cho ai đó đến cứu mình đi. Nhưng cho dù có thì giờ được bom của ta để mạng các ngươi rồi khỏi cũng không dễ đâu.

Tomoko gấp giọng hỏi hấn: -Ba đi tìm ngươi? Hấn sẽ không nguy hiểm gì chứ?

-Ngươi cứ nói đi?

-Đáng ghét!

Cô chỉ có thể tức giận nhìn hán rồi đi. Buồn bực cùng Shinichi ủ rũ nói.

-Shinichi... Ba chắc chắn sẽ không sao,đúng không.

Shinichi chỉ có thể nhẹ an ủi lên cô.

Thời gian chậm chạp trôi qua, xung quanh hai người trở nên quá mức yên tĩnh. Nhưng Tomoko chỉ thấy lo lắng cho ba Toshiro của mình,cách thời điểm bom phát nổ, mỗi trôi qua một phút chỉ làm cô nghĩ thời gian quá không đủ dùng. Hai người cũng đang rất mệt mỏi và buồn ngủ. Cho đến khi nghe thấy âm thanh tựa như kính bị vỡ vang lên rất rõ ràng trong lúc này. Shinichi cầm chặt lấy tay nhỏ bé của cô,vẫn giờ lên cảnh giác.

Chỉ còn 20 phút!

Lúc này, trên ban công tầng 2 của ngôi nhà xuất hiện hai bóng người. Nương theo ánh trăng sáng tỏ, bất ngờ có thể nhìn ra là hai nam thanh niên. Từ cách họ leo lên đây liền biết thân thủ nhanh nhẹn, lưu loát.

Một người tướng mạo thường thường, khuôn mặt thành thật, mà nghiêm túc nhắc lên lời nói

-Cẩn thận một chút. Thủ trưởng Futaba đã nói kẻ bắt cóc đối với bom chỉ đơn giản như món đồ chơi vậy, có thể nhà của hán không hề thiếu “đồ trang trí” nguy hiểm này, cho dù hán không ở đây.

Nghe vậy, chỉ thấy thanh niên bên cạnh dương lên môi, cười nhẹ. Người này khuôn mặt rất đẹp trai, ngũ quan lại mang nhu hòa, ấm áp. Lúc này một đôi mắt thường ngày chứa đựng ôn nhu,vui vẻ, dưới ánh trăng phản chiếu ra ánh sáng kính người, cùng sự tự tin, hưng phấn. Bởi vì gặp được đối thủ đáng giá hán học hỏi, cũng bởi vì tin vào khả năng của mình. Một âm thanh dễ nghe nhẹ nhàng vang lên.

-Ừ. Tất nhiên rồi. Cậu cứ tin ở tôi. Oriya!

Dứt lời hai thanh niên dơ lên súng, cẩn thận bước vào, và quan sát các nơi. Thanh niên gọi Oriya đột nhiên nhỏ giọng lên tiếng. – Hình như có âm thanh phát ra từ phía kia.

-Đúng vậy... có thể là từ phòng trên. Còn sáng đèn? Chúng ta cũng lên thôi. -Ừ!

Hai người lập tức đi lên, liền thấy được Tomoko cùng Shinichi đang bị trói lại, rồi cắt đi súng, vui mừng đi tới chỗ họ. Thanh niên đẹp trai lên tiếng nhẹ nhàng hỏi.

-Các em không sao chứ? Có sợ hay không?

Tuy hai người rất mệt,nhưng Shinichi vẫn hỏi: – Các anh được nhờ cứu bọn em?

Được đến xác nhận từ Oriya, hai người mới yên tâm. Tomoko nhìn thanh niên kia đang tìm nghiên cứu quả bom, dù sắp đến thời gian cũng vẫn bình tĩnh nói: - Phải vô hiệu hóa được quả bom, mới có thể mở được khóa cho bọn em. Anh có thể làm được không?

Ngẩng đầu lên, chạm đến một đôi mắt to sáng ngời, trong suốt của một cô bé,ngoài thắc mắc cũng chỉ có bình tĩnh. Cậu cười lên hỏi – Chỉ còn 10 phút. Em không sợ?

Tomoko hơi ngạc nhiên một cái chớp mắt,rồi mới nói - Anh cũng biết chỉ còn có ít thời gian như vậy còn hỏi?Bọn em đều không sợ, nếu sợ đã sợ từ nãy rồi được không!

Tuy nói vậy nhưng trong đầu cô lại nghĩ “Người này đẹp trai như vậy nhưng lại thực thích hỏi một đấng, trả lời một nẻo á”.

Thấy cô bởi vì câu hỏi của hán, khuôn mặt thay đổi liên tục, khi thì bất đắc dĩ, khi thì chán nản chỉ cảm thấy khó hiểu trong cái đầu nhỏ bé ấy đang nghĩ những cái gì mà biểu cảm phong phú như thế. Vừa giúp cô xoa cổ tay nhỏ hơi bầm lên vì khóa lâu vừa nhẹ giọng nói rằng.

-Không cần sợ, em không phải lo về bom, anh có thể vô hiệu hóa nó nhanh thôi. Như vậy, em có thể tin tưởng anh chứ?

Giọng nói của thanh niên quá mức ôn nhu, còn mang theo chút cười nhẹ, làm cô không thể không đỏ mặt, đôi mắt chăm chú theo dõi hành động của hán. “Nam nhân này là ai?? Quá đúng kiểu nam nhân mà mình thích.”

-Em là con gái của thanh tra Odagiri Toshiro? Em tên gì?

Cuối cùng bình tĩnh phá được quả bom, cởi ra khóa cho hai người, thanh niên nói với Oriya:

-Chúng ta rời đi nơi này thôi. -Được.

Thấy Oriya mang lên cậu bé đi trước, thanh niên cũng ôm lên Tomoko đi theo.

-Anh biết ba em bây giờ thế nào sao?

-Không có gì, em không cần quá lo lắng, mọi việc đều được sắp xếp tốt rồi, ba em sẽ không có việc gì đâu.

-Thật không? – Thật!

Ôm lấy cổ thanh niên, vui đầu vào ngực hắn, nghe người này ôn nhu giải thích, cô bỗng cảm thấy yên tâm hơn, cũng nhỏ giọng nói.

-Tomoko. Em gọi là Odagiri Tomoko, 5 tuổi. Còn anh? Oniisan. Anh là ai?

-Em có thể gọi anh là Scotch! Một thành viên của cảnh sát mật!

Scotch không biết vì sao lại nói thân phận thật của mình hiện tại cho cô bé nghe. Nhưng hắn cũng không sửa lại.

-Scotch???: Không thể tưởng được người cứu mình lại là Scotch, nghĩ đến anh sẽ gia nhập tổ chức Áo đen, vì bài lộ mà tự sát. Tomoko không hiểu thấy trái tim nhói lên, ôm càng chặt hắn. Nghiêm túc nói cho hắn nghe.

-Anh đến cứu Tomoko. Anh phải là hoàng tử mới đúng!

Nghe lời nói trẻ con của cô, anh cười khẽ, phối hợp trả lời. – Phải, Công chúa nhỏ!

-Em buồn ngủ! Nhưng khi tỉnh lại, em sẽ đến tìm anh, Scotch! Anh không được bỏ trốn đâu đấy.

Scotch nhìn Tomoko vẫn chặt chẽ theo dõi chờ câu trả lời của mình, anh bất đắc dĩ đáp ứng cô bé, nếu không cô vẫn sẽ chưa đi ngủ mất.

-Đều nghe em, Công chúa!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Brandy???

Bước đi chậm rãi trên con đường quen thuộc. Đã 10 năm, Toshiro lúc bình thường không nghĩ muốn đi qua nơi này. Nhưng hôm nay lại vẫn là tới đây. Dừng lại. Nam nhân tay trái đặt trong túi quần, ngẩng đầu, đưa mắt nhìn xung quanh mặt hồ. Tây trang trên người bởi vì gió thoảng qua mà hơi rung động. Đôi mắt trở nên sâu thẳm, không ai biết được hắn đang nghĩ gì. Lúc sau chỉ nghe được một tiếng nhỏ giọng than nhẹ “Không nghĩ tới...nơi này không có quá lớn thay đổi! Mọi thứ đều vẫn như thế. Có lẽ chỉ có người là sẽ biến...”

Nam nhân của 10 năm trước là người thế nào? 25 tuổi, tài năng, sáng suốt, nhưng trầm ổn, kiên nghị. Dù là sự nghiệp, danh tiếng, hay mọi thứ...đều không thiếu gì. Mọi người đều nghĩ vậy, kể cả chính bản thân! Nam nhân cũng đã có cả vợ con. Cho đến gặp được hắn, nhiều nhất chỉ nên coi là một ngoài ý muốn, không phải sao???

Một người cũng rất tài năng, rất thông minh, rất gan dạ. Thanh niên chắc chắn có một tương lai không thua gì hắn. Cho dù tính cách hoàn toàn trái ngược. Liều lĩnh, giáo hoạt, còn dễ nổi nóng và cậu có khiếu ngạo của riêng mình, luôn luôn không chịu thua, không bỏ cuộc, nhất là ở trước mặt nam nhân, thường thích làm mọi việc trái với hắn. Cũng không biết vì sao hai người sau đó vẫn có thể trở thành bạn tốt. Nơi này thường xuyên trở thành hai người họ cùng tới để luyện tập mỗi buổi sáng, cùng nhìn xem một ngày mới bắt đầu. Nhưng sau việc kia, đã định trước sẽ quay về một mặt đối lập.

Hiện tại, đứng ở đây nam nhân vẫn không khác trước quá nhiều, chỉ càng thêm lạnh lùng, ít lời. Có lẽ chỉ trừ người nhà nếu không đều khó gặp được tâm tình của hắn có bất cứ gì biểu lộ ra ngoài. Lúc này chỉ mong Tomoko-con gái của hắn đã có thể an toàn.

Ban đêm, bóng dáng cô đơn của nam nhân đứng bên hồ nhưng vẫn thẳng tắp, lạnh lùng mà xa cách. Không có mặt trời mang theo hào quang của sức sống mãnh liệt, nhưng có ánh trăng chiếu rọi làm bóng dáng ấy thêm phần nhu hòa, chẳng phải khó gần. Khuôn mặt nghiêm nghị, vẫn anh tuấn của nam nhân ở tuổi 35, cùng với đôi mắt thâm trầm, khó đoán chỉ càng tăng thêm sức quyến rũ, lúc này được phủ thêm một tầng thần bí lôi cuốn.

Đó là tất cả những gì mà Shikamaru Akira đang nhìn thấy. Ánh mắt có trong chốc lát mờ mịt: “Hắn cũng không thay đổi quá nhiều, vẫn như thế nhưng lại càng thêm khắc sâu.” Thu liễm tâm mắt, chỉ là ung dung bước lại gần, nhưng chính mình trong lòng cũng không xác định được đang cảm thấy ra sao???

Tiếng bước chân để Toshiro quay lại nhìn. Một khuôn mặt vừa quen thuộc vừa mới lạ. Vẫn mang theo một diện mạo nổi bật, bề ngoài nhu hòa nhưng bên trong cứng cỏi, lại tăng thêm một tầng khí thế, còn có...đã lắng lại một mờ sát khí. Người kia mặc trên mình áo gió màu đen, bên tay phải vẫn đang cầm thuốc hút dở, hơi có vẻ bất cần mà tiến tới chỗ hắn. Toshiro bắt gặp nhử lại này, không tự chủ được trước hỏi.

-Shikamaru. Anh khi nào thì sẽ học hút thuốc?...Thứ này cũng không hợp với anh.

-Thì đã sao?

Hắn hơi cười lạnh. Thấy người trước nhử mày càng sâu, còn cố ý ở trước mặt nam nhân dùng.

-Tôi làm gì chẳng nhẽ còn phải được sự đồng ý của anh? Odagiri Toshiro! Anh vốn chẳng là gì hết!

Trong lòng thấy hơi khó chịu, nhưng nghĩ hần nói đúng. Toshiro chỉ là nhìn lại hần, cũng không nói gì nữa, cuối cùng tiếp tục nhìn về phía mặt hồ. Nhưng dường như Shikamaru thấy nam nhân không nhìn mình thì càng tức giận. Vứt xuống điều thuốc, mạnh mẽ đưa lên nắm đấm về phía hần.

Chỉ cảm thấy phía sau tiếng gió rít lên, nam nhân theo thói quen làm ra phản ứng đón đỡ. Gạt ra hần tay, rồi lại nhanh chóng tiếp tục đỡ lấy thế ra đòn mãnh liệt của người này. Toshiro quát lên nói: -Anh lại phát điên cái gì? Shikamaru!

Hần chỉ chuyên chú mà đánh về phía nam nhân. Đôi mắt hung ác, phần nộ, dồn hết sức xông tới.

-Năm đó anh biết tôi không chết đúng chứ? Vì sao? Người sau đó cứu tôi là bạn anh. Là Futaba. Là bởi vì anh nên ông ta cứu tôi???

Câu hỏi làm nam nhân ngạc nhiên, cũng để lộ ra sơ hở, ngay lập tức một cú đá trúng hần bụng, khiến nam nhân nhú lại một bên mày, lùi về phía sau. Nhưng cũng chỉ phải bắt đầu tiếp công của người kia. Càng đánh càng thêm điên cuồng. Toshiro đi theo nghiêm túc lên.

-Toshiro, nếu biết tôi không chết vì sao không tiếp tục đi bắt? Hiện tại con gái anh trong tay tôi, nếu muốn nó an toàn tại sao không bắt tôi?

Nam nhân lại trúng hần một quyền. Lau đi vết máu trên khóe môi, Toshiro cũng hoàn toàn tức giận lên. Bắt đầu phản thủ lại, xuống tay không chút lưu tình. Càng về sau, Shikamaru khí thế bớt một chút, cũng bị nam nhân đánh xây xẩm mặt mày.

-Shikamaru! Xem ra, tính cách của anh cũng không thay đổi gì nhiều so với trước. Hừ! Vẫn như thế, ngu ngốc, nóng nảy. Không cùng anh đánh thì không thể bình tĩnh nói chuyện.

Chỉ thấy hần càng thêm âm trầm, gầm lên, tiếp tục.

-Cái gì! Anh dám nói tôi ngu. “Lão” nam nhân!

-Nói tôi già? Đừng quên anh cũng chỉ nhỏ hơn tôi 3 tuổi!

-Thì đã sao!? Anh như trước là già hơn tôi.: Khuôn mặt đẹp trai lúc này đã hơi xum, nhưng vẫn cố nhếch lên miệng đắc ý.

Nghe đến quen thuộc đối thoại khiến cả hai bình tĩnh lại một chút, ngừng lại thờ dốc.

10 năm trước, đoạn thời gian Shikamaru còn là học viên trường cảnh sát, Toshiro đã ra trường rồi, vẫn sẽ có lúc quay lại để giúp một vài Sĩ quan cảnh sát khác làm mẫu cho học viên trong một vài nhiệm vụ sát hạch. Hai người chính thức quen biết nhau khi cùng được phân nhiệm vụ cùng với vài học viên khác. Trong đó, Shikamaru tài năng đặc biệt nổi bật, thân thủ nhanh nhẹn, hành động gọn gàng, ý tưởng cũng tốt, và rất am hiểu về bom. Toshiro rất thường thức hần, cũng chú ý đến nhiều hơn người khác một chút.

Có lẽ vì khi đó tuổi trẻ, lại tài năng hơn người nên trong nhiệm vụ nhân chủ quan mà sơ xuất, Shikamaru bị nhiệm vụ mục tiêu phát hiện cùng truy sát. Ngay thời điểm đó, Toshiro đến kịp thời cũng cứu cậu ta, nhưng đáng giận là lời nói khi ấy của vị học trưởng này làm hần tức điên.

-Ngu ngốc, quả thực là vừa ngu ngốc vừa kiêu ngạo. Ngay cả lực lượng thật sự của địch nhân cũng đánh giá không đúng, còn dễ dàng bị bên ngoài lừa gạt. Coi thường, chủ quan, mới nhiệm vụ đầu tiên đã mắc sai lầm cơ bản, đây thật là “ngôi sao mới” của Cục bảo an? Phải chăng.. là tôi nghe nhầm??

-Hình như tôi cũng không nhờ anh cứu. Đồ nhiều chuyện! Không cần anh phải xen vào việc của người khác.: Thanh niên chỉ vừa mới trải qua nguy hiểm đến tính mạng mình trong đời lần đầu tiên, còn chưa kịp tỉnh táo lại liền mạnh miệng phản bác. Trong đầu chỉ nghĩ, nam nhân này thật đáng ghét, hoàn toàn đảo ngược những gì mà hần nghĩ về vị học trưởng mà vẫn luôn được những học viên khác khen ngợi khi nhắc đến.

Toshiro hoàn toàn không tức giận, chỉ cảm thấy thanh niên nổi giận giống như một con mèo kiêu ngạo giờ lên móng vuốt khi bị đùa giỡn. Nhưng khuôn mặt không biểu cảm của hần, thì lại để người ta nghĩ hần đang tức giận. Còn nghe nam nhân nói rằng “Đây là thái độ cậu đối với một người vừa mới cứu mình thoát chết?” sau đó chỉ để lại thuốc trị thương cùng băng gạc rồi rời đi

“Cũng không gì hơn thế này?”

Shikamaru càng tức giận đến không kim được. Thật ra khi nghĩ lại những gì mình nói hần cũng đã hối hận, chột dạ. Nhưng từ giờ hần quyết định, nam nhân chính là người hần ghét nhất.

Nhưng mà không thể tưởng được, hai người vẫn sẽ trở thành bạn tốt, có những lúc thực hiện nhiệm vụ cùng là đồng sinh cộng tử. Tuy không biết tại sao nam nhân đối với hần có lúc rất độc miệng, vậy mà mọi người lại nói hần lạnh lùng, còn ít lời??? Ngoài việc đó ra, Shikamaru lại biết người này vẫn luôn đối hần quan tâm. Bị thương, hần giúp mình cẩn thận băng bó, nếu bỏ qua mấy lời đáng ghét hần nói khi ấy. Khi đến nhà hần, cũng là nam nhân nấu cơm, vì không thích hần chỉ ăn đồ ăn ngoài, thỉnh thoảng lại còn nhện đối. Người khác ghen tỵ danh tiếng mà phá đám, mỗi lần đều đứng ở bên cạnh giúp hần.

Có lẽ bởi hần người nhà đều không tồn tại, có lẽ bởi thiếu niên bề ngoài kiêu ngạo nhưng nội tâm lại cần sự quan tâm, mà càng lúc càng ỷ lại ở người này. Trước khi thực hiện kế hoạch trả thù của mình, hần cố ý cùng Toshiro làm bất hòa, vì không muốn mang lại ảnh hưởng không tốt cho nam nhân. Quan hệ của cả hai trở nên căng thẳng. Mọi thứ...đúng như hần muốn... nhưng không biết vì sao trong lòng chẳng thể dễ chịu, chỉ biết để mọi tâm trí ở việc trả thù để xem nhệ nó.

Bây giờ, quan hệ của cả hai chẳng còn gì mới đúng! Huống chi còn bắt đi con gái của hắn.

Suy nghĩ trở lại, Shikamaru tự giễu cười, đôi mắt càng trở lên lạnh lùng. Nhìn về phía nam nhân của hiện tại. Tiếp tục giờ lên quyền cước về phía hắn. Hai người cũng đánh kịch liệt lên.

Cuối cùng, vì ban đầu hắn dùng quá nhiều sức, giờ bị nam nhân áp chế trên mặt đất, cả người đè lên. Tất cả thở dốc, không còn sức động thủ. Lúc này hơi thở của cả hai đều quá gần. Toshiro đánh giá người dưới thân, khuôn mặt dù mệt mỏi, nhưng đôi mắt nhìn thẳng về phía hắn, tỏ vẻ không chịu thua ấy càng phát ra sáng ngời, chạm thẳng đến tận sâu trong lòng mình. Bên ngoài cũng thiếu chút âm trầm từ trước đó. Không tự chủ được nhẹ giọng nói với hắn

-Shikamaru! Lí do tại sao năm ấy tôi hành động như thế cậu thật không đoán được ư?

Chứng kiến người dưới thân hơi mở lớn mắt, chặt chẽ theo dõi mình, nam nhân cũng nhìn hắn, khóe miệng dương lên một độ cung. Dừng một chút mới lại nói.

-Tuy bình thường với tôi, làm đúng luật pháp là không thể thay đổi. Nhưng tôi cũng không biết vì sao sẽ không muốn áp dụng nó lên cậu. Sau đó tôi nghĩ, những người kia đều chẳng liên quan gì với mình, càng chẳng thể quan trọng với tôi như cậu. Đúng là tôi nhờ Futaba giúp đỡ, sau đó còn dựng lên hiện trường để mọi người nghĩ rằng hung thủ thực sự đã chết. Bởi vì... Cậu là đặc biệt, là không thể thay thế trong lòng tôi. Shikamaru!

Nghe được câu trả lời chính xác cho nghi vấn của mình trong suốt 10 năm qua. Hắn hoàn toàn không hối hận hành động hôm nay, trong lòng đặc biệt thỏa mãn. Không chỉ vậy, bản thân cũng đã tìm được trả lời cho câu hỏi chỉ nằm trong đầu hắn mà bấy lâu vẫn tránh né.

[Hắn thích người này]

Shikamaru nghĩ nam nhân này chắc chắn không biết hiện tại trên khuôn mặt lạnh lùng thường ngày ấy cười lên như thế sức quyến rũ, cũng quá mức ôn nhu. So với trước kia khi quan hệ hai người còn tốt cũng không bằng được. Như để che dấu vẻ mặt tự nhiên của mình, hắn chỉ phải nghiêng đi mặt trầm lên án.

-Tôi đã nói rồi, tôi không cần anh cứu. Nói tôi tính cách không thay đổi, nhưng anh không phải cũng vẫn thích xen vào việc của người khác như vậy sao?

Toshiro bắt đắc dĩ, nhưng lại thuận theo hắn, nghiêm túc nói

-Cậu không phải là “người khác”! Nhưng nếu làm cậu thấy khó chịu vậy tôi chỉ có thể nói xin lỗi được chứ? Lỗi là tại tôi nhiều chuyện mà không biết được với người nào đó, mình có lẽ chẳng là gì cả?

Dứt lời liền đứng lên định rời đi. Đột nhiên trong tay phải thêm một bàn tay khác, giữ chặt lấy.

-Ý tôi không phải vậy! Tôi... chỉ là...là...

Đột nhiên lại không biết nên giải thích thế nào. Hắn cuối cùng vẫn nghĩ chỉ phải thôi...muốn rút ra tay mình. Nhưng rút không ra.

Ai biết nam nhân quay về nắm chặt hắn. Nhìn chăm chú hắn mà thờ dài.

-Không cần phải nói, tôi hiểu được. Dù thế nào quan hệ giữa chúng ta cũng không lại chuyển biến xấu. Shikamaru. Tôi cũng biết hiện tại cậu cũng có việc phải làm, nhưng...Tôi vẫn ở sau cậu!

Shikamaru cũng nhìn thẳng người trước, trái tim càng như được lấp đầy. Hắn cũng nở nụ cười. Khuôn mặt lấy lại kiêu ngạo, đắc ý vốn có.

-Đây là anh tự nói, Toshiro. Ngài Tổng giám danh tiếng của chúng ta cũng không thể nuốt lời. Tất nhiên tôi cũng vậy.

“Hắn đã trở lại, Shikamaru của 10 năm trước.” Nam nhân thật sâu nhìn hắn.

Cả hai vẫn nắm lấy tay người kia, nhưng họ biết, lần này mang thêm một tầng nghĩa khác, chỉ là không có cần thiết nói phá. Khác với mỗi khi nắm tay giúp đỡ đối phương đứng lên trong lúc làm nhiệm vụ, không chỉ là bắt tay hợp tác giữa cả hai dưới chứng kiến của mặt trời lúc sáng sớm đi tập. Chỉ có ánh trăng vẫn phủ đều lên họ, cũng làm chứng cho “lời hứa” và một “thứ” khác nữa.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Toshiro rời đi thì lúc này, từ đằng xa, Kousei đi tới phía Shikamaru. Vẫn dáng vẻ cung kính, một tay đặt trên ngực, người hơi cúi xuống hô một tiếng “Chủ nhân” lại im lặng chờ hắn.

-Hai đứa trẻ được cứu rồi?

-Vâng! Là hai thanh niên thân thù rất tốt.

Không chút tức giận, vốn từ đầu cũng không nghĩ thương tổn chúng, cho dù không ai phá được bom của hắn. Kousei cũng sẽ không cho nó nổ. Nhưng vẫn là tán một tiếng, nam nhân cứu đi họ cũng không sai. Có chút tài năng.

-Ừ. Còn gì nữa không?

Kousei quy củ đưa lên cho hắn điện thoại, trả lời:

-Là điện thoại của “Họ”

Shikamaru đưa tay tiếp nhận, vừa lúc, điện thoại lại vang lên âm báo. Nếu Tomoko ở đây nghe lại giai điệu này chắc chắn cô sẽ nhận ra nó quá quen thuộc.

Chỉ nghe nam nhân mở lên nghe, một lúc sau mới trả lời.

-Tôi nhận nhiệm vụ này, Vermouth! Cô biết nó hoàn toàn đơn giản với tôi. Cứ nói “người kia” không cần phải lo lắng.

Một giọng nữ quyến rũ cũng đáp lại hắn tiêu chuẩn bằng tiếng Anh

“-Of course! We always believe in your ability.” Sau đó câu cuối lại đổi sang tiếng Nhật.

“-Anh là thành viên quan trọng trong tổ chức. Brandy!”

Đó là thân phận mới của hắn trong mười năm qua. Giết những người kia không chỉ trả thù mà cũng đủ điều kiện hắn gia nhập Tổ Chức!

Nhưng Shikamaru vẫn biết mình nên làm gì. Cho dù nhận nhiệm vụ trong tổ chức, người hắn giết cũng không nhiều, cũng chỉ là giúp tổ chức thanh trừng những tên từng làm việc ác. Đa số lợi ích hắn mang lại là từ việc tạo ra các loại bom, cũng giúp “Tổ chức” thêm mấy giao dịch lớn. Lần này cũng vậy, là một giao dịch khác. Nhưng mà...

Shikamaru lạnh lùng, khinh thường cười. Hắn từ những giao dịch ấy cố ý âm thầm lấy đi 4 phần lợi nhuận. Bom hắn chế tạo cho tổ chức sử dụng đều là hàng nhái so với thứ hắn cất giấu, mặc dù chúng cũng có đến 7 phần uy lực. Bản thân cũng chẳng có chút lòng trung thành gì như một số “tên ngốc” trong đó. Hắn biết người đứng đầu tổ chức là nhân vật nguy hiểm, nhưng hắn có tự tin toàn thân trở ra nếu muốn đi. Gia nhập chỉ là vừa lúc nhảm chán cùng tò mò, đó cũng là nhiệm vụ mật nếu 10 năm trước hắn không gây ra chuyện kia.

Tổ chức lớn nhưng chắc chắn, thành viên không thiếu NOC. Hắn tra được không ít người thú vị. Mặc cho tổ chức cũng tẩy não không ít người, nhưng giữa đám ấy, hắn vẫn có thể lung lạc được 2/10 toàn bộ thành viên. Bọn họ đều coi hắn như “người quan trọng” của mình, ít ra chắc chắn hơn là đối với tổ chức. Hắn là nghĩ đến chẳng may có một ngày Tổ chức vừa lúc ở mặt đối lập với Toshiro, cũng có thể giúp hắn. Nghĩ đến người kia, hắn lại trở về đến bình thường nhu hòa một mặt. Buồn cười nhận ra, từ lâu trước kia mình cũng đã chẳng thể thiếu được nam nhân này.

Nhìn xuống mặt hồ, phản chiếu vẫn là Shikamaru của 10 năm trước, nhưng càng thêm thành thực. Nguy hiểm được giấu đi thật sâu. Mọi thứ nguy trang chỉ dờ xuống với đúng một người mà thôi!

Hắn là Brandy! Cũng là Shikamaru Akira.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9-2: Ngoại truyện 1:(warning:Hố H)

Ngoại truyện 1:(warning:Hố & H)

Một tuần sau vụ bắt cóc, mọi thứ trở lại như trước với Tomoko.

Nhưng mà hôm nay vừa đúng thứ hai! Cô phải đi học...Đến lớp mẫu giáo, thật sự tồi tệ hơn cả việc bị bắt cóc. Chỉ có một chuyện mới có thể làm tâm tình của cô cân bằng hơn chút. Đó là tìm Scotch đi chơi, còn quần anh để học đàn Guitar. Hoàng tử của cô thật sự quá đẹp trai, còn quá ôn nhu. Mà thôi, tóm lại là bây giờ cô chỉ thấy rất rất nhàm chán.

Kéo lê bước chân nhỏ, cảm của mình balo lẻo đẻo đi theo anh Toshiya đi học.

Matsume thì vui vẻ đứng một bên nhìn bóng dáng ịu xiu xiu của cô, làm hành động cổ lên vừa nhắc nhở Toshiya đưa em cẩn thận.

Nhìn hai đứa trẻ đều đã đi rồi, Toshiro lúc này lại lên tiếng.

-Matsume, anh có chuyện muốn nói cho em. Chúng ta vào trong thôi.

-A, vâng,_Tuy hơi ngạc nhiên, nhưng cô cũng đoán được một ít. Chuyện hắn là liên quan đến... người đó.

Trong phòng khách, cả hai ngồi đối diện. Nhưng không khí cũng không có mất tự nhiên, vì tất cả cũng đã tính đến hôm nay. Matsume tò mò trước hỏi ra.

-Toshiro, anh cùng Shikamaru gặp nhau rồi? Hai người hiểu làm giải quyết tốt sao?

-Ừ. Tối hôm đó, anh đã gặp cậu ấy. Cũng đã nói ra suy nghĩ suốt hơn 10 năm qua. _ Hơi chút tạm dừng, Toshiro lại thấy cô dường như có chút kích động, còn khó hiểu...hưng phần?

-VẬY...hai người sẽ ở cùng nhau chứ!? Tuần sau?? Hay tháng sau?? Không. Tốt nhất là để hôm nay luôn đi. Anh nên dẫn cậu ấy đến đây. _ Đúng là cô thật sự không hiểu vì sao mình lại hưng phấn nữa, mà chỉ phải cố gắng kiềm nén, nghiêm túc nhưng hai mắt thì lại sáng như được nhìn chăm chú vào Toshiro vừa mong chờ.

-Em sẽ không thấy phiền chứ?

Matsume nhanh chóng trả lời -Không. Tất nhiên là không rồi. Anh không cần phải lo gì cả.

Từ đầu cả hai lấy nhau chỉ là vì không thích phiền phức từ gia tộc của mình, đơn giản là liên hôn. Tuy đó cũng không phải tình yêu nhưng dù sao trở thành vợ chồng nên đều hiểu rõ đối phương. Đều có những mục tiêu riêng theo đuổi. Cô cũng không thấy ủy khuất hay khổ sở, anh đã làm đủ trách nhiệm của mình với cô. Những người có xuất thân như cô và anh luôn có suy nghĩ rộng mở, tôn trọng đối phương làm đầu. Cuộc sống hiện tại của cô quá tốt rồi, còn có hai đứa con đáng yêu, ngoan ngoãn. Kể cả cô biết Toshiro dù có người thích cũng sẽ vẫn quan tâm đến mình như bình thường chỉ là không cần thiết phát sinh quan hệ thêm.

Rất cuộc thì không cần một tình yêu mãnh liệt hay khắc cốt ghi tâm thì con người ta vẫn có thể sống được vui vẻ hạnh phúc. Vì đơn giản mỗi người đều là một cá thể độc lập, là chủ nhân chính cuộc sống của họ, cũng là có theo đuổi và suy nghĩ khác nhau. Tình yêu nam nữ không phải là tất cả trong này, và cô-Matsume cũng có những tình yêu khác, quan trọng hơn với mình rồi.

Còn Toshiro sau khi hai đứa con đã đi học, nam nhân đi đến sở cảnh sát trực như thường ngày.

Trong văn phòng, tây trang chỉnh chu, không chút nếp gấp đúng như tính cách nghiêm túc, ít lời của mình khi đi làm, cũng bận bịu giống mọi hôm. Đọc hồ sơ án kiện, rồi điều hành các hoạt động chính để bảo đảm an ninh của cả thành phố, v.v... Không biết qua bao lâu, người đàn ông hơi nhíu lại mày một chút, một bàn tay hơi hơi bóp trán, rồi mới đưa mắt nhìn xem đồng hồ. Đã hơn 10 giờ, cũng sắp đến giờ nghỉ trưa. Định tiếp tục công việc thì lúc này tiếng gõ cửa lại vang lên.

-Mời vào.

-Thưa thanh tra, hiện tại có chút chuyện cần ngài ra mặt. _ Là cảnh sát Megure tới.

-Hả? Anh cứ nói tiếp cho tôi nghe đi. _Hơi ngạc nhiên, nếu chỉ là chút chuyện thôi thì bình thường không cần hẳn phải xen vào.

Nghĩ đến sự việc cũng không phải quá lớn, nhưng mà lại làm mấy cái cấp dưới như họ phiền não cũng cảm thấy rất ngượng ngùng...

-Vâng. Có thanh niên vừa mới đến thuê trọ ở trong một gia đình cũng rất khá giả. Ở đó đã được 4 ngày, nhưng hôm qua bà chủ đến đây cáo anh ta đã ăn trộm mấy thứ rất đắt tiền trong nhà. Có đồ trang sức gắn kim cương, và cả đá quý nữa, nói rằng con trai bà ấy chính là nhân chứng, còn phát hiện một đồ vật mất trộm trong phòng anh ta. Nhưng thanh niên này đến giờ quyết không chịu nhận tội. Sau đó nói rằng, muốn gặp ngài mới chịu khai ra sự thật, nếu không sẽ không nói ra những đồ vật đã trộm đang để tại đâu.

-Là như thế ư!? Vậy anh dẫn tôi qua đó luôn đi. Hiện tại cũng không có việc quá quan trọng. _ Nhưng sau đó Toshiro trầm giọng nói tiếp:

-Chỉ một chuyện nhỏ như thế cũng không thể làm được thì tôi các anh sẽ không chỉ là đơn giản trừ lương.

-V.. Vâng. Tôi đã rồi! _ Cảnh sát Megure lau mồ hôi lạnh, thở nhẹ một hơi, rồi nhún vai đi theo sau.

Gần đến cửa phòng thẩm vấn, mới lơ đãng hỏi thông tin về thanh niên

-Tên anh ta là Kashiruma, 27 tuổi, chưa có việc làm.

Cánh tay chuẩn bị mở ra cửa hơi chút dừng lại, trong đôi mắt của Toshiro chợt lướt qua hiểu rõ. Nhưng mà cảnh sát Megure đi phía sau là chắc chắn không nhận ra.

Trong phòng thẩm vấn, chỉ có nhân viên cảnh sát cùng người bị tình nghi. Toshiro nhìn hướng thanh niên, một khuôn mặt xa lạ, nhưng rất đẹp trai, hơn 20 tuổi, mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần bò. Hết sức thanh xuân cùng vẻ ngoài ngông cuồng, đặc ý.

Toshiro vừa bước vào, thanh niên cũng đã chú ý đến hắn.

-Cậu nói nói muốn gặp tôi thì sẽ nói về số đồ vật bị mất đang ở đâu? Tức là cậu thừa nhận việc ăn trộm của mình?

Dưới khí thế lạnh lùng, sắc bén của nam nhân, hắn chỉ tỏ ra bình thường, cũng nhìn lại còn nở nụ cười khiêu khích trả lời - Tôi nhận là mình trộm bao giờ? Chỉ nói sẽ biết chừng ở đâu thôi.

-Anh đang đùa đùa chúng tôi? Không phải anh trộm thì sao mà biết được chỗ giấu chứ? _ Cảnh sát Megure tức giận nói.

-A.Tất nhiên cũng phải có trường hợp ngẫu nhiên chứ...

-Đủ rồi! Vậy chúng ở đâu, nói cho chúng tôi._Toshiro hơi không kiên nhẫn ngắt lời.

-Đơn giản thôi. Nhưng tôi sẽ chỉ nói cho ngài Tổng giám đây biết.

Toshirp gật đầu đồng ý- Hai người ra ngoài đi...không cần đứng đó chờ. -Vâng. Thanh tra.

Đóng lại cửa phòng, cũng thuận tay khóa cửa.Đi về phía đối diện thanh niên, ngồi xuống trên ghế, chặt chẽ nhìn hần, ý tứ rất rõ ràng muốn hần tiếp tục nói. Kashiruma chỉ thản nhiên, đưa tay cởi bỏ hai nút trên cùng của áo sơ mi lộ ra một mảnh trắng nõn, mê người, mới từ từ di chuyển về phía nam nhân, thái độ ngả ngớn, còn đưa một tay định chạm vào hần.

Toshiro nhú lại mày, Tay phải giữ chặt thanh niên tay. Trầm giọng nói -Cậu muốn làm gì? Không phải là nên nói cho tôi về vụ trộm sao?

Thanh niên cũng không để ý. Cả người càng dựa về phía nam nhân, đôi mắt giảo hoạt,cong cong, trêu tức nói rằng -Nhưng giờ tôi đổi ý rồi. Tôi sẽ không nói cho anh nữa, trừ khi...

Nam nhân không trả lời, chỉ cảnh cáo nhìn hần. Đột nhiên cảm giác được nơi nam tính vật như có như không chạm vào. Rồi càng thêm không kiên nhẫn gừ vuốt lên. “Chết tiệt”

Toshiro cũng giữ chặt cái tay đang làm cản kia, lưu loát dùng một tay giữ chặt hai tay thanh niên, đứng lên mạnh mẽ đè hần ngửa ra ở trên bàn. -Cậu có ý đồ gì?

Thanh niên nhướn lên mày khiêu khích.- Làm gì? Chẳng lẽ ngài tổng giám không hiểu?_Nửa người trên không thể động đậy, nhưng chân hần vẫn tiếp tục cọ vào giữa hai chân nam nhân.

Chỉ cảm thấy cả người cơ bắp căng lên, cổ sức hít sâu một hơi, cảm chặt thanh niên cầm, bắt hần nhìn thẳng mình. -Cậu thật sự không nghĩ cùng tôi nghiêm túc nói chuyện!?

Thanh niên đắc ý sáng ngời mắt nhìn thẳng hần, môi nhẹ nhàng cong lên - Chúng ta vẫn nói chuyện, nhưng tôi thích dùng cách khác...Không biết anh có được không vậy?_ Dứt lời còn thể hiện ra tò mò.

Nam nhân nguy hiểm nheo lại mắt,bên trong càng trở nên thâm trầm. Bất chợt cúi xuống người kẻ sát thanh niên, không chút ôn nhu găm cắn tai hần.

“A...um” Kashiruma chỉ cảm thấy tai vừa ướt át, vừa nhột, giọng nói trầm thấp, hơi khàn khàn của nam nhân truyền đến “Được hay không cậu thử chẳng phải sẽ biết?”

Đầu lưỡi linh hoạt liếm hần cổ, vừa cắn,vừa mút, để lại dấu vết ái muội. Một bàn tay to lớn, nóng rất luôn vào cổ áo vuốt ve da thịt co dãn, trơn trượt.

“Xoạc!” chiếc áo cậu mặc bị xé rách, chủ nhân bàn tay càng thêm làm cản, có kĩ xảo xoa khắp ngực cậu, rồi dừng lại ở hai điểm hồng nhuận. Ngón cái vuốt mạnh, lại xoay tròn, rồi chuyển đến hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp lấy, vừa kéo nhẹ, vừa vo tròn.

“A..A...đừng, thật khó chịu.” người cậu cong lên, nhỏ giọng rên rỉ, đôi mắt mơ màng nhìn hần, hai chân lại vô thức càng thêm quăn chặt lấy người nam nhân. Hạ thân cả hai người đã kề sát lấy.

Toshiro cảm thấy dục vọng của mình bị người dưới thân khơi mào cương cứng, khó nhịn. Gầm nhẹ một tiếng, lại tiếp tục dùng miệng ngậm lấy một điểm nhỏ còn lại, chuyển chủ mút, cắn day nhẹ, như thể đó là việc rất nghiêm túc.

Cả hai hạt hồng anh bị nam nhân kích thích vừa cứng, vừa xưng lên, trải rộng nước bọt sáng bóng, càng thêm ngon miệng. Râu của nam nhân còn vừa lúc cọ vào người cậu ngứa.

“A...a...a...đừng, nhẹ một chút.”_ thanh niên chỉ cảm thấy như có dòng điện chạy khắp cơ thể, run rẩy, xoay người hơi né tránh.

“Lần này cậu trốn không thoát. Shikamaru!”_Toshiro xé đi lớp mặt nạ của cậu hiển lộ ra khuôn mặt quen thuộc. Ngón tay ma sát trên môi, rồi cúi đầu hôn lên. Nụ hôn mãnh liệt, lại triền miên,đầu lưỡi cần quét khắp khoang miệng, miêu tả đôi môi gọi cảm luôn luôn dương lên nụ cười kiêu ngạo thường xuyên kéo theo cả lòng của hần, từ trong ra ngoài. Hơi thở cả hai nóng rực, gấp gáp nhưng hòa lẫn vào nhau.

Không biết phải qua bao lâu, hai người mới tạm dừng lại. Shikamaru khẩn cấp hít thở lấy đường khí, ánh mắt mê ly mang theo tức giận càng giống như quyền rũ, dụ dỗ hơn. Tay kéo lấy nam nhân cả vật chất vẫn

-Tên đáng ghét nhà anh thường xuyên cùng người khác luyện hôn kỹ!?_Hần thật sự không hiểu một người thường ngày cấm dục,lạnh nhạt,ít lời như người này lại có dục vọng mãnh liệt như vậy, chỉ một nụ hôn, một chút trêu chọc đã để hần cả người tê dại, khó nhịn...không đúng là nam nhân này chính là cái...cảm thú thì có.

Người đối diện bị ánh mắt của hần quyến rũ, còn cả giọng nói nhiễm lên dục vọng từ bờ môi sưng đỏ mê người khiến cho phía dưới muốn nhanh chút”làm” hần. Toshiro làm bộ suy nghĩ, rồi trầm giọng trả lời. -Hình như đúng vậy.

-Cái gì???Ai?Anh còn thường làm với ai nữa?_Shikamaru ngồi thẳng dậy trên bàn, càng để sát nam nhân,tức giận không thở nổi. Nhưng nhận được câu nói sau làm hắn hoang mang.

-Là với cậu Shikamaru.

-Hả? Lúc nào? Làm sao tôi không biết?

Toshiro cười khẽ, thổi nhẹ vào tai cậu lưu manh nói rằng

-Trong suy nghĩ của tôi! Từ lâu rồi. Khi cậu làm tôi tức giận, chỉ nghĩ đề cậu xuống, dùng miệng phong bế những lời nói chống đối kia. Dùng đồ vật kia của tôi mạnh mẽ ở bên trong cậu, tôi muốn nghe cậu rên rỉ, nói “Muốn tôi”.

-Gi...ơ. Đồ biến thái! A..a...: Shikamaru mặt đã đỏ như trái cà chua chín, đột nhiên lại cảm giác tay nam nhân ở trên da thịt hắn tiếp tục châm lửa, ngón tay thô ráp mang kén vẫn quyến luyến lấy điểm nhỏ đứng thẳng. Toàn thân trở nên mềm yếu dựa vào trong ngực nam nhân.

Lột xuống áo của Shikamaru, găm lên bả vai nhẵn nhụi, cùng cơ ngực cân xứng khiến hắn in lên dấu ấn của mình. -Chỉ mới bắt đầu mà thôi.

.....

Xong việc Shikamaru chỉ cảm thấy phía sau đau nhức khó chịu. Nơi đó vẫn chứa đầy nam nhân tinh dịch. Tức giận nhìn người bên cạnh -Tất cả đều tại anh, đồ cầm thú.

Toshiro đỡ lấy eo hắn, dùng khăn tay tạm lau đi chúng. Nhẹ nhàng an ủi, thuận theo con tức của người này. Cởi ra áo khoác, mặc vào trên người Shikamaru vì áo sơ mi đã bị mình xé nát trước đó. -Lên văn phòng của tôi, có nhà vệ sinh, tôi giúp cậu rửa sạch nếu không sẽ sinh bệnh.Đi thôi.

Shikamaru chỉ hừ nhẹ, nhưng vẫn nghe hắn. Kết quả, trong lúc đó, hai người lại không thiếu được làm một lần nữa. Mãi đến gần hết giờ nghỉ trưa mới cảm thấy đói bụng mà dừng lại.

Toshiro đi mua com hộp, thuận tiện cầm cho hắn bộ quần áo mới. Trong lúc ăn, cũng kể cho hắn chuyện đã nói cùng Matsume buổi sáng nay. - Nếu Matsume không ngại vậy tối nay đến nhà tôi đi.

Hắn hơi ngạc nhiên. -Vậy còn bọn trẻ? Anh không lo lắng nếu họ biết được.

-Không sao, Shikamaru, hai đứa sẽ hiểu được, với lại đó là chuyện của người lớn, chúng sẽ không can thiệp. _Vừa nói vừa gấp thêm đồ ăn của mình cho hắn.

-Ừ.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Một tuần sau vụ bắt cóc của Tomoko.

Mọi thứ Vẫn trở lại bình thường như trước. Nhưng Tomoko cảm thấy thực tồi tệ. Bởi vì...

Hôm nay là thứ hai! Cô vẫn phải đến trường mẫu giáo để học, sự thật quá nghiệt ngã!

-Haizz!

Toshiya nhìn em gái mình bất đắc dĩ, đều không biết là lần thứ mấy nghe con bé thở dài suốt từ hôm qua đến giờ rồi. Thiếu niên hoàn toàn không hiểu được. Chính như lúc này đây, dường như thấy được một đồng chán nản, oán khí bay xung quanh cô, cho dù chẳng cần cố ý đi cảm nhận. Toshiya buồn cười, lại gần bế lên cô, trêu đùa an ủi.

-Làm sao vậy? _nhưng lại nghĩ đến gì đó khiến thiếu niên sắc mặt trở nên không tốt. Hừ, cho dù cái tên Scotch kia đã cứu em mình thì sao chứ, giờ lại còn chiếm hết thời gian rảnh của bé con nhà mình, càng nghĩ càng thấy ghen tỵ.

-Em lại nghĩ đến cái tên kia sao? Cả cuối tuần trước đều chỉ cùng "hoàng tử" của em chơi đùa,bỏ qua anh hai một bên. Tomoko có phải không muốn anh nữa không?

-A, tất nhiên không phải vậy _Dù đang chán nản, vẫn cố gắng trấn an người bên cạnh lại đầy mặt ừ khuất kia. Hai tay ôm mặt Toshiya, hôn một cái. Sau đó lại rầu rĩ

-Anh Scotch tất nhiên là cái gì cũng tốt, rất ôn nhu, còn dạy Tomoko học chơi Guitar mà. Em rất vui, nhưng mà hôm nay em không muốn đi học tí nào. Thật nhảm chán! Haiz...

Toshiya ngạc nhiên,ấn nhẹ trán cô.

-Không thể không đi học. Ngoan, đừng nghĩ lung tung nữa, chúng ta đi thôi.

-Hix! Vâng.

Chẳng mấy chốc, đến buổi tối. Giờ ăn cơm nhà Odagiri lại đến một vị khách.

Với Tomoko thì khuôn mặt ấy cũng không xa lạ. Chỉ khác là một tuần trước người này tuy có bề ngoài suât sắc nhưng trên mặt thì lạnh lùng,âm trầm. Còn lúc này...Nam nhân vẫn dùng ưu nhã tư thái ngồi xuống bên cạnh giữa cô và ba Toshiro, đầy mặt ôn hòa, mỉm cười.

-Thế nào? Nhóc con, chỉ mới một tuần không thấy, thì không nhận ra ta?

-Haha...ha... Làm sao có thể chứ. Ngược lại là ấn tượng khá sâu mới đúng. Cô cũng đáp lại hần bằng nụ cười "thân thiện hết mức" nhưng trong đầu thì lại là một loạt nguyên rủa. "Trời ạ! Cái tên bắt cóc này sao lại ở đây!??? Cô không nhìn nhầm chứ. Nam nhân bạo lực, còn có sở thích biến thái hù dọa trẻ em này thật sự cùng baba có quen biết??? Tại sao thấy hần cười thì càng cảm thấy không có ý tốt gì thế???"

Nhìn khuôn mặt bé nhỏ rõ ràng nói trái lương tâm của cô, nam nhân càng muốn trêu chọc một chút. Đưa lên "móng vuốt"của mình nhéo nhẹ má cô, thân nhiên cười nói.

-Cho dù không nhớ cũng không sao. Ta có thể làm nhóc nhớ lại được mà. Có muốn thử không?

Tomoko mở to mắt trừng hần "Hàng này là ai thế? Ta không quen! Làm ơn bỏ qua."

Giọng nói của baba Toshiro hợp thời vang lên, giải cứu cô khỏi vuốt sói.

-Chú ấy là Shikamaru Akira, bạn của ba. Chuyện lần trước chỉ là hiểu nhầm thôi. Mọi người làm quen một chút.

Lập tức mẹ Matsume thân thiết cùng hần chào hỏi.

-Shikamaru, lâu lắm mới gặp. Cậu cứ tự nhiên như nhà mình nhé.

-Cảm ơn cô, Matsume.

Tại sao Tomoko cứ cảm thấy ánh mắt mẹ nhìn hần quá mức chào đón thế nhỉ, như muốn hần càng coi đây như nhà mình mới càng tốt thế. Đôi mắt còn phát ra sáng ngời qua lại giữa ba và Shikamaru.

Anh Toshiya thì vẫn bình thường chút chào hỏi, nhưng có vẻ không quá thích nam nhân.

Nhưng mà ba Toshiro tuy vẫn uy nghiêm,lạnh nhạt như thường lại nhìn về phía hần thật sự vừa ôn nhu, cung chiều,vừa bất đắc dĩ là sao thế này. Tomoko cảm thấy có lẽ mình đã chân tướng một bí mật rất khủng khiếp. Vô thức nghĩ "Với tính cách bạo lực của người này thì mình có bị diệt khẩu không nhỉ???"

Rùng mình một chút, cô quyết định vì mạng nhỏ vẫn là coi như chưa thấy gì thì tốt hơn. Đó cũng là chuyện của người lớn, không liên quan gì đến cô cả. "A. Có lẽ sau này mình có thêm một cái ba rồi."

Bữa tối diễn ra vẫn luôn vui vẻ, hòa hợp. Duy chỉ có việc nam nhân kia gấp cho cô một đồng thức ăn,còn đều là cô không thích hành lá, cà rốt, rau xanh... Giờ ả cô chỉ muốn ăn thịt thôi mà. Nếu như cô từ chối, người xấu còn có ý thất vọng, buồn bã, nói nói cái gì "cô vẫn ghét hần, Vì chuyện hiểu lầm lần trước..." khiến cô không thể không ngoan ngoãn ăn xong. "Quá giao hoạt! Còn thù dai".

Hừm,nhưng mà nếu ăn nhiều rau xanh rốt như thế tất nhiên không thể có đồ tốt mà chỉ ăn một mình được đúng không? Vậy là cô cũng học theo cách của Shikamaru, gấp cho hần một đồng rau. Cuối cùng thì tất cả rau trong bữa ăn hầu như chỉ vào bụng hai người.

Cứ như vậy xong một tuần. Shikamaru 2, 3 ngày thì sẽ đến ở nhà Odagiri, cùng dùng bữa, tối thì ngủ lại, còn thuận tiện trêu đùa cô. Nhưng cô cũng không thích chịu thiệt, nhất định gài lại người này, đến nỗi khi hần cùng ba làm chuyện người lớn còn nghĩ cách đặt máy ghi âm. Kết quả làm cô thực bất ngờ, không nhìn được cảm than "Ba thật sự quá mạnh mẽ, nam nhân khó thuần như vậy còn có thể bắt vào tay. Còn cả Shikamaru rên rỉ rất gọi cảm. Ặc.. không được rồi, mình càng ngày càng biến thái mất".

Nghĩ đến khoảng thời gian đảo lộn mọi suy nghĩ của mình từ trước đến giờ, cô chỉ cảm thấy tâm thật mệt. Tomoko bắt lực thở dài, cố ý dựa vào trong lòng Scotch tìm kiếm an ủi tâm hồn nhỏ bé.

-Hai người cũng thật thú vị mà. Ngoan, đừng thờ dài nữa. Anh có quà cho em này. Scotch buồn cười khi nghe cô kể về Shikamaru.Bàn tay to lớn nhưng lại hết sức ôn nhu vỗ nhẹ trên lưng của cô an ủi. Rồi mới cảm ra một cái hộp gỗ khá dài, đặt trước mặt cô.

-Là gì thế anh Scotch?_Tomoko nghiêng đầu nhỏ tò mò hỏi.

Scotch giúp cô mở chiếc hộp ra, là một cây đàn guitar classic. Nó chỉ dài bằng 2/3 cái bình thường, toàn thân được phủ lớp sơn màu trắng sáng bóng. Thiết kế tỉ mỉ, cẩn thận, họa tiết dễ thương, đặc biệt là ở phía trên còn có tên của Tomoko.

-Dùng cái này em mới cầm được, cũng không dễ dàng bị đau tay nữa rồi. Thử xem đi. _Hai bài tay của anh cầm lấy hai tay nhỏ bé của cô đặt lên dây đàn, nhẹ nhàng gảy. Chiếc đàn phát ra những âm thanh bắt tai, rung động.

Nhưng sau đó thì... "boong..boong" giống như thứ gì va chạm nhau, hay gì đó đổ vỡ vậy. Có thể hình dung bằng "thảm hại không nổi nhìn".

Scotch cũng không thể không đen mặt, bắt đầu dĩ nhiên tức nhắc nhở: – Xem tình hình thì em vẫn phải tập rất nhiều, rất nhiều Tomoko. Cũng không thể lơ lửng đâu.

-A...Vâng. _Thực tế thì cô không quá có khiếu về âm nhạc. Chơi gì chắc cũng thế thôi. Một chữ "Thảm" là có thể hình dung. Kiếp trước cô thử học qua những thứ dụng cụ khác như piano hay violon nhưng...thôi. Cũng chẳng thể khác hơn được. Lần này cho dù khó đến mấy cũng phải học được chơi Guitar, kiểu gì cũng không thể khiến cô buông tha cho.

-Tomoko nhất định sẽ chơi tốt hơn. Cảm ơn anh Scotch, em rất thích cây đàn này. _Dơ lên nắm tay, cô hạ quyết tâm hứa hẹn.

-Ừ. Chúng ta cùng cố lên nhé. _Scotch vui mừng nhìn cô. Nhưng sau đó anh nghĩ đến bản thân không có quá nhiều thời gian ở bên cô để dạy đàn nữa, cũng khó được nhìn thấy cô chơi đàn đến khi thành thạo. Anh phải rời đi...vì nhiệm vụ trên người.

Cả hai cũng không biết trước được sau khi anh đi rồi còn cơ hội có thể gặp lại nhau nữa hay không??? Hay lúc này chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi...

-Scotch. Anh ghi tên mình lên mặt sau đàn đi.

-Hả? Để làm gì?

-Thì để biết đây là món quà đầu tiên anh tặng Tomoko chứ sao.

-Đơn giản thôi mà. _Anh đi lấy một chiếc bút dạ trở lại bên cạnh cô nói: -Anh cầm tay của em viết lên nhé.

Không lâu sau tên của anh nằm ngay ngắn, đẹp đẽ ở mặt sau của cây đàn. Nét chữ của anh nhưng cũng là cả hai cùng viết.

Sau đó Tomoko cũng cầm theo một chiếc hộp giấy hình vuông như là hiến vật quý vậy đưa cho anh.

-Bánh kem chính tay em làm,anh cũng thử đi. _Tuy âm nhạc của cô rất kém, nhưng nấu ăn thì ngược lại. Nếu không bây giờ hiện tại cô chỉ có 5 tuổi, tay quá nhỏ, người cũng quá thấp thì sẽ làm tốt hơn nhiều.

Scotch nhìn chiếc bánh trên tay cô, bề ngoài không phải thực đẹp mắt nhưng vẫn có thể nhìn ra bánh kem dâu tây.

-Ồ. Nhưng sao nó chỉ có một nửa thế?

-Cái này là tại vì anh hai cùng chú Shikamaru muốn ăn thử. _Nói đến làm cô hơi rầu rĩ nghĩ chuyện hôm qua. Anh Toshiya đi ngang qua bếp nhìn thấy cô đứng trên cái ghế mà hỏi cô làm gì đó, sau khi biết là em gái mình lần đầu tiên làm bánh lại chỉ vì Scotch liền ghen tỵ rồi. Để trấn an, cô tất nhiên muốn để anh hai ăn trước. Nhưng sau đó còn có cả Shikamaru, hấn cố ý là vì làm cô nổi nóng nên cũng muốn ăn một phần. Hiện tại thì cái bánh chỉ còn một nửa như này đây.

Scotch chỉ ôn nhu cười an ủi cô. Tuy rằng anh cũng chưa biết nó có thể ăn được hay không. Cầm lên thìa bên cạnh ăn thử một chút. Trước đôi mắt nhỏ bé tràn đầy mong chờ, anh nói ra

-Rất ngon đó! Tomoko thật giỏi.

Sau cùng nửa chiếc bánh được cả hai người ăn hết.

Người ta thường nói thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh. Nửa năm sau, Scotch thực sự phải rời đi.

Cho dù công chúa nhỏ của anh không muốn thế nào đi nữa, hay lần này bất cứ an ủi của anh cũng không thể làm cô ngừng khóc được. Lần đầu tiên trước mặt cô bé, anh lúng túng, anh đau lòng thấy cô khóc. Rất lâu sau, cô muốn anh đáp ứng rất nhiều thứ trong đó có cả việc vẫn phải cùng cô giữ liên lạc, tin nhắn cô gửi không thể không trả lời quá một tuần.

Tomoko nhìn theo bóng lưng của anh rồi đi.Yêu cầu đó là để xác định anh an toàn. Đôi mắt trở nên lạnh lùng, quyết tâm. Cô biết anh phải đi làm gì... Tổ chức Áo đen. Bằng bất cứ giá nào, nhất định muốn hủy đi nó. Kiếp trước, vì chỉ là cô nhi nên cô đã nghĩ mình là người lạnh nhạt, sẽ chẳng có thứ gì đáng để quan tâm, càng không thể ảnh hưởng được tâm tính của bản thân. Nhưng bây giờ, cô có đủ tình thân, tình yêu của những người xung quanh. Cô muốn bảo vệ nó.

Scotch đi rồi, cô cũng không quên của mình mục tiêu. Trở nên càng mạnh mẽ mới có thể muốn làm gì thì làm.

Tomoko từ giờ liền theo Shikamaru học tập mọi thứ vì trong khoảng nửa năm này, hấn thỉnh thoảng nhận được những cuộc điện thoại từ cùng một người

khiến cô vài lần nghe được giai điệu quen thuộc đó.(Nanatsu no ko)- Bầy đứa trẻ- dấu hiệu liên lạc của Tổ chức. Cô đoán hẳn cũng là người của tổ chức. Nhưng Shikamaru có thể tính là người nhà rồi. Tuy cả hai người thường xuyên không hợp nhưng quan hệ thì càng ngày càng tốt, muốn học cái gì hẳn nhất định sẽ dạy, chỉ là sẽ không dễ cô gặp nguy hiểm.

Từ đây, Tomoko bước lên hành trình dài huấn luyện nghiêm khắc của nam nhân bạo lực, vừa hẹp hòi như Shikamaru rồi.

Nhưng mà hủy Tổ chức, Cô chần chẫn không bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11

10 năm sau, Tại góc nào đó của NewYork, trên sân thượng tòa nhà bỏ không.

Rye ánh mắt cực nhanh lướt qua một tia không rõ, chặt chẽ nhìn phía người đối diện, bên môi nhẹ nhếch lên một độ cung, đồng thời gơ lên hai tay đầu hàng, từ từ di chuyển lại gần vừa nói

-Già rồi bị tôi tóm ném sang một bên để chớp thời cơ cướp khẩu súng của tôi...Scotch!Dù không phải xin tha mạng...nhưng trước khi bắn tôi, cậu nghe tôi nói một câu được chứ?

Scotch...lúc này anh có chút chật vật, nặng nề thờ dốc, bởi cùng một người ưu tú như Rye đánh lên đúng là không phải một việc dễ nhàn. Mặc kệ cho mồ hôi đang trượt xuống trên trán, Scotch nheo lại một bên mắt, cắn chặt răng chịu đựng đau xót. Hai tay anh cầm chặt cò của khẩu súng vừa cảnh giác hướng về phía Rye. Nhưng bất chợt trong mắt dâng lên sự quyết tuyệt quay họng súng về chính mình.

-T..tôi không cướp súng để bắn anh! Mà là để...

"Bốp".

-Tự tử?! Vô ích thôi Scotch...Loại súng Revolver này nếu bị giữ chặt phần ổ quay đạn thì chỉ với sức người không bóp cò nổi đâu. Đây là điều không thể!_Rye đã kịp ngăn lại anh chỉ trong giây lát sơ ý, rồi lại tiếp tục thuyết phục

-Hãy từ bỏ đi. Anh không nên chết ở đây. Mục đích của chúng ta là giống nhau, đó là trở thành một con sói muốn cắn ngập răng vào"bọn chúng"...

-Cái gì?

Thấy Scotch có chút buông lỏng, Rye cũng thờ nhẹ một hơi, mục đích của anh là cầm lại khẩu súng chấm dứt ý đồ trong đầu cậu ta.

-Tôi là mật thám từ FBI, Akai Shuichi! Chúng tôi sẽ giúp cậu trốn khỏi đây.

"Mật thám...!? FBI? Trốn ư...có thể khôn-g?". Scotch lúc này cũng thật bất ngờ, không thể ngừng những suy nghĩ. Trong lòng dần nổi lên một tia hi vọng, bởi vì... anh còn muốn tiếp tục cống hiến sức lực của mình lật đổ Tổ chức, bởi vì anh còn có nhiều việc chưa thể thực hiện, và cả bởi vì phải từ bỏ lại gặp công chúa nhỏ bé của anh- Tomoko, " Thật sự còn có thể nhìn thấy em sao? Ba năm trước, đứng trước mặt tôi đã là một cô nhóc sắp cao đến ngực mình. Không biết bây giờ em lại cao tới đâu? Càng ngày càng xinh đẹp...rồi khiến tôi càng không thể rời mắt mà luyến tiếc nhìn thấy em phải chịu đủ một chút khổ sở."

Ngay lúc này, từ phía cầu thang có tiếng bước chân vang lên, đã càng lúc càng gần... Scotch lấy lại cảnh giác nhưng rồi nghĩ đến điều gì khiến anh thả lỏng, trên mặt hiện lên một nụ cười nhẹ.

Anh...đã không có lựa chọn. Sai lầm lớn của anh lần này không thể bù đắp, cũng không thể để bại lộ thêm càng nhiều thông tin nữa. Trong lúc Akai Shuichi đặt lực chú ý về phía sau, ngón tay còn đặt tại cò súng của anh không lại do dự bóp lấy.

"Đoàng!" Thân thể Scotch dựa vào tường dần dần vô lực mà trượt xuống giữa những vệt máu thật dài. Sau lưng, trước ngực, thứ màu sắc nóng bỏng nhưng thực tế lại lạnh lùng không gì sánh được, chẳng gì có thể ngăn cản mà tràn ra, một đóa hoa máu lan rộng trên chiếc áo sơ mi trắng. Đôi mắt anh cũng từ từ nhắm lại. "Tôi không hối hận! Vì tất cả, vì an toàn của em, vì những tin nhắn em gửi đến không thể cho ai biết được. Nhưng lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng tôi thất hứa,...phải rồi đã lại sang một tuần, tin nhắn cuối cùng chắc em đã gửi mà tôi thì chẳng xem được nữa. Xin lỗi em, Công chúa của tôi."

Akai Shuichi lần này không thể đứng lúc ngăn cản được Scotch. Chỉ phải nhìn bóng dáng đó vô lực ngã xuống. Mới vừa cảm ra một chiếc điện thoại vỡ nát còn dính máu từ trong ngực anh ấy, người phía sau đã lên đến. "Là Bourbon." Đứng lên, cất đi khẩu súng của mình, Akai Shuichi trở lại khuôn mặt lạnh lùng bình thường. -Sự phản bội... phải bị trừng phạt thích đáng.

-Scotch! Cố lên Scotch!_Bourbon chạy đến bên anh kiểm tra hơi thở nhưng vô ích.

-Rye tên khốn!

...

Tiếp ngay lúc sau, dường như có âm thanh gì đó, khiến cuộc nói chuyện của cả hai tạm dừng để lắng nghe.

"Tít. Tít. Tít. Tít..." _ Giống như tiếng chuông của đồng hồ nhưng vẫn đều đều mà vang lên.

-Từ góc khuất phía lan can cầu thang,_Akai Shuichi tìm chuẩn nơi phát ra, chạy lại xem. Khuôn mặt trở nên nghiêm trọng, trong đầu thì xuất hiện hàng loạt nghi vấn, ngạc nhiên.

-Chết tiệt! Là Bom hẹn giờ, ai đã đặt ở đây cơ chứ?

-Sao có thể như vậy?_Bourbon càng không thể giữ được bình tĩnh nữa, gầm lên hỏi.

Nhanh chóng quay trở lại bên cạnh cậu ta, Akai Shuichi gấp giọng nhắc nhở.

-Chỉ còn không đến hai phút. Cần phải lập tức rời khỏi đây.

-Cái gì? Nhưng còn thi thể của Scotch!_Bourbon nhìn lại người đồng nghiệp cũng là bạn thân của mình, không cam lòng nắm chặt lại tay. "Là tại tôi không tới kịp...Còn cả cái gã giết anh. Tôi nhất định sẽ không bỏ qua!"

Akai Shuichi trong thân phận Rye lập tức phủ định anh. Dứt khoát nói. -Không đủ thời gian, chúng ta nên đi thôi.

Cả hai đành phải chạy xuống khỏi tầng thượng tòa nhà. Nhưng đều không để ý đến ngay phía góc khuất hành lang tầng dưới xuất hiện hai bóng người, chờ họ chạy qua không lâu, vừa nhẹ nhàng mà nhanh chóng đi ngược lên.

Chờ cả hai chạy xuống tầng cuối cùng chỉ trong có 1 phút, chưa kịp thở ra lại phát hiện khắp cả hành lang đã gắn không dưới 5 quả bom khác. Tăng nhanh thêm bước chân đi ra ngoài cách xa căn nhà.

Bất ngờ Akai Shuichi lại thấy một quả bom gắn trên cái cây cách đó không xa, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

-Không được Bourbon. Nhìn phía trước, vẫn còn có nữa, cần phải chạy xa chút nữa.

-Hừ! Đi.

Ngay lúc vừa chạy qua cách cái cây được 5 mét, quả bom đó lập tức trước phát nổ, khiến hai người chỉ kịp dựa vào sức nén bộc phát mà lăn ra xa, che lấy đầu nằm sấp xuống. Sau đó càng kéo theo hàng loạt tiếng "Bùm...bùm..." vang lên không biết từ đâu.

Phải đợi 10 phút sau, chờ hết khói bụi tan đi, đã thấy cả toà nhà đã trở thành đồng đổ nát không thể cứu vãn.

.....

Đứng trên ban công của căn phòng ở tầng cao hơn so với tòa nhà đó, một người đàn ông thần bí cầm trong tay ống nhòm đưa ra phía sau. Một trong hai thủ hạ của hắn lập tức nhanh nhẹn nhận lấy, một người khác thì trên tay lại là cầm một cái camera, trên đó bất ngờ lại xuất hiện hình ảnh của Rye và Bourbon. Tiếng chuông điện thoại trên người đàn ông vang lên

-Thế nào rồi?

-Thưa ngài! Mọi chuyện vẫn thuận lợi đúng như dự đoán.

-A. Vậy còn lại cứ tiếp tục như thế đi.

-Dạ, rồi!

Cúp điện thoại, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh, người đàn ông thầm nói " Quả nhiên là cái ngu ngốc, chỉ biết lựa chọn tự tử bảo vệ bí mật. Hừ! Xem ra người mà đứa phiên phức kia nhìn trúng cũng chẳng ra làm sao cả."

.....

Ba tháng sau, tại sân bay quốc tế tại Newyork.

Giữa dòng người đông đúc qua lại, Tomoko đội thêm một chiếc mũ lưỡi trai, mới kéo theo va li rời đi. Ra đến ngoài cửa sân bay, đập vào mắt là cảnh tượng một loạt kiến trúc hiện đại, thoáng đạt, đồ sộ, cùng với hàng ngàn người ngoại quốc đang di chuyển. Nhưng Tomoko trong mắt chỉ có thờ ơ, đường nhìn chẳng hề cố định.

Chỉ nghe cô nhẹ giọng than nhỏ. "Scotch. Anh thất hứa rồi! có phải không?!"

Chương 12: Rắc rối cùng cô gái nhỏ

Tomoko hiện tại 15 tuổi. Nếu để Scotch đo chiều cao của cô, thì chắc đã gần tới cằm của anh. Có vẻ như những huấn luyện của Shikamaru bên cạnh còn giúp cho thân thể cô phát dục rất tốt ấy.

Ngày hôm nay, Tomoko mặc một chiếc áo thun ngắn bó sát để lộ phần eo thon nhỏ trắng mịn, quần đùi cùng đôi giày thể thao màu trắng, mái tóc dài mềm mại gọn sóng được buộc tưng lên cao, lại thêm chiếc mũ lưỡi trai khiến cô vừa năng động, vừa thu hút ánh nhìn của người khác. Nhưng vẫn phủ thêm áo khoác dáng dài để che khuất một chút. Scotch và anh Toshiya đều nói không muốn cô ăn mặc quá lộ. Khi hỏi thì anh hai lập tức bảo là không thể để nam nhân khác chiêm tiện nghi của cô, còn anh Scotch thì chỉ cười rất rất ôn nhu nhìn cô mà không nói gì cả...

Tomoko chắc chắn không biết, anh chỉ muốn cô mặc như vậy khi ở cùng mình thôi.

Lần đến NewYork này, cô chỉ muốn biết anh Scotch ra sao. Suốt 10 năm qua, mỗi tuần cô lại gửi cho anh tin nhắn kể mọi chuyện đã xảy ra, và đúng như lời hứa tuy nói không nhiều, nhưng Scotch vẫn sẽ kiên nhẫn trả lời từng cái. Vậy mà hiện tại qua hơn 3 tháng, cô không thu được bất cứ thông tin từ anh, chỉ biết anh xảy ra chuyện. Nếu không vì hoàn chỉnh hoàn thành huấn luyện, có lẽ đã đến đây sớm hơn...

Kéo theo chiếc va li, đi ra khỏi cửa sân bay, Tomoko bắt một chiếc taxi, dùng thuần thục Tiếng Anh nói tài xế đưa cô đến khách sạn gần nhất. Trước hết vẫn là phải tìm một nơi ở tạm cất đồ đạc này mới được. Đến nơi, cô mới mở vali lấy tiền trả cho tài xế. Nhưng mà...không hiểu sao nó lại không mở được, sau khi tìm mọi cách đều chịu bó tay rồi.

"Nhưng đúng va li của mình mà??? Mật khẩu không đúng á? Hay lấy nhầm với ai đó giống nhau rồi. Tất cả tiền đều để ở trong, làm sao đây, aaaa"

Cũng còn may, Tomoko để điện thoại trên người, trong túi áo có mang chút tiền lẻ khi đổi thừa ở ngân hàng, đủ tiền trả taxi.

Cảm ơn tài xế liền cầm vali xuống, giờ này cô chỉ có thể đứng ở ngoài đường thôi. Đành phải gọi điện cho người kia, chắc chắn không thiếu bị cản nhàn một phen. Bởi vì lần này cô lại "bỏ nhà ra đi".

-Có chuyện gì nhóc Tomoko?

-Hix! Chú Shikamaru yêu quý, con chỉ nhờ một chút.

-Nhờ? Hừ lại ra chuyện gì rồi phải không. Không phải muốn bỏ nhà đi sao? Lại nhờ người khác giúp? Thật sự là luôn gây phiền phức mà.

-Ha...ha... chỉ là con hơi xui thôi ạ. Con bị người ta cầm nhầm vali, giờ không có tiền để thuê khách sạn.

-Lần trước "bỏ nhà" thì bị cướp mất ví. Lần này cũng sơ xuất đến vali đều có thể cầm nhầm. Ta huấn luyện cho con bỏ không hả?

Tomoko chỉ có thể lúng túng, nhận sai, lấy lòng để Shikamaru bỏ qua "hắc lịch sử" của cô. Đúng vậy, lần này là lần thứ 2 lấy danh nghĩa "bỏ nhà đi", lần thứ hai cô một mình chạy ra nước ngoài, vì cùng một lý do.

-Được rồi, ta có người bên đó, một lát ta sẽ gọi người qua chỗ con đưa, nhưng chỉ có đủ một tuần, còn lại tự mà kiếm, hiểu chưa? Ba con đang ở chỗ ta, có muốn nghe hay không hả? _Đầu dây bên kia, Shikamaru đẩy ra Toshiro, trùng mắt hấn, ra hiệu là Tomoko lại có phiền phức.

-Dạ thôi, baba chắc chắn muốn mắng con nữa. Hi hi, như thế không làm phiền hai người đang tình cảm nữa ạ. Cảm ơn chú Shikamaru.

Cúp điện thoại, chỉ cần ngồi một chỗ chờ người đến đây là được. Cuối cùng có thể giải quyết khó khăn trước mắt rồi.

Nghỉ lại 3 năm trước đây, cô 12 tuổi, đã một mình đến đây để gặp Scotch. Sau đó cũng mới vừa xuống máy bay không lâu thì bị trộm mất ví tiền. Bình thường ngoài lúc huấn luyện thì cô rất ít cảnh giác. Lần đó hình như cô lơ mơ đi đến trụ sở FBI chỉ để nhờ báo mất trộm. Lập tức vớ lấy một nhân viên FBI chẳng cần biết hấn là ai, cũng mất dầy mà bám theo chỉ để tìm tên trộm cùng mình. Cũng may người đó không để ý cô yêu cầu vô lý mà đáp ứng. Tìm được tên trộm rồi cô lại quên mất hỏi tên anh là gì. Chắc là bối trong đầu cô lúc đó chỉ có nghĩ mau tìm được anh Scotch mà thôi.

Khoảng 20 phút sau thì một người thanh niên mặc vest đen, nhưng râu ria xồm xoàm, hành động có vẻ ngốc ngốc, đến đưa cho cô thẻ visa rồi lại nhanh chóng rời đi. Tomoko đặt được phòng lại kéo theo va li đi tìm trụ sở FBI ở NewYork. Căn cứ lần trước có thể giúp cô tìm lại ví, chắc lần này cũng có thể tìm lại vali của cô, nên coi như có thể tin tưởng được. Cho dù việc này cũng không lớn lắm, nhưng chẳng sao, cô mặt càng lúc càng dầy mà.

Tại trụ sở khác của FBI, một thanh niên khoảng 24, 25 tuổi nhìn theo bóng lưng của Tomoko vừa bước ra khỏi không quản lý mới nhắc chân đi vào. Anh nhìn lên khuôn mặt phát sầu của một người đàn ông trung niên kia liền ngạc nhiên hỏi.

-Jame, có chuyện gì để ông phiền lòng ư? Chẳng lẽ là về bọn chúng lại có hành động mới? Hay về tên sát nhân "ác quỷ đường phố"?

Jame ngả ra ghế, một tay bóp lấy trán than thở

-Đều không phải, Shuichi. Việc này ngược lại là nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ. Liên quan vị khách nhỏ mới rời khỏi đây.

-Hả? Có phải cô bé vừa rồi? _Akai Shuichi càng thêm tò mò.

-Ồ, cậu cũng nhìn thấy rồi đó. Cô bé đó cũng là người Nhật, vừa đến NewYork hôm nay, nhưng bị người nào đó cầm nhầm vali, vì hai cái giống nhau. Liên nhờ chúng ta tìm lại giùm.

-Ha ha ha... Như vậy sao. Vậy ông cứ giúp cô bé đó đi, tôi bận rồi.

-Biết, biết. Biết là không thể nhờ được cậu mà. Cậu đi làm việc của mình đi. _Jame Black chán nản, vẫy vẫy tay ra hiệu anh có thể rời đi.

-Tạm biệt Jame! _ Akai Shuichi vừa đi vừa nghĩ đến chuyện này. Trên khuôn mặt đẹp trai, lạnh lùng thường ngày của anh nâng lên chút cười nhẹ, bởi anh nhớ đến một lần tương tự như thế vào ba năm trước. Có lẽ anh cũng coi như là không hay ho khi cùng cô bé ấy chứ nhỉ? Cũng mới đến NewYork, cũng để mất ví tiền. Trụ sở nhiều người như vậy, chính anh lại bị cô lấy ra làm đối tượng so sánh với cảnh sát ở Nhật.

[Ba năm trước, tại trụ sở. Lúc đó có anh, có Jodie, còn cả những nhân viên khác đều nhìn một cô bé chỉ có 12, 13 tuổi đến trình báo mất trộm. Giữa nhiều người như vậy, nhưng khí thế của cô cũng không chút nào yếu mà chất vấn bọn họ.

-FBI thì cũng là cơ quan điều tra tội phạm và đảm bảo an ninh chứ ă? Tuy việc của cháu không lớn nhưng cũng nằm trong lĩnh vực các cô chú quản mà? Mọi người không định lấy cớ cháu còn nhỏ mà nghĩ cháu nói lung tung đấy chứ?

-Cô bé, nhưng cháu có chứng cứ là bị trộm sao? Có tên trộm sẽ để ý một ví tiền của một đứa bé mới 12 tuổi sao? Có bao nhiêu tiền chứ? _Một nhân viên trực khi đó khó hiểu hỏi lại cô.

-Có gì không thể? Trong visa của cháu có rất nhiều tiền. Nếu không tìm nhanh, cháu lo là chỉ trong thời gian ngắn nó liền chỉ còn một số 0. _Tomoko cố gắng nghiêm túc giải thích cho họ. Nhưng nhìn một lượt, có vẻ đa số vẫn luôn ái ngại nhỉ? Cô nheo lại mắt, nhìn lướt qua một vòng, sau đó lập tức tập trung vào giữa Akai Shuichi.

-Chú sẽ giúp cháu tìm tên trộm chứ ă? Chỉ có một tên trộm cũng làm mất thời gian như vậy? Cháu sẽ nghĩ là FBI thực tế còn không bằng một nửa cảnh sát ở Nhật Bản cơ đấy. Còn coi thường trẻ con?

Akai Shuichi chỉ là đang đi ngang qua thấy thú vị đứng lại xem mà thôi. Chỉ vì đột nhiên nhớ đến hình ảnh này có chút quen thuộc. Nhưng hiện tại thì rất thắc mắc mà nghĩ "Vì sao chuyện lại liên quan tới mình rồi? Chú? Mình có già như vậy sao?"

Anh từ từ bước đến gần cô, chỉ là nhẹ nhàng nói

-Nhưng hiện tại tôi có việc. Tôi sẽ nhờ những người khác giúp em được không?

Tomoko cũng nhìn thẳng anh thật lâu, sau đó thờ ơ nói xong một câu, liền định quay đầu bỏ đi.

- Nếu không thể làm được thì chỉ việc nói một câu, cháu lập tức rời khỏi đây. Nhưng cái Cục Điều Tra Liên Bang này có phải danh xứng với thực hay không thì còn phải suy nghĩ lại rồi.

FBI chính là mục tiêu anh đặt ra và quyết tâm gia nhập, anh cũng không muốn nó bị ai đó nghi ngờ vấn đề khả năng vậy đâu. Nghĩ đến việc của anh cũng không cần quá gấp, còn có anh nhìn thấy trên chiếc mũ lưỡi trai cô đang đội, có ghi một cái tên "Tomoko?". Cho nên anh lập tức bước đến cầm lấy tay cô kéo đi ra ngoài, mà chỉ nói với người khác rằng việc này anh sẽ quản.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hậu quả trêu chọc phải Mèo con

Bên ngoài cửa trụ sở, Tomoko một tay giữ chặt lấy ba lô nhỏ trên lưng, một bên bắt mắt nhìn bàn tay to lớn của anh vẫn giữ chặt tay mình. _Cuối cùng thì chủ dẫn tôi đi đâu vậy?!

Akai Shuichi, trong lòng hơi giật mình bỏ ra tay của cô, cầm tay vô túi quần nhưng vừa nghĩ:"Tay cô bé thật nhỏ, còn nhỏ hơn cả Akemi, và Jodie, thật mềm mềm nữa giống như... chân của mèo?...Mà mình đang nghĩ gì thế???" Anh hơi mím môi nhìn cô, rồi lại nhìn qua nơi khác mới nói

-Tất nhiên là tôi giúp em tìm tên trộm đó. Giờ chúng ta trở lại gần sân bay, có thể gặp hán tiếp tục ra tay với người khác thì sao?

-Hừ! Tôi tưởng chú sẽ tiếp tục lấy lý do nào khác từ chối nữa cơ đấy_Cô cũng chỉ cười lạnh nhìn anh, khó chịu thấy rõ. Mọi người luôn luôn có lý do bỏ qua cô. Liên quan đến cô xem anh cũng không thuận mắt, tuy là trông anh rất giống kiểu trai đẹp lạnh lùng vậy nhưng "Đẹp trai là gì? Ăn được không?" Hiện giờ nam nhân phải vừa có bề ngoài vừa có khả năng thì mới được...giống như anh Scotch ấy. Nghĩ đến sắp gặp được anh Tomoko trong lòng mới vui một chút.

Đôi mắt sáng rỡ của cô vừa mới thoáng qua ôn nhu, nhưng lúc nói chuyện với anh thì lại chuyển biến thành lạnh lùng. Anh chỉ phải kiên nhẫn giải thích.

-Tôi nói thật. Nhưng việc đó không phải gấp lắm. Tôi vẫn có thời gian giúp em.

-Cứ cho là thế đi. Vậy ý chú là giờ tôi nên vì vậy mà biết ơn các người phải không? Vậy thì khỏi cần._Lần này Tomoko quay đầu đi thật... Nhưng mà mới chỉ được 10 bước thì cô dừng lại.

"Haiz. Một nóng nảy mèo con..." Akai đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng của cô, thở than. Bờ môi mỏng gọi cảm khê cong lên hiểu rõ cười cười. Anh đi đến chỗ cô, dùng giọng trêu tức lại tò mò hỏi.

-Vì sao không đi tiếp? Em không phải có thể tự làm sao? Vậy tôi càng bớt việc rồi.

"Cái!Tên!Này. Đồ đại thúc mặt khó ưa." Cô tức giận quay mặt qua một bên nguyên rủa, tay nắm chặt lại như sắp muốn đánh người đến nơi. Nhưng cổ hít sâu một hơi, ngẩng lên nhìn hắn, đã bày ra khuôn mặt cười tươi như hoa.

-Tôi không đủ tiền đi taxi. Chú có thể cho tôi mượn hay giúp tôi rồi trả được chứ?

-Ồ. Vậy à? Nhưng hình như tôi cũng không mang theo tiền. Phải làm sao đây?_Nói xong, anh càng nhìn khắp người mình, vỗ vỗ áo để cô tin.

-Hừ.Chú không muốn giúp thì có.

Akai thấy cô càng tức giận thì nghiêm túc suy nghĩ, rồi đưa ra đề nghị. -Nếu em gọi tôi bằng "anh", tôi cho em mượn.

-Nói như vậy là thực sự chú có mang tiền? Được rồi, khỏi cần nữa._Cô cuối cùng nhận định là hẳn thực sự không phải cái gì người tốt, cảm thấy việc tìm lại ví là không có hi vọng nên bỏ qua nó mà cất bước rồi đi.

"A. Cứ như vậy thôi sao? Minh chỉ đùa thôi mà" Akai Shuichi lần nữa bắt đầu dĩ, đã lần thứ 3 liên tiếp mà một người lạnh nhạt như anh than thở liên tục. Xem ra đề "Mèo con nhỏ" gọi anh cũng không dễ. Nhanh chóng giữ chặt lấy tay cô kéo đi không để cô bỏ ra, giải thích mới khiến cô yên tĩnh một lúc.

- Tôi không mang tiền, nhưng tôi có đi ô tô. Tôi chờ em đi. Việc thay đổi xưng hô cũng có thể từ từ.

Đợi cả hai vào trong xe anh, cô vẫn im lặng ngồi trên ghế phụ, nhưng nhìn anh chăm chăm. Thoáng qua đôi mắt trong suốt đó chỉ có ánh ngược của Akai nhưng anh chắc chắn không phải là điều gì tốt.

-Làm sao vậy? Em bị vẻ ngoài của tôi thu hút rồi hả?

-Chú trêu đùa tôi?_Cô nghiêm túc tựa hỏi lại tựa như trần thuật.

-Khụ... không có.

-A..._Tomoko lại nở nụ cười nhẹ, sau đó sâu kín nói -Hiện tại tôi rất muốn làm một việc!

-Hả? Làm... gì!

"Ngoạn, ô"

-A~... Em...là chó nhỏ sao?

Tomoko bắt chợt rướn người lên về phía Akai, tay nhỏ ôm lấy mặt anh nhẹ kéo xuống, rồi cắn lên cổ anh. Trong miệng lầm bầm nói "Tôi muốn cắn chết chú đấy!"

-Em... Được rồi, tôi xin lỗi. Bỏ qua cho tôi được chứ?!_Akai Shuichi cảm giác là lạ, bởi "mèo con nhỏ" cắn không có dùng lực quá mạnh, chỉ khiến anh thấy hơi tê dại, thẳng đến lồng ngực phập phồng hít sâu một hơi. Lúc cô rướn người qua, bộ ngực nhỏ nhỏ chỉ vừa phát dục của cô đè lên tay phải anh vẫn đặt trên vô lăng. Trong đầu chỉ kịp nghĩ "Vừa cứng, cũng mềm mềm???". Yết hầu hơi hơi lên xuống. Anh chỉ phải bắt đầu xin tha, nếu không thì...

-Hừ, tôi tạm thời bỏ qua chú đó_Tomoko vẫn có chút tức giận ngồi lại chỗ, ví của cô còn không có tìm đến đâu.

-Aiz. Tôi biết rồi. Em. ngồi chắc, buộc đai an toàn đi!_Akai hí hóp lại mắt phân tán lực chú ý trên đường, lập tức đạp ga, phóng đi thật nhanh.

-Aaaaa...Giời ạ. Chú đi nhanh như thế làm gì? Đầu thai sao?_Tomoko chỉ phải bám chặt lấy ghế, "tận hưởng" kích thích tốc độ lần đầu tiên này. Thật sự là tâm muốn giết người đều có.

Đến nơi mà cô nói bị mất trộm, anh để cô xuống trước chờ, đi dùng xe mới quay lại.

-Chú. Giờ chúng ta làm gì tiếp.

-Đi lung tung thôi. Em nhìn thấy mặt tên trộm rồi phải không. Vậy giờ chỉ mong hắn chưa đi khỏi nơi này. _Anh nhìn khắp một lượt rồi thản nhiên nói.

Tomoko nhìn xem sân bay người đến người đi không hết, lại liếc mắt nhìn anh đầy nghi ngờ. -Sao tôi thấy cách này càng không có hi vọng thế!?

Nhưng cuối cùng cả hai chỉ có thể làm vậy. Rất may là Akai đoán đúng rồi. Ngay khi cô thấy đã đi được vài vòng và đã rất mệt rồi thì nhìn đến tên trộm đồ chuẩn bị lại xuất thủ với người khác. Lập tức lên tinh thần, nhắc nhở anh nhìn về phía trước.

"Là hắn."

Một thanh niên mặc quần bò, áo khoác, đội mũ lưỡi trai. Nhưng đôi mắt thì lăm lăm nhìn xung quanh, đặc thù lấy được ví của người phụ nữ trung niên đang xếp hàng phía trước rồi lại ra về như không có việc gì định rồi đi.

"Em đứng đây chờ tôi!" Akai chỉ kịp bỏ lại cho cô một câu, nhanh chóng chạy lên phía tên trộm. Bắt lấy tay hắn, sắc bén bẻ ra sau. "Aaa - anh là ai? Bỏ tôi ra!" -"Việc trộm cắp... cũng nên dừng ở đây thôi." Lập tức Akai đá vào gối hắn, khiến thanh niên phải khụy xuống một chân.

Hắn đau đớn kêu lên, khấn phục xin tha. Akai thấy người này dễ dàng không có sức đánh trả, hắn là không biết võ mới hơi thả lỏng tâm. Nhưng bất chợt, trên mu bàn tay trái nhô lên khiến anh buông ra tay đang giữ chặt tên trộm. Nguy hiểm nhú lại mắt, anh chửi nhỏ. "Chết tiệt! Bao lâu rồi mình lại thiếu cảnh giác như vậy chứ!" Việc thuận lợi từ tiếp cận Akemi gia nhập tổ chức, còn chỉ mới rồi đi không lâu đã thế thì không biết phải chết bao nhiêu lần.

Tên trộm chỉ giả vờ yếu thế chờ akai sơ suất. Hắn âm hiểm cười lạnh, dùng tay còn lại móc ra một con dao, bật lên lưỡi, cửa mạnh lên tay anh. Kê này vẫn có chút kĩ năng trên thân, nhân cơ hội đang ra đứng lên chạy thoát. Nhưng thấy hắn chạy hướng "mèo con nhỏ Akai cũng theo sau, lo lắng hô lên.

Người xung quanh hét ầm lên thấy tên trộm có vũ khí mà tán loạn tránh khỏi. Chỉ có Tomoko không lùi một bước ngược lại tiến lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lẽo, âm trầm vô cùng. Khí thế trong lúc huấn luyện cùng Shikamaru hoàn toàn bùng nổ. Chăm chú theo sát mục tiêu, uy nghiêm...cùng hắc ám chiếm lĩnh. "Một. chút.thời... càng lúc càng gần rồi...Tôi! "

Nhanh chóng chéch qua một bước. Tay phải bỏ thẳng xuống tay cầm dao của hắn. Lại dùng cùi chỏ đập vào sau gáy, nhanh gọn, mạnh mẽ. Đồng thời lên gối chuẩn bụng hắn. "Aaa.." -không buông tha, Tomoko dứt khoát đá mạnh vào bộ vị "yếu hại" mà bất kì nam nhân nào cũng có. Thanh niên co lại cả người, mắt trừng lớn nằm vật ra. Tay thì ôm chặt "chỗ ấy"....nhưng rất đáng tiếc, hắn... không còn cả sức để rên. Đau mà không thể kêu ra...

Chứng kiến một màn "hành hung" thoáng qua nhanh như vậy, những người khách khác chỉ kịp chờ ra. Ngay cả Akai Shuichi cũng nhìn không được cảm lạnh, co giật khóe miệng. "Chắc là...rất đau chứ?! Xem ra đề mèo con nhỏ cần cần mình một chút cũng tuyệt không thể thử cái này!"

Tomoko xem thăm trạng tên trộm nhưng vẻ mặt vẫn lạnh như băng. Tiến lên soát người hắn. Tìm thấy ví của mình, mở ra kiểm tra qua thấy vẫn đủ thứ quan trọng liền cũng mặc kệ hắn.

"Đi!" Lần này lại là cô cầm chặt tay của Akai kéo đi ra khỏi đó. Được một đoạn xa, tìm lấy một góc vắng vẻ, thoáng thoáng trong sân bay.

"-Ngồi!"

..."-Đưa tay ra!" -A? _ Akai Shuichi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vẫn còn lạnh lùng, chỉ phải ngoan ngoãn làm theo. Lúc này mới càng thấy rõ tay của mèo con so với anh nhỏ bé như thế nào. Anh chờ cô lôi ra từ trong ba lô bé tạo một đồng băng gạc, bông, băng dán, thuốc sát trùng.... Sau đó lại im lặng nhìn cô xem vết thương không ngừng chảy máu trên mu bàn tay của anh, nghiêm túc băng bó. Anh chỉ cảm thấy mèo con quá mức yên tĩnh, khiến anh rất không quen. Dừng giọng nói ôn nhu đến mức chính mình không phát hiện nói cho cô.

-Tôi không sao, vết thương này còn nhỏ lắm. Em không cần khăn trương như thế.

Nhưng vẫn không thể phân tán lực chú ý của cô nhóc khỏi tay anh. Ngón tay trắng nõn nhỏ nhỏ, ngắn ngắn giờ này cũng lay dính lên máu của anh, khiến Akai hơi trướng mắt bất giác nhíu lại mày. Phải đến lúc băng bó gần xong cô mới thản nhiên lên tiếng. - FBI mà kém cỏi như vậy sao? Đối phó một tên trộm vớ vẩn lại vẫn có thể dễ bị thương.

-Tất nhiên không phải như thế, tôi... _Lòng kiêu ngạo của anh lần đầu trở nên tự ái, muốn phản bác nhưng lại không thể chứng minh.

-Mà thôi. Lần này em nói đúng. Tôi xin lỗi, Đúng là tôi chưa làm được gì. _ Quay mặt đi, anh cũng dang tay ra khỏi cô.

Tomoko nghe vậy, hơi ngẩng đầu lên nhìn người này, chứng kiến trong mắt anh có chút cô đơn, cũng có chút tủi thân. Lại cầm trở lại lấy tay trái của anh, nhẹ giọng nói. -Đừng nháo, từ từ đã, để tôi băng bó nốt.

Trong lòng buồn bực không dấu vết bị vuốt phẳng, mới giật mình bất đắc dĩ cười khổ. Tại sao giống như đồ trẻ con vậy đó. Nhưng tóm lại tâm tình của anh vẫn rất dễ chịu.

(ai vô độ xin cái cmt hoặc. nha cho tác giả có động lực)

Chương 14: Là ai làm ai rung động?

Bên ngoài tấm kính chắn ở sảnh của sân bay, trời càng lúc càng tối, nhưng cũng không làm mọi người khách cảm thấy phiền lòng bằng cơn mưa rào đang đổ xuống vẫn chưa có dấu hiệu tạm dừng. Akai Shuichi chờ Tomoko giúp mình băng bó xong mới giờ tay xem đồng hồ.

- Hơn 6 giờ. Đã trễ lắm. Em còn muốn tôi giúp gì không?

- Vậy chú đưa tôi đến một khách sạn nào đó đi. Lần đầu tiên tới đây, tôi biết cũng không nhiều lắm. _ Cô nghĩ nghĩ, bên cạnh đó, vừa không khách khí đề yêu cầu.

- Em thật sự đi một mình!? Tại sao? _ Akai cau mày khó hiểu, mèo con nhỏ nhiều nhất chỉ 12, 13 tuổi đi xa như vậy thật sự ổn không chứ. Nhưng sau đó nghe được câu trả lời càng làm anh bó tay rồi.

Cô liếc nhìn anh trần thuật...- Tôi bỏ nhà đi.

Im lặng trôi qua vài giây. Cả hai cứ như vậy đôi mắt to xem đôi mắt nhỏ, rồi anh hỏi lại. - Thật sự?

- Hừ! Vô nghĩa. _ Quay mặt đi che dấu ý cười bên môi, chỉ để cho anh một góc mặt lạnh nhạt.

"A. Đúng vậy." Akai mới nhận ra, giờ cô đã ở đây rồi thì làm sao giả được? Nhưng trong lòng thì tự hỏi "Cô gái đều khó hiểu từ sớm như vậy sao?"

- Tôi chịu thua em rồi.

Anh xem phía ngoài cửa rồi nhủ lại mày. Cơn mưa vẫn liên miên nhưng có vẻ yếu hơn chút.

- Em ở đây chờ, tôi đi lấy xe sẽ quay lại đón. _ Nói dứt lời, anh lập tức đứng lên cất bước.

Tomoko thấy anh đã tới gần cửa ra, còn chuẩn bị đội mưa, chạy vội theo kéo lại.

- Tôi đi cùng!

- Nhưng... _ Chưa kịp ngăn cản thì cô đã cầm lấy một chiếc ô gấp từ trong túi, bật ra. Sau đó ưỡn lưng, dơ tay cao cao để che cho anh. Akai mỉm cười, một tay đoạt qua nó, một tay vòng lấy vai nhỏ của cô kéo sát vào mình, giọng nói vững vàng vang bên tai cô. - "Để tôi giúp em vậy."

- Thế cũng được.

Dưới trời mưa tầm tã ở New York, cùng chung một cái ô, một thân thể nhỏ bé núp dưới bóng dáng to lớn của anh, để mặc anh ôm đi.

Xem ra cùng một hoàn cảnh nhưng mỗi người lại cảm nhận không giống nhau. Người phiền não, khó chịu, nhưng có người cảm thấy mưa rất sạch sẽ, rất thú vị.

Giống như Akai Shuichi lúc này. Anh nghĩ rằng những âm thanh ngổn ngang, lộn xộn dưới mưa cũng chẳng lẫn được giọng nói rõ ràng, trong sáng của bé gái trong ngực.

- "Cảm ơn anh! Đặc vụ FBI, hôm nay phiền đến anh thật nhiều."

Khóe miệng đều sắp không thể ức chế được mỉm cười. "Cuối cùng thì cũng chịu gọi tôi bằng anh." Nhưng người này vẫn cố ra vẻ buồn buồn cùng cô lên án nói:

- Không phải em mới nói tôi rất kém cỏi sao?

Tomoko ngay lập tức nhận sai- Tôi nói lung tung, anh không cần để ý. Tôi tin tưởng anh chắc chắn sẽ là một đặc vụ giỏi nhất của FBI.

- Hả? Vì sao? _ Anh không biết dựa vào đâu để cô nói như vậy? Tuy rằng đó vẫn là mục tiêu bản thân luôn cố gắng ngày ngày hướng tới.

- Không biết.

Akai lại bất đắc dĩ với câu trả lời tình bơ của cô. - Em chắc là đang an ủi tôi đó chứ?

Nhưng lần này Tomoko hơi nổi cáu:

-Không có lí do.Tin thì tin thôi chứ sao? Tôi lại không cần hiện tại anh phải chứng minh. Tăng nhanh hơn bước chân, vừa cẩn thận nhìn xuống đất. Cô chắc chắn không nói "Ngay từ đầu khi anh đáp ứng đi ra cùng mình thì cô cũng đã đặt niềm tin lên anh."... giống như khi mới gặp Scotch. Tuy Akai lúc ấy trông rất lạnh lùng nhưng trong đôi mắt luôn cất giấu tự tin cùng không chịu thua.

Bên cạnh Akai lần nữa tự nhủ là anh vẫn chưa thể hiểu được suy nghĩ của bé gái. Nhưng điều này không ảnh hưởng từng đợt ngọn sóng dần dần tích tụ ở trong lòng. "Mèo con nhỏ tuy nóng nảy chút, bạo lực chút nhưng rất nhạy cảm, cũng rất...đáng yêu."

20 phút sau. Akai tò mò liếc mắt nhìn sang người bên cạnh. Từ lúc lên xe, hai mắt vẫn luôn dán chặt lấy màn hình điện thoại trên tay. Hết sức chăm chú.

-Em đang làm gì đó mèo con?

-Đọc tiểu thuyết._ Vừa lướt từng dòng chữ, rồi quay ra anh bắt bình than thở. –Nhưng tôi đang rất khó chịu.

-Hả? Có chuyện gì?_ Anh đang lái xe vẫn phối hợp cô buồn cười hỏi.

-Nam phụ trong truyện rất đáng ghét, hẳn vì làm việc lấy lòng giúp nữ chính mà lợi dụng tình cảm ngây ngô của nữ phụ, quả thật rất xấu, chẳng trách không thể lên làm nam chính.

Akai bắt gặp hơi nắm chặt lại tay lái, không hiểu cảm thấy chột dạ. Tuy anh cùng Akemi còn chưa thực sự có gì sâu hơn mức bạn bè.

-Thật sự rất đáng ghét?

-Phải.Tôi ghét nhất đàn ông lợi dụng tình cảm của con gái, rất ích kỉ. Nếu là tôi gặp được..._Tomoko dừng lại một chút, âm hiểm cười lạnh mới tiếp tục - ...Chắc chắn để hắn thử tư vị hối hận khi được sinh ra. Mà anh vừa nãy gọi tôi là gì hả?

-Khụ...không có gì. Em đọc truyện tiếp đi._Anh che dấu vẻ thoáng mắt tự nhiên, thầm cười khổ, vừa nghĩ lời cô nói sau lại rùng mình nghĩ thăm trạng của tên trộm. "Hơn cả như vậy...??Haiz! Mèo con thật sự rất rất bạo lực mới đúng"]

Từ sau đó đã qua 3 năm rồi. Akai bước ra khỏi cửa trụ sở, vừa thở dài. Anh biết tên mèo con gọi Tomoko, không chỉ ghi trên mũ, còn kịp nhìn lướt qua thông tin trên thẻ căn cước của cô. Nhưng có vẻ mãi đọc truyện, nên sau đó cô cũng không hỏi tên anh. Akai để tay lên ngực kiểm tra- một vật anh vẫn luôn mang theo. Giúp anh tạm gỡ xuống mặt nạ lạnh lùng mà mỉm cười. Akai cuối cùng không có càng thêm sâu sắc quan hệ với Akemi. Nhưng thân phận của anh vừa bị phát hiện và phải rời tổ chức. "Mèo con hay quên, vật này vẫn là tôi tạm giữ thay em thì hơn.Cũng may mà tôi chỉ gặp một mèo con rắc rối như thế, nếu không thật đúng là chẳng biết xử lí sao đây."

(Xin cmt để au biết có ai đọc với nhé)

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Đùa giỡn lão hồ

Tomoko rời trụ sở FBI và đi loang quanh khắp đường phố để mua thêm vài bộ quần áo trong lúc chưa cảm về được vali. Hòa vào không khí tràn ngập hơi thở, vừa hiện đại xa hoa của NewYork, cô lại thấy thương cảm, ba năm trước, mọi việc từ đầu đến cuối là anh Scotch lo, giờ cái gì cũng phải tự túc, chưa kể còn phải tự kiếm tiền.Làm phiên dịch như ở kiếp trước? Bởi gần đây cô học thêm mấy thứ tiếng từ Shikamaru, tiếng Pháp hay Đức. Nhưng thật sự quá nhàm chán, cũng không cần phải lâu dài.

Đột nhiên bước chân dừng lại ở một nhà hàng, nhìn thoáng qua là thấy rất sang trọng cái loại này, khách hàng hỗn tạp nhưng đa số rất có địa vị. Biết đâu lại để cô tìm hiểu được thông tin gì liên quan với Tổ chức? Ngoài cửa đang đặt một tấm bảng "...do có nhiều sự kiện lớn sắp tới...cần tuyển gấp nhân viên phục vụ...". Tomoko nhếch môi đầy hứng thú, đây đúng là cái cô cần.

Quyết định liền làm, Tomoko bước vào tìm đến quản lý để xin việc. Mới đầu họ không định nhận, tuổi không phải vấn đề mà vì cô không đủ thông tin chứng minh. Nhưng sau đó cố gắng nài nỉ, thấy cô là khách nước ngoài, hoàn cảnh gặp phải rất đáng thương, hành động cũng nhanh nhẹn, diện mạo càng chẳng có gì phải chê nên vẫn cùng cô kí hợp đồng. Lúc cầm nó trên tay, Tomoko mới thở nhẹ ra một hơi. Chuyện tìm việc coi như xong, buổi tối ngày kia liền bắt đầu đến làm.

Hôm ấy, cô ăn nhẹ ở bên ngoài rồi chạy tới nhà hàng. Trong phòng thay đồ của nữ nhân viên, Tomoko cùng khoảng hơn chục người khác đứng nghiêm chỉnh xếp hàng nhận đồng phục vừa nghe một chị quản lí hướng dẫn công việc. Cũng không có gì ngoài bê đồ uống cho các vị khách vì hôm nay chỉ là tiệc uống và thư giãn thưởng thức âm nhạc, ngược lại nếu họ yêu cầu gì cũng phải vui vẻ chuyên nghiệp phục vụ tốt nhất. Về hành vi thô tục của khách ở đây thì chẳng phải lo, bởi tất cả đều là người giàu có cùng tuân thủ lễ nghi. Nhưng có một việc, đa số người đến đây gặp đối tác để thỏa thuận chuyện làm ăn ghét nhất có kẻ soi mói.

Tomoko xem lại chính mình trong gương, tóc đen dài gọn sóng mượt mà buộc một nửa quấn thành hình hoa hồng tuy rất thực nữ, nhưng lại để lộ vầng

trần cao bướng bỉnh. Khuôn mặt nhỏ trắng mịn cùng bờ môi ngọt ngào tự nhiên không dính đồ trang điểm. Dáng người dưới lớp áo sơ mi trắng phát dục rất đầy đủ nhưng có sự ngây ngô đặc hữu. Cho dù có khoác áo gile, cùng váy bó ngắn màu đen dành cho phụ nữ thành thực cũng không dấu được cô tuổi thật không lớn. Tất cả từ trong ánh mắt, hành động, khí chất, hay bề ngoài non nớt. Nhưng Tomoko không biết là cả ngây ngô cùng thành thực kết hợp trên người cô liền mang theo một sự hấp dẫn rất đặc biệt. Buộc thêm một chiếc nơ nhỏ ở cổ áo, cô bê một khay đồ uống rồi đi ra ngoài sảnh.

Một bên treo cái nụ cười niềm nở, vừa nhanh chóng thu hết cả sảnh vào mắt. Không gian rộng rãi, thoáng đãng. Mọi thứ từ bàn ghế, đến bức biểu diễn của của nghệ nhân âm nhạc được sắp xếp gọn gàng, trang trí tinh tế, trang trọng xa hoa. Lúc này khách mới đến một vài người, nhưng cô vẫn phải ra sớm và hỏi một số yêu cầu của họ.

Đến gần một tiếng sau, khách càng ngày càng đông. Tomoko cùng nhân viên cũng bận rộn hơn.

- Xin lỗi đã để chờ lâu, đây là đồ uống ngài cần. Mím cười, nhẹ nhàng đặt lên bàn hai ly rượu, cô mới quay đi, thả lỏng một chút để lên tinh thần. "Khỏe miệng mình đều sắp cười đến cứng nhắc luôn mất. Cố lên, cố lên nào."

Bắt chợt ánh mắt của Tomoko dừng ở trên một bóng dáng cao lớn tại vị trí không mấy thu hút. Nhưng khí thế của hắn không ai dám bỏ qua, lạnh lẽo, xò xác tiêu điều. Một loại khi huấn luyện Tomoko đã gặp qua trên người chú Shikamaru! Mặc áo khoác dài màu đen, cùng với chiếc mũ đen nốt gần như che khuất cả mặt. Người khác chỉ thấy được hắn một phần dưới khuôn mặt lạnh lùng như đao gọt, cùng bờ môi mỏng vô tình thờ ra khói thuốc. Nhưng tất cả đều không quan trọng với Tomoko mà chỉ là... Một trong những sở thích kì lạ...khụ...là có chút biến thái đúng lúc trời dậy...

Cô không tự chủ được đỏ mặt, nhìn chằm chằm vào mái tóc dài vàng óng đầy quyến rũ của nam nhân thật lâu, ánh mắt lóe lên những giao hoạt tính toán. "Trời ạ, đẹp quá đi mất thôi. Làm thế nào sờ sờ một chút được? Đến nói thẳng nhỉ? Hay làm hôn mê hắn sau đó cắt trộm??"

Không để thất vọng, ai đó lập tức cảm thấy được cái nhìn cực kì nóng bỏng dính trên thân. Nam nhân mới ngồi xuống không lâu đã nhận ra khác thường. Nhúi lại mày, ngẩng đầu lên chính xác nhìn về hướng Tomoko. Chỉ giây lát đối diện, cô cũng cảm nhận được ánh mắt của hắn rất tinh mịch cũng ẩn dấu cực sâu nguy hiểm. Nhưng đã quá quen với dạng này khi huấn luyện với chú Shikamaru, cô cũng không sợ, ngược lại hồn hờ đi về chỗ hắn.

Cô đã đoán được người này là ai. "-Gin!" Trong lòng chẳng thể hiểu được có gì đó cực kì hưng phấn.

- Xin hỏi anh cần đồ uống gì? _ Cô hỏi hắn trong khi vẫn nhìn chăm chú lên mái tóc dài ấy. "Đẹp thật, nên tết lại hay buộc lên nhỉ? Trông có vẻ rất mượt ấy...chà..."

"Cạch" - một khẩu súng thẳng hướng đầu Tomoko. Hắn trầm giọng cảnh cáo

-Cô để ta nói rất nhiều.Còn chưa đi?

Một tên to con bên cạnh hơi giật mình gọi hắn, giết người ở đây rất phiền phức:

- Đại ca. Cần thận bọn cóm chú ý chúng ta.

Nam nhân vẫn chẳng chút động dung, tay không dịch một ly khỏi đầu cô. Đã ai dám lơ lơi nói của hắn? Cùng mình nói chuyện mà lại thất thần? Cô ta còn muốn nhìn cái gì?

Tomoko hồi thần lại, nháy mắt khó hiểu xem "đồ chơi" nguy hiểm trước mặt. Kiên nhẫn của Gin quả nhiên cũng thật có hạn...Nhưng càng muốn chạm vào thì sao? Cô không chút hoang mang, vừa lấy lòng hắn, thể hiện vừa đúng ngưỡng ngừng, rụt rè.

-Thật xin lỗi, tôi chỉ nghĩ quý ngài đây rất đẹp trai, rất uy nghiêm cuốn hút. Hai người gọi lại được chứ?

Nghĩ cô có ý đồ bất chính, Gin có chút không thể ngờ được câu trả lời. Hắn bắt chợt không biết phải thể hiện biểu cảm gì nữa? Mà nếu có chắc cũng chỉ một dạng... Con nhóc đó khen hắn? Lệ khí xung quanh giảm dần, cô coi như thành công rồi đi lực chú ý, chấp nhận với nhai con chỉ làm hắn hạ giá. Tạm thời cất súng đi, hắn thấy đôi mắt sáng rực nhìn về mình không lại khó chịu, giọng hơi hòa hoãn:

-Hai Whisky.

-Vâng, mời ngài chờ một chút._Tomoko có hơi luyến tiếc trở vào trong.

Lúc sau quay lại, Tomoko đặt xuống ly đồ uống Gin gọi nhưng chưa đi ngay mà giờ lên khay đựng để một bông hồng rất tươi nhưng cũng không thiếu gai, vừa thần bí nói.

- Để lời xin lỗi càng thêm chân thành, anh nhận cái này chứ?...Nhưng mà...trên một chỗ nào đó có thể được bôi độc nha, anh sẽ cầm nó? Tôi cá là anh sẽ không dám đâu._Nhún lên một bên mày, cô thách thức nhìn Gin.

Hắn nhẹ nhấp một ngụm Whisky, rồi cười lạnh: - Có gì không thể?_ Chỉ vì xem đến cô trong mắt sáng lấp lánh khi theo dõi mình, nên hắn dám chắc chỉ là một bông hồng bình thường.

Thấy hắn đã cầm lấy hoa, Tomoko bên môi nụ cười càng lớn, híp lại mắt, chậm chậm cúi đầu gần về phía Gin. Hắn lập tức nguy hiểm nhìn cô, mặt như sương lạnh. Cô hơi dừng lại, khích tướng hắn.

-Làm sao? Tôi chỉ là một đứa nhân viên bình thường ở đây thôi. Hay anh sợ tôi sẽ bị thương được anh?

Gin chỉ là hừ lạnh, không đi nhìn cô, nhưng cả người cũng chưa thả lỏng, ý thức vẫn chặt chẽ mọi hành động của cô. Trên mặt hắn lập tức cảm nhận gì đó mềm mềm, ẩm ẩm chạm khẽ rồi nhanh chóng tách ra.

Khi hắn hồi thần lại thì cô đã rời đi, nhưng trong đầu là câu nói của cô "Anh thật dễ thương. Tôi rất mong lần sau còn gặp lại anh. Anh sẽ không sợ bỏ chạy rồi chứ?"

Hắn bị đùa giỡn?!!!

-Chết tiệt!

Gin nheo lại mắt, nhưng vô thức cảm thấy thuốc hút dờ vào ly của Voldka.

-Ừc...Đại...đại ca. Cần em ằm thăm xử lí cô ta?_ Voldka ngạc nhiên trở mắt như chứng kiến phim kinh dị vậy, có phần bội phục dũng khí của cô. Hiện nay trừ Vermouth thì chẳng nữ nhân nào dám làm càn như vậy với đại ca.

Voldka lập tức nhận được ánh mắt sắc lạnh của Gin.

-Chưa cần._ Dù sao hắn cũng không quá chán ghét, còn rất sạch sẽ, không có mùi vị sơn phấn nặng nề của mấy nữ nhân khác.

Đúng lúc này lại một giọng nữ khác vang lên hơi ghen tỵ.

-Ồ, tôi mới đến trễ một chút, Gin của chúng ta đã lọt vào mắt của cô nhóc nào đó rồi sao?

Hắn chỉ bình thản đốt điếu thuốc mới vừa nghĩ "Coi trọng hắn? Ánh mắt không sai."

-Thế nào? Công việc tôi giao đã xong chưa?

-Vội vàng thế Gin? Nhưng từ chối tôi, chẳng lẽ kiểu đó mới hợp đồ ăn của anh?

-...Ngồi xuống và báo cáo đi, tổ chức đang chờ tin của cô, Vermouth._ Bộ dạng chẳng ra làm sao, ngực thì nhỏ, mông cũng không có, hắn mới không có khẩu vị kém như vậy".

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Sát nhân đường phố?!

Trong nhà hàng, từ sau khi Gin cất đi súng thì mọi chuyện đâu lại vào đấy. Ánh mắt âm thầm theo dõi từ những vị khách ở bàn xung quanh kịp thời thu hồi. Cũng dễ hiểu khi chuyện chẳng liên quan đến người ngoài, càng không phải cái gì hiếm thấy. Đa số ngồi ở vị trí cao như họ thì có gì mà chưa được chứng kiến đâu?

Quản lí của nhà hàng khi được nhắc nhở có nhân viên mới dường như chột dạ khách thì được dịp trở mặt, toát mồ hôi lạnh, luống cuống bỏ xuống bàn thảo đang cầm, chạy nhanh ra ngoài. Cũng may mà tới nơi thì mọi thứ đã bình thường lại, nhưng lúc Tomoko trở vào trong thì vẫn phải nghiêm túc, gần giọng nhắc nhở:

- Cần thận một chút đi chứ. Tôi đã bảo đi bảo lại là không thể làm phật lòng các vị khách cơ mà. Thật là! Nhân viên mới luôn phải để người ta lo lắng. Ôi cái thân già của tôi!_ Khuôn mặt nhăn nheo của ông ta vừa nói vừa dùng khăn tay lau lau mồ hôi chẳng có mấy trên trán.

- Xin lỗi, Xin lỗi! Đừng nóng quản lí. Tôi sẽ thật chăm chú mà. Ha...ha...

Tomoko chột dạ cười gượng ứng phó, liên tục đáp ứng, liên tục nhận lỗi, mới coi như được bỏ qua. Nhìn theo bóng lưng đã đi xa kia, cô vỗ vỗ ngực thở dài nhẹ nhõm. Thật sự có chút chơi quá rồi, đụng đến sở thích đặc biệt là cái gì cũng quên. Tomoko thoáng liếc đến bàn của Gin, rồi quay lại làm việc của mình.

Mặc kệ có hay không những ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu về phía mình, Gin vẫn bình thản đưa lên ly rượu Whisky đỏ trong tay vừa uống.

Bất chợt, hàng lông mày che lấp dưới phần tóc mái dài hơi giật giật, nhấn lại một bên suy tư. Trước đó không chú ý, giờ tinh tế thường thức mới thấy, thứ ưa thích mọi ngày dường như có lẫn chút vị gì khác. Ngoài vị nặng độ, cay nồng quen thuộc còn thoảng chút rượu hương thơm ngọt của dâu tây.

"Strawberry Liquor?!...Con nhóc kia dám thả thêm thứ khác vào?"

Trong cơ thể chưa có gì bất đồng, hắn cũng ngại phiền phức chờ đợi một ly. Gin vẫn tiếp tục uống cái trên tay. Nhưng nếu có gan dám đòi đồ uống của hắn thì cũng phải có gan chịu được hậu quả! Hắn tuy sẽ không giết người không nằm trong nhiệm vụ của mình, hay vài "con ruồi" sẽ làm hỏng việc, nhưng lần sau chắc chắn để cô thử một chút lãnh khốc, vô tình Gin là như thế nào. Chờ Tomoko sẽ là chuyện khủng bố gì từ Gin là không một ai đoán được. Hiện tại, hắn thì ung dung hỏi người vừa tới cũng mặc trang phục nhân viên bồi bàn ở đây.

- Trở lại chuyện chính! Báo cáo đi, Vermouth.

Người phụ nữ tháo bỏ lớp nguy trang, buông xõa mái tóc xoăn vàng óng, bên trả lời Gin.

- Các anh yên tâm "Qủa táo xanh" này chưa bao giờ làm hỏng việc mà! _Đôi mắt cô ta lóe lên tự tin cùng nắm chắc mọi thứ. Cánh tay thon dài để trên vai Gin, cả người quyền rũ đứng tựa vào hắn.

Gin cũng không quan tâm mà ngậm một miếng thuốc mới, nhếch nhếch khóe miệng. -Lại kể công rồi!

- Ủa, không ai mời tôi uống sao? _ Vermouth hài hước nhìn phía hắn. - Đàn ông gì mà chẳng ga lăng tí nào!

Chỉ Vodka phối hợp, có vẻ to lớn vô tâm cười trả lời cô ta.

-Cô em uống gì?

- Như mọi khi...Whisky pha với Vodka! Món uống ưa thích của tôi đấy!

Đến 10 giờ khuya thì Tomoko mới thay đồ tan ca. Đang chuẩn bị bước rời khỏi cửa nhà hàng thì cảm giác có chút rung mình, hắt hơi một cái. Xoa xoa mũi, cô lo lắng, khó hiểu không biết lại bị ai "nhớ thương" chẳng? Vừa nãy, vì màu sắc hai loại rượu gần giống nhau, cô chỉ cho thêm có một chút, một chút Strawberry Liquor thôi mà, hắn là ngon lắm mới đứng chứ hả? Về đến khách sạn, gọi thêm chút đồ ăn nhẹ, rồi tắm rửa thoáng qua.

Tomoko mặc vào bộ áo ngủ, cảm thấy sảy hong khô mái tóc dài ướt sũng. Một bên mở lên điện thoại kiểm tra tin nhắn, nó đã trở thành thói quen không thể thiếu nữa rồi. Nhưng vẫn chỉ là kết quả vô vọng, vẫn chẳng có một tin của anh Scotch. Trong lòng có phỏng đoán, nhưng cố giữ chút hi vọng mong manh cho bản thân. Không chút muốn tin tưởng vào đáp án đấy, chỉ đành vô lực để qua nó một bên, thờ dài đi ngủ sớm, hôm nay làm việc có chút mệt.

Vào đêm, mọi con phố ở NewYork trở nên vắng tanh. Vẻ đẹp cổ điển Âu Châu dưới ánh đèn đường mờ nhạt màu vàng như được phủ thêm một tầng bí ẩn. Nhưng trở thành cái đề những du khách khác phải lưu luyến, tìm tòi, hay sẽ biến thành sự kiêu kỳ của họ, cũng như những người dân bản địa? Điều này vẫn phải cần kiểm chứng.

Trong một ngõ ngách nhỏ tối om, chỉ nương vào ánh trăng xa lác trên cao mới thấy thấp thoáng chút ít.

Một chuỗi tiếng bước chân nặng nề, lê lét vang vọng, xen kẽ những tiếng hít thở gấp gáp, đứt quãng. Đó là của một người con gái, mái tóc dài màu đen cùng khuôn mặt của khách Châu Á. Chiếc váy mỏng trên người xộc xệch, khóe môi lây dính chút máu. Trên mặt, cánh tay, đầu gối, và cả bàn chân trần đều có những vết bầm lên xanh tím, những vết thương mới mẻ còn rơm rớm chảy máu. Nhưng cho dù đã thấm mệt và bị sự kinh hãi hoàn toàn chiếm lĩnh, hi vọng sống sót chưa từng từ bỏ, thôi thúc nâng lên bước chân thoát khỏi "con quỷ khát máu" phía sau.

"Khắc khắc khắc...Bé ngoan! Ta thực sự sắp chán rồi đó nha!"

Tiếng nói ghê rợn, âm trầm đã càng ngày càng gần, "ác quỷ" trong lốt con người đó tăng nhanh bước chân về phía "con mồi" của mình. Hắn nhú mồm khó chịu, âm thanh ken két trong miệng không chịu không chế càng rõ ràng.

Trò chơi này...chơi lâu thì cũng đến lúc chán!

Cô gái thấy vậy thì dưới chân cũng nhanh hơn, nhưng lại loạng choạng vấp ngã, khuôn mặt tuyệt vọng cúi xuống bị mái tóc xõa bù xù che khuất, xung quanh dần dần bị từ vong khí tức bao trùm. Nhưng không biết vì sao, đôi tay yếu ớt chống xuống đất vô thức nắm chặt. Một lúc sau, cô gái ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lại là sự thù hận, cùng khinh thường.

Còn tên sát nhân khi vừa thấy con mồi không còn sức phản kháng, chỉ kịp vui vẻ trong giây lát đã bị tức giận thay thế. Nhưng hắn vẫn kiên nhẫn quỳ xuống một gối trước mặt cô. Tư thái như một tên sử giả thần chết.

- Với kẻ từ lúc phản bội tổ chức đã là khi không có quyền sống sót trên đời rồi! Đến đây cũng nên kết thúc thôi.

- Haha...ha...k-khục khục! Ra tay đi, dù sao chỉ là CHẾT. Ta cũng không hối hận việc mình làm

- Như cô mong muốn! _ Con dao trên tay gã không chút hoa mỹ cắt đứt động mạch trên chiếc cổ yếu ớt mảnh khảnh. Dòng máu nóng đỏ đậm bắn lên chiếc áo khoác xanh bên ngoài, lên cả mặt gã và mái tóc dài màu bạc. Nhưng tên sát nhân cũng chẳng quan tâm, đôi mắt vô tình, lạnh nhạt nhìn cô gái ngã xuống, chỉ có chút không cho là đúng khi thấy khóe miệng vẫn còn mỉm cười của cô.

Mặc dù chỉ là vài nhai nhép không đáng kể ở vòng ngoài tổ chức, mà cũng có gan phản bội, thì phải chịu kết cục vốn có. Càng bi ai hơn khi cô ta chỉ là một trong những "vật hi sinh" trong kế hoạch khác của tổ chức. Còn hắn chính là đao phủ, là nhân vật chính trong đó.

– Gã Sát nhân đường phố!

Mà thôi, trắng ra thì hấn cũng chỉ là tay sai cao cấp hơn thôi!

Thoáng qua một ngày, đến tối hôm sau, Tomoko tiếp tục đến nhà hàng làm. Trong phòng thay đồ của nhân viên, cô đang cất gọn đồ của mình vào trong tủ sắt nhỏ, vừa khóa lại xong, còn chưa đi ra đã bị nội dung nói chuyện của hai người phụ nữ khiến cho tò mò.

Một người vừa ráo rác nhìn quanh, vừa co lại vai, xoa xoa cánh tay sợ hãi nói:

- Cô nghe gì chưa? Hôm qua Sát nhân đường phố lần nữa ra tay rồi đó. Một cô gái trẻ khác tiếp tục trở thành nạn nhân của hấn. Còn là khách nước ngoài, sẽ bị huyền càn lớn cho coi.

- Phải, phải! Thật đáng sợ mà!...

Đang trong hồi tưởng của mình, bỗng cảm giác một cánh tay ai đó đập nhẹ lên vai, người phụ nữ vẫn giật mình, hét lên. Quay ra mới thấy thì ra là của Tomoko.

Tomoko dờ khóc dờ cười trước phản ứng cực lớn của nữ nhân viên kia. Cố gắng trấn tĩnh, vừa tò mò hỏi.

- Mọi người nói Sát nhân đường phố là sao? Còn có ai chết vậy?

Hai người họ lập tức trả lời cho cô một đồng thứ, loạn cả lên.

- Gã đó á? Là kẻ giết người không ghê tay. Tính đến hôm qua, đã là nạn nhân thứ 4 chết bởi hấn rồi.

Một người còn lại cũng thêm vào:

- Cảnh sát vẫn chưa có tung tích rõ ràng của gã nữa. Nhưng nghe nói đó là người đàn ông, có mái tóc dài, còn hình như cũng là người Nhật giống cô đây.

- Em gái, em gái à! Cái cô vừa chết cũng rất trẻ. Dường như mục tiêu gã nhắm tới đều là nữ thôi. Em cũng phải càng cẩn thận đấy. Tốt nhất nên ít ra ngoài vào buổi tối thì hơn. _Cô nhân viên bị Tomoko dọa cho hết hồn vẫn háo hức nhắc nhở.

- Vâng. Cảm ơn các chị. _Cô cũng cười đáp lại, liên tục gật đầu tiếp thu.

Tất cả lại tản ra, làm việc của mình. Tuy mới vừa nói sẽ chú ý cẩn thận, nhưng Tomoko thì lại nghĩ khác. Sát nhân đường phố? Nghe có vẻ quen quen, nhưng cô lại chẳng tài nào nghĩ ra là nghe ở đâu nữa. Mà với thân thù của mình, cô cũng chẳng phải lo, nên lo lắng là tên đó thì đúng hơn.

Mặc dù tâm tình sau đó thấy nhẽo, thời gian làm việc cũng chẳng mấy chốc đã qua rất nhanh.

10:35, Tomoko đổi về một thân quần đùi, áo phông thoải mái của mình. Rồi đi nhà hàng, nhưng chưa quay lại khách sạn luôn, mà di chuyển lòng vòng vài con đường một chút, kiếm đồ ăn.

Vừa đi vừa suy tư đủ thứ việc. Hôm nay, Gin cùng Vodka lại không tới. Tomoko có chút thất vọng khi chưa thể thấy được bộ tóc dài yêu thích trên người Gin. Đã có cả một đồng kế hoạch cho "nó" nữa chứ. Khi hồi thần lại thì, vui mừng thông báo là Tomoko bị lạc đường. Đành rẽ vào cửa hàng gà rán hơi đường, thuận tiện mua luôn một phần gà và khoai tây chiên, cũng quẳng luôn vào trong balo trên lưng.

Mới ra khỏi thì từng cơn gió lạnh lạnh lập tức ủa đến, ánh trăng cũng bị vô số mây đen che khuất. Cô nhìn trời mà chán nản, bất lực.

Dường như... trời sắp mưa! Cô lại chỉ mới mua vài bộ quần áo, còn lại mọi thứ như ô, dù, hay gì khác vẫn trong va li không biết tung tích kia.

--11:15

Bước đi chậm rãi trong ngõ tắt, xung quanh có phần yên ắng lạ thường, nhưng cô cũng không để tâm. Lướt qua chút thoang thoảng ẩm ướt trong gió mà lại xen lẫn mùi hương khác dù rất nhạt, đôi chân bỗng chốc dừng lại, Tomoko theo thói quen phóng nhẹ hơi thở. Một tay cầm chặt một bên dây đeo balo, ánh mắt chăm chú theo dõi phía trước, vừa cố gắng thu tất cả vận chuyển động khác biệt vào tai.

Tầm nhìn chẳng mấy chốc định ở trên nền đất, phía lối rẽ cách đó 5 mét. Dưới ánh đèn nhỏ lập lòe từ trước cửa một ngôi nhà dân, bóng người màu đen kéo dài dần dần thu nhỏ về một điểm. Ánh sáng màu trắng chiếu mờ mờ khuôn mặt của một người đàn ông. Tuy trong đêm tối, hấn còn mặc một bộ đồ đen từ đầu đến chân, nhưng cô nhanh chóng liếc đến đường như hấn định lấy gì đó ra từ túi bên trong áo khoác.

Trong đầu Tomoko lập tức vang lên cảnh báo, ngược lại ở ngoài càn là yên tĩnh, âm thầm vận sức.

"Người nhật! Tóc dài?...Có Súng?...-Sát nhân đường phố ư?"

p/s: KKKK, Au đã trở lại. Mọi người đoán được ai đến không?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

"Cái người này!...Khí thế mạnh quá!"

Đó là ấn tượng đầu tiên khi Tomoko chính diện đối mặt gã mà mình cho là "Sát nhân đường phố" đang làm hoang mang, náo loạn khắp các ngõ ngách ở NewYork.

Trong thoáng chốc thất thần, Tomoko trừng lớn mắt, càng không dám lơ lỏng khỏi bóng dáng thần bí đằng trước. Vô thức hít sâu một hơi, cô cảm giác cả trái tim trong lồng ngực mình dường như lại đập nhanh hơn.

"Vù...vù...ù ù ù."

Trong đêm tối, những đám mây đen kịt nặng trĩu chờ đầy hơi nước, che kín cả chút ánh sáng yếu ớt cuối cùng từ mặt trăng. Từng cơn gió lạnh thổi tung mái tóc dài nhưng Tomoko vẫn cảm thấy cả người toát mồ hôi hột. Có chút căng thẳng mà nhũn lại mảy, môi mím chặt, tự hỏi chính mình cũng không có cách nào trăm phần trăm tự tin có thể hạ gục hắn được.

Con hẻm nhỏ nằm im lìm trong sự tĩnh mịch, chỉ có duy nhất tiếng bước chân của người đàn ông vang lên rõ mồn một, cũng kéo theo trái tim cô nhảy lên mỗi lúc càng mạnh hơn. Hắn chậm rãi đi về phía cô. Mái tóc đen buông thả dài tận eo, còn đội một cái mũ len, hai tay thì cầm trong túi của chiếc áo khoác măng tô. Dường như màu đen là trang phục ưa thích của hắn, nhưng cũng thật phù hợp. Khí chất hoàn toàn bất đồng với Shikamaru âm hiểm, giao hoạt, vừa không giống Gin, tàn nhẫn, thất thường. Hiện tại, khuôn mặt hắn một nửa còn khuất trong bóng tối, bí ẩn, lạnh nhạt mà vẫn khí thế bức người.

Khi hắn chỉ còn cách có 5 bước, Tomoko cũng cố quyết tâm, động thủ trước thì càng chiếm ưu thế. Nên lập tức đặt ba lỗ xuống đất, hai tay nắm chặt phòng thủ, đi tiến lên, chân phải mạnh mẽ đá hướng eo của người đàn ông.

Hắn có vẻ hơi bất ngờ, nhưng kinh nghiệm lão luyện mà đồng thời phản xạ lui thân về sau.

Quả nhiên đúng như cô nghĩ, người này phản ứng rất nhanh. Tomoko đánh bất ngờ, dù không như mong muốn, vẫn theo đà tiếp tục tiến lên cùng hắn cận chiến. Gặp được đối thủ dần dần để Tomoko hưng phấn hơn là sự sợ hãi.

- Xin lỗi nhé! Ông chú sát nhân đường phố biến thái. Coi như để chào hỏi đi, Tomoko sẽ giới thiệu người đến một chỗ rất thú vị..

Cô ác liệt cong lên miệng cười khiêu khích, nhưng tuyệt nhiên hạ thủ chưa từng chậm lại. Cố ý phân tán chú ý của hắn, ngầm tìm kiếm cơ hội.

Không tưởng được, có tác dụng ngay tức khắc. Người đàn ông thoáng sửng sốt, chậm mất một nhịp, còn để Tomoko xem chuẩn thời cơ mà suýt chút nữa ăn trọn một cú đá trên mặt. Nhưng nó vẫn suýt xuống cằm khiến hắn đau nhức. Lui về sau mấy bước mới cảm thấy cười khổ bản thân có vẻ rất xui xẻo.

Mà tên xui xẻo đó không ai khác ngoài Akai Shuichi. Anh đơn giản chỉ muốn xem xét xung quanh nơi xảy ra án mạng hôm trước, liền bị ngộ nhận làm hung thủ. Nhìn đến một cô gái giờ này còn ở trên đường quá nguy hiểm, mới định lại gần nghiêm túc nhắc nhở cô nhanh chóng đi về. Nhưng ai ngờ sẽ đột nhiên gặp lại "mèo con nhỏ" hấp tấp này chứ.

- Ông chú? Tôi có già vậy sao?

Akai càng nghĩ càng phiền lòng, nói ra câu mà anh muốn hỏi từ 3 năm trước. Mà lần này còn thêm cả "biến thái" nữa. Anh chắc phải hoài nghi về ngoài của mình mất. Anh chẳng hề không để cho cô có ấn tượng gì sao?

- Muốn biết? Vậy đi cùng tôi đến một nơi. Hỏi gì, tôi cũng nói._ Tuy cô tỏ ra bí hiểm như vậy nhưng thực tế trong lòng Tomoko rất khó hiểu. Đây thì có gì liên quan đâu. Không phải hai người đang đánh nhau?

- Đi đâu?_ Akai đoán cô chỉ là nói giỡn, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

- Nhà giam của trụ sở FBI. Rất thích hợp với người!

-FBI?! Quả thật rất hợp. Tôi rất thích nơi đó._ Ngạc nhiên qua đi, Akai cũng thần bí mỉm cười, nơi anh làm mà, sao có thể không hài lòng chứ?

Tomoko lạnh lùng động thủ, mà chẳng muốn nói thêm nữa. Bởi cô đói lắm rồi nhé, mệt và rất buồn ngủ đây.

Akai cũng nghiêm túc đánh trả. Vừa nãy cô ra đòn rất sắc bén, nên anh muốn thử xem mèo con nhỏ giờ tiến bộ đến đâu, dù anh cũng không xuất toàn lực, phần lớn chỉ phòng thủ, ngẫu nhiên sẽ phản kích. Nhưng anh đâu có biết nỗi khổ của Tomoko lúc này.

Một lúc sau, Tomoko dừng lại thở dốc, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn cái tên khó chơi trước mắt. Không thể phủ nhận, hần quá tốt, tốt đến mức cô muốn cắn chết hần. Đã xuất ra toàn lực mà vẫn chỉ khiến hần hơi chút chật vật, còn cô thì mệt gần chết. Tomoko vẫn chưa chịu bỏ cuộc, tách ra trong chốc lát chỉ để nghĩ cách khác gục được Akai, nhưng lại sợ ý bỏ qua một thứ. Xung quanh anh đâu có chút sát khí nào nếu là sát nhân đường phố thực sự.

Trong lòng Akai thì đánh giá cô tiến bộ khá lớn, khiến anh chật vật đâu có dễ. Cảm thấy đã đủ, anh định nói cho cô sự thật, nhưng thấy Tomoko lại tiếp tục xông về phía mình, bất đắc dĩ mà chế trụ tay cô ra sau. Tomoko kêu lên đau đớn, người mất đà ngã quỵ.

Akai vội vội vàng vàng đỡ lấy cô ngồi xuống, tự trách có lẽ do anh không chế lực đạo không tốt làm cô bị thương nơi nào.

- Em sao rồi, Tomoko? Đau ở đâu? Nói cho tôi biết.

Nhưng ngay lúc này, cô bất chợt giữ chặt tay trái-tay thuận của anh, khuỷu tay vẫn nhắm ngay cằm Akai, ghì chặt nơi cổ của anh, xoay người đè lên.

- Hừ! Anh là ai? Tomoko là để anh gọi ư? _ Cuối cùng hành động gấp gáp lo lắng của hần mới làm cô nghĩ đến khả năng hần không phải sát nhân đường phố.

Akai Shuichi thật sự không ngờ tới trò này của Tomoko, nhưng chứng kiến khuôn mặt cô gái nhỏ ra một tầng mồ hôi mỏng, miệng thì cười đắc ý làm cho đôi mắt trở nên sáng ngời để anh lại thêm một hình ảnh của cô in vào trong trí nhớ. Anh cũng thắc mắc trời có sáng đâu, mà đôi mắt đó lại rõ ràng đến thế???

"Tomoko! Vì sao em luôn bất ngờ xuất hiện trước mặt tôi nhỉ? Luôn khiến cho tôi không kịp chuẩn bị... Lỡ để em xuất hiện càng nhiều trong suy nghĩ của mình thì phải làm sao đây?"

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Bò giường...

00:10"

Trong màn đêm lạnh lẽo, mặc cho con giông đang chậm rãi tích tụ xung quanh thì chắc rằng hai cái người giờ này còn ở ngoài đường kia cũng đâu có tâm tình gì để ý nó.

Tomoko vừa đói vừa mệt, tuy tạm thời thay thế bởi sự đắc ý vì cuối cùng gục được người đàn ông phía dưới này, nhưng rồi cũng rất nhanh chuyển thành nổi giận, giận hần có vẻ như biết mình mà không nói ngay từ đầu. Trong khi cô cố ý mặc kệ sự thực, vừa thấy hần đi tới chẳng rõ ràng phải tên sát nhân không đã tiến lên động thủ trước thì hần kịp nói gì chứ?

Tương phản với vẻ giận giữ của cô, Shuichi Akai vẫn bình tĩnh, nhân nhả đánh giá dù đang bị cô khống chế phía dưới. Ánh mắt sắc bén, lạnh nhạt thường ngày trở nên rất nghiêm túc, tập trung chỉ duy nhất cơ thể mềm nhũn trên ngực. Hần nhận thấy cô giống như một mèo con nhỏ hé ra rằng nanh mới triển lộ, giờ lên móng vuốt biểu đạt bất mãn với mình. Hùng hổ, hung hãn, phô trương thanh thế lại đáng yêu hết sức. Nhưng con thỏ nóng nảy cũng sẽ cắn người, trước mắt vẫn nên trấn an con giận của cô thì hơn. Bờ môi mỏng lạnh gọi lên một nụ cười thật nhẹ, nhưng Shuichi biết tạm thời chính mình cũng không điều khiển được cảm xúc nữa.

-Tôi là ai? Em thật sự không có ấn tượng? Mỗi lần gặp lại, em đều đã quên mất thì tôi biết làm sao được? Thật sự thương tâm! _ Tuy nói như vậy, đường nhìn của anh cũng chưa giây nào dịch khỏi cô.

Tomoko theo dõi anh chằm chằm, bất ngờ có chút sững sờ khi thoáng chạm vào đôi mắt đó, đồng thời nghe lọt giải thích của anh, tức giận đã gần như chẳng còn. Lực đạo trên tay dần buông lỏng, ánh mắt trừng lớn nhìn anh chớp chớp, mím môi im lặng, vừa chau mày nghĩ ngợi.

-Anh là...? FBI? Người giúp tôi 3 năm trước hả?

Tomoko nhớ ra, nhưng khi ấy anh có để tóc dài đâu, khí thế cũng chẳng lộ liễu như hiện tại. Mà khoan đã... cô đột nhiên thông suốt một việc, người này...tóc dài, FBI, còn thích đội mũ len???...

"Akai Shuichi!!!"

Một cái tên quen thuộc hiện ra, liên tục lặp lại. Càng nghĩ càng làm cô không thể tin nổi, cũng quá mức sợ hãi.

- Tôi nên thấy may mắn vì em cuối cùng còn nhớ được chuyện đó chứ? Thật sự dễ quên. Nhưng thôi, dù sao khi đây tôi cũng chưa nói tên với em nhi.

Shuichi thờ dài bất đắc dĩ, "Tôi cũng không dám mong em sẽ nhớ thêm chuyện gì xa xôi hơn. đành phải từ từ vậy."

- Hừ! Thì ai bảo anh đêm hôm còn mặc đồ đen xì ra ngoài, thần thần bí bí, mà mặt nghiêm trọng như vậy, chưa dọa chết người khác là tốt lắm rồi. Anh tự nhìn mà xem. Có phải chỉ tại tôi đâu chứ._ Cho dù rõ ràng anh là ai, cô lại chẳng hiểu sao đều khó mà bình tĩnh nói chuyện được, để nổi cáu hơn lúc bình thường.

- Như vậy cũng sai ư? Vậy em không biết tên sát nhân tóc là màu bạc?_ Anh có chút khó hiểu và tội nghiệp nhìn cô, nhưng thực sự suy nghĩ lên vấn đề đó.

Tomoko chột dạ, cũng vẫn bướng bỉnh chẳng nhận, nhưng cô càng nói càng tức, âm trầm khó chịu ra mặt, tay đổi thành nắm lấy vạt áo trước ngực anh.

- Đúng! Mà nếu nhận được tôi thì sao vẫn cùng tôi đánh? Anh rành chứ tôi thì không nhé! Có biết người ta rất mệt không hả, còn chưa được ăn tối nữa. Có phải anh riêng tìm đến để làm khó tôi? Giờ này thì ở nhà mà ngủ đi!

- Tôi...được rồi. Tôi xin lỗi em, có được không, Tomoko?_ Anh nhỏ nhẹ trấn an cô, chấp nhận làm người trước tiên lùi bước trước mèo con nhỏ này. Shuichi xem như nhìn ra, cùng cô tiếp tục tranh cãi, thiết luôn là mình, dù rằng...trông cô lúc này đáng yêu mà tràn đầy sức sống.

Tomoko thấy anh biết điều như thế, lại chỉ ngạc nhiên cảm tức trừng mắt, không biết nên nói gì. Một lúc thì đổi sang vẻ cảnh giác.

- Anh có ý đồ gì hả?

- Không phải. Tại vì em nói rất đúng, tôi không biết phải phản bác sao nữa._ Shuichi cố để giọng nghe có vẻ thật sự chút.

- Vậy...tạm bỏ qua cho anh._ Tomoko mắt tự nhiên đảo loạn ánh mắt, khí thế không dám có như trước hùng hùng hổ hổ. Cô cũng nhận ra quả thực là mình vô lý.

Tất nhiên mọi biểu cảm của cô đều thu hết vào mắt ai đó, và phỏng đoán. Trong đôi mắt dường như đều rõ ràng tất cả và lóe lên sự giao hoạt. Có vẻ, anh đã biết làm sao để hòa bình ở cùng cô. Tomoko thật dễ mềm lòng.

Bất chợt, một giọt nước rơi trên mặt Shuichi, hai giọt, ba giọt,...trời bắt đầu đổ mưa rồi, anh lập tức ngồi thẳng dậy trong sự ngỡ ngàng của cô. Vì Tomoko còn trên người anh, nên suýt chút nữa môi của cô đã sát qua mặt Shuichi. Anh cũng vừa nhận thấy điều đó, tìm đập chột nhanh hơn, nhưng lúc này cũng không thích hợp đi để ý nó.

- Em mang ô không?

- Hôm nay thì không.

- Vậy nép vào cạnh tôi._ Anh nhanh chóng cởi áo khoác dài trên người che cho cả hai, đợi cô cầm lấy túi, cẩn thận nhắc nhở.

- Đi thôi. Em không cần ngẩng đầu lên, chỉ cần theo sát chân tôi là được.

- Ừ. Cảm ơn!_ Tomoko làm theo lời, tựa đầu trong ngực anh, hai tay luồn dưới mái tóc dài vòng lấy ngang lưng Shuichi, vô tình lần nữa làm tim anh lỡ nhịp.

Gần đây không nhà nào có mái che đủ rộng cho cả hai, chỉ nhân lúc mưa chưa lớn, Shuichi dẫn cô ra đoạn đường anh đi qua trước khi tới hẻm nhỏ này. Cả hai bước vào một thêm hành lang đi lên của một khu nhà tập thể, chỗ này sáng hơn hẳn, còn sẽ chắn gió.

Anh rừ rừ nước mưa trên áo khoác, rồi vắt nó để một bên. Cả hai cũng phải đi một chút nước mới kịp bám trên người. Tomoko thì bình thường, vì cô thấp hơn anh nhiều, lại được anh che rất cẩn thận. Mà Shuichi thì trên mặt, tóc mái bị mưa tạt vào ẩm ướt lên, anh tháo xuống mũ len, vuốt ngược tóc ra sau. Tomoko đứng ở bên nhìn, bỗng nghĩ ra điều gì. Từ trong ba lô cầm ra khăn giấy, lại gần Shuichi, tỉ mỉ, nhẹ nhàng giúp anh thấm nước trên mặt.

Shuichi thoáng giật mình, trong đầu đột nhiên hiện lên đoạn hồi ức. Đã thật lâu...xuất hiện trước mặt anh là bàn tay trẻ con thật nhỏ, bé gái cầm túi đá lạnh cẩn thận chườm lên vết bầm mí mắt của anh, những ngón tay bé tí tạo chấm chấm thuốc mỡ bôi lên, làm anh thấy hơi nhột nhột.

[Cái này vì cảm ơn chú đã giúp chúng tôi, thuốc đặc trị đó, sẽ nhanh khỏi lắm. Tôi không thích phải nợ ai, nên chú chỉ cần nằm im một lúc thôi.]

Lần này cũng như khi ấy, anh chỉ đứng im để cô loay hoay trên mặt mình, cúi thấp xuống, bên môi cong lên rất nhẹ, nhưng đôi mắt sâu thăm thẳm chăm chú nghiên cứu biểu cảm của cô. Tomoko hơi khựng lại động tác trên tay, cũng nhìn vào ánh mắt đó. Nó thật sâu, đến nỗi để người đối diện sẽ bị cuốn vào lúc nào không hay, và còn thứ gì mà cô đọc không hiểu. Tomoko nhủ mảy may nghĩ đến, có lẽ vì nó mà trong truyện anh được cả Jodie và Akemi yêu sâu đậm?

Trong lòng bất giác thấy khó chịu, cô chợt dừng bàn tay còn lại che đi đôi mắt anh, thờ nhẹ ra mới tiếp tục lau. Shuichi thì khó hiểu rồi, vẫn chưa bỏ tay cô ra, chỉ là theo phản xạ nhắm lại mắt.

- Em sao vậy? Tôi lại nơi nào đắc tội em?

- Hừm...Đúng thế. Mắt anh quá xấu! Anh không được phép nhìn tôi như vậy.

Akai Shuichi cười ra tiếng, cũng không phản bác. Xem ra anh cũng vẫn có chút gì ảnh hưởng được cô.

Dù đã che đi mất, nhưng giờ Tomoko lại thấy độ cong khỏe môi anh cũng thật chán ghét. Cô hừ lạnh, lập tức không làm nữa, chỉ quăng túi khăn giấy để anh tự lau, rồi quay đi tìm một bậc thang ngồi xuống, mặc kệ anh thần thờ.

Tomoko lấy ra hộp gà rán lúc trước, trực tiếp dùng tay cầm lên gặm, chẳng thèm để tâm tới anh. Shuichi sau đó cũng đến chỗ cô tự nhiên ngồi cạnh. Giọng nói trầm thấp của anh truyền vào trong tai, cô cảm tưởng như so với mưa còn muốn dài lâu, quán quýt.

- Tôi là người Mi gốc Nhật, hiện tại là một FBI, tên của tôi...Shuichi Akai, em đừng lại quên nữa đây.

Tomoko dừng một chút, trong lòng thì nghĩ "Biết rồi, biết rồi. Phá hủy tổ chức, kiểu gì Bác già cũng cho sự góp phần của anh mà".

- Odagiri Tomoko...15 tuổi, chỉ là học sinh.

Dứt lời, cô lại tiếp tục ăn ngon lành, rồi mới chợt nhớ ra

- À quên, anh có muốn ăn không? _ Cô một tay cầm một miếng ăn, một bên đưa còn lại cho anh.

- Tôi không đói, em cứ ăn đi. _Shuichi buồn cười, thỉnh thoảng nhìn ngoài trời, lại thỉnh thoảng xem cô ăn. Có vẻ thật ngon.

Tomoko xử lí hết chỗ đó, mút mút tay, rồi gơ hai tay ra ngoài trời mưa để rửa, mới dùng khăn giấy lau khô. Cũng không thấy có gì ngại ngùng trước Shuichi. Anh chờ cô xong mới hỏi chuyện chính.

- Sao giờ này em còn ở ngoài đường? Em không sợ ư? Lần này vẫn đến NewYork một mình? Lại lí do là gì?

_ Shuichi như ngay lập tức muốn biết tất cả đáp án cho thắc mắc trong lòng mình, cũng không biết hỏi gì trước, liền cứ thế nói một loạt. Anh cũng như nguyện nhận được ánh mắt cô trừng qua.

- Anh hỏi thật nhiều, nhưng thôi... Tôi lại bỏ nhà, vừa đến bị mất va li...chỉ giữ một ít tiền trên người, nên tạm tìm việc làm thêm. Vừa mới về muộn vậy là do lạc đường. À, tôi cũng đã nhờ FBI các anh giúp tìm hộ vali mà giờ chưa thấy đấy. Hiệu suất thật chậm.

Shuichi cảm thấy cô thường xuyên khiến cho không biết phải nói gì chống đỡ. Thì ra bóng dáng lần đó anh nhìn tới, rồi đi từ phòng Jame thật sự là cô.

Tomoko lại nghĩ một chuyện khác, giờ đến cô nhìn chăm chú vào anh.

-Anh cho tôi ở nhà mình được không? Lần này tôi thật sự chỉ có một mình, không ai cùng...rất...buồn chán.

_ Phải rồi, dừng khi để lần trước cô dám tự thân tới nơi xa như vậy chỉ có anh Scotch thôi,... Nhưng trong cô là người đã 22 tuổi cơ mà...có lẽ từ lúc bắt đầu nhân sinh mới, khiến cô quen thuộc với sự chở che bao bọc của mọi người, mà giờ đây lại có chút khổ sở khi thiếu nó.

Shuichi bỗng thấy cô cúi thấp đầu, tóc mai che khuất để anh chẳng thấy được biểu cảm của cô, nhưng cũng đã cảm nhận đến một Tomoko ngược hẳn với vẻ sinh động mới này. Trong lòng đã trùng xuống, anh khẳng định dáng vẻ này chẳng hợp với cô tý nào... Anh không biết an ủi, đành phải cùng cô gầy hần rồi.

-Vậy nếu đồng ý, với tôi có chỗ tốt gì? Em sẽ không luôn mang cho tôi rắc rối chứ? Hết mất ví, rồi lại mất va li...tôi chưa thấy ai bắt cần đến mức đó, nên nói em thật có khả năng sao?

Quả nhiên cách này có hiệu quả thật lớn, mà hậu quả sau đó thì... chắc anh vẫn phải là người nhận sai thôi.

- Anh nói cái gì hà?!!Tôi rắc rối hỏi nào. Chỉ là chẳng may, chẳng may thôi, hiểu chưa? Hừ! Tôi làm được rất nhiều việc, có thể kiếm tiền, dọn nhà, giặt quần áo, nấu ăn cũng ngon. Không công có người giúp việc, anh thấy ai đáng yêu hơn tôi nữa sao?

Nói dài nhiều như thế cũng làm Tomoko tâm trạng trở lại. Lập tức hai tay kéo mặt anh để sát vào mình cố để chứng minh. Lại bỗng nhiên nghe một câu anh nói..

- Ừ...rất đáng yêu..

Con tức lần nữa nhanh chóng xep xuống thì Tomoko lại thấy ngượng, nhưng vẫn chưa quên chuyện chính.

- Hay anh sợ cô người yêu ghen hả?

- Tôi chưa có. Chẳng qua tôi ít ở nhà, sợ em ở sẽ thấy chán.

- Ồ, thật chứ? Mà cũng không sao, tôi chỉ muốn đỡ chút tiền thuê nhà. Yên tâm đi, tôi sẽ quét dọn nhà thật sạch cho anh.

- Tôi không để tâm đâu, em tùy ý là được.

- Ừm. Mà tóc anh dài thế. Tôi chạm vào được không? _ Tomoko mắt sáng lấp lánh mong chờ hỏi anh, lúc trước vì còn bực mình nên không có thời gian bận tâm, giờ thì cảm thấy thật ngứa tay.

- Có thể. _ Chỉ là để cô sờ thôi, Tomoko vui trở lại là được.

- Chà, thiệt mượt quá đi, thật tốt sờ...

Được một lúc sau, anh thấy bên người thoáng trở nên nặng, mẻo con lại tựa vào anh ngủ thiếp đi. Shuichi thật nhẹ nhàng vòng tay ra sau ôm cô để khỏi ngã. Mưa cũng gần tạnh, anh rút điện thoại gọi người lái xe của mình tới. Định đặt cô nằm ở ghế sau, bỗng cảm giác tóc giật giật.

Ra là Tomoko một tay vẫn còn quần lấy tóc của anh. Shuichi muốn gỡ ra mà cô vô thức nắm chặt hơn. Bất đắc dĩ cười, khiến cho đồng đội của anh rất ngạc nhiên tưởng mình hoa mắt, bởi Shuichi nổi danh lạnh lùng bấy lâu mà.

Anh đành cứ như vậy ôm cô cho đến lúc về nhà. Đặt Tomoko lên giường mình xong, thì có hơi do dự, nhưng sau đó, Shuichi cũng cởi áo khoác nằm xuống cùng. Anh tự nhủ, cô chẳng qua vẫn chỉ là đứa bé thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Hiểu lầm buổi sáng

Hôm sau, nhờ có đồng hồ sinh học của bản thân vẫn thật chuẩn, khiến Tomoko thức dậy khá sớm. Cô lung tung duỗi cơ thể trên chiếc giường mềm mại thì bỗng dưng phải thứ gì ngăn chặn. Mơ mơ hồ hồ mở mắt, nương theo chút ánh sáng vàng nhạt của đèn ngủ, ôn hòa phác họa những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt, môi mỏng gợi cảm, cằm cổ nam tính và ngực nhẵn nhụi rắn chắc lộ ra dưới lớp áo sơ mi màu đen của... một người đàn ông???

Tomoko lập tức ngồi bật dậy, nhìn kĩ. Cô suy nghĩ nửa đã hết âm lên. May mắn tay phản xạ nhanh hơn, bụm lấy miệng, mắt trừng lớn không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cô cố mà bình phục trống ngực đang đập liên hồi.

Ra là Shuichi. Kể cả khi ngủ cũng có vẻ gì đó gợi lên hứng thú, hiếu kì của người khác. Suối tóc màu đen uốn lượn trên chiếc gối và chảy xuống ga giường trắng tinh. Ngủ quan tuần tú cực kì nổi bật. Môi mỏng khê mím, mũi cao thẳng, mày rậm, mi dài. Thật là một bức tranh mỹ nhân...à không, "mỹ nam ngủ".

Nhưng Tomoko thì kinh hách một phen. Đã quen đơn độc ngủ mà đột nhiên sáng dậy thấy một người đàn ông trưởng thành nằm cạnh, không bị dọa ra bệnh tim là may rồi á. Cô cũng đâu thực sự chỉ là đứa nhỏ học sơ trung.

Xem Shuichi chưa bị cô đánh thức, Tomoko chợt nghĩ trò đùa dai.

Dụng cả tay chân rón rén bò đến gần. Sau lại chỉ im lặng quan sát hồi lâu, cuối cùng gợn lên móng vuốt nhỏ, gầy gầy hàng lông mi thật dài của anh. Chưa ngừng lại, còn chạm vào khoe môi anh đẩy đẩy nó kéo lên. Tomoko càng chơi càng thấy thú vị.

Bất thành linh, móng vuốt đang làm bậy của cô bị bàn tay khỏe mạnh giữ lấy, kéo về trước gạt xuống, đồng thời lọt vào tai tiếng than nhẹ, bất đắc dĩ.

- Cô nhóc, em còn muốn nghịch đến khi nào?

Shuichi gần như đã tỉnh từ lúc cô ngo ngoáy co duỗi chạm vào mình. Chẳng qua anh đột nhiên nghĩ muốn xem phản ứng của cô,... mà kết quả... vừa như trong suy nghĩ của anh, mà vừa ngoài tầm kiểm soát. Tomoko thật nghịch ngợm! Động tác rõ ràng như thế trên mặt mình mà Shuichi còn không nhận thấy thì quá kì lạ. Anh đành phải bắt lại cái tay hư hỏng kia, nhưng... chắc cô chống thân ngồi không vững, anh mới kéo nhẹ, Tomoko dễ dàng nhào cả người đến anh.

Lần này chẳng phải suy nghĩ nữa, bờ môi mềm mại mon trón hẳn lên mặt Shuichi khiến cả hai cứng đờ trong chốc lát. Cơ thể áp sát vào nhau không kẽ hở, Tomoko còn dần dần cảm nhận có gì đó nóng rực phía dưới nhô lên... Cô không chút do dự nhanh chóng tách ra.

"Râm" - "bịch!" và đập thẳng Shuichi xuống giường. Tức giận gần từng chữ.

- Đồ biến thái!!!

Không lường trước được, Shuichi còn nằm ngoài, lập tức bị đá lăn rớt. Anh cười khổ cảm khái, mới sáng ngày ra mà đã trải qua trọn vẹn từ ngọt ngào đến đau đớn như này rồi.

- Nhưng rõ ràng tôi chưa làm gì quá mức mà? Vừa mới... tôi cũng đâu ngờ chứ? _ Tay anh ấn lên ngực hơi xuyt xoa, rồi tự mình vịn giường đứng dậy.

- Đâu phải chỉ như thế. Anh còn... còn...

Cô tức giận không thốt lên lời, rồi lại như có như không liếc xuống phía dưới của anh... Chỉ là hôn nhẹ thì cô chưa tức đến thế, dù sao nó chỉ là chẳng may, nhưng về vấn đề nửa người dưới anh ta thì... quá ngại người nhìn.

Chú ý đến ánh mắt của cô, Shuichi chợt lúng túng, buổi sáng thôi, nam nhân nào không vậy chứ? Anh cũng là người bình thường mà.

- Tôi...Nhưng em biết nó nghĩa là sao ư?

Tomoko chứng kiến anh đứng bên giường cúi người để sát vào mình, thì vội vàng ngã ra sau. Mặt đỏ lựng. Cô thừa biết nó là gì, dù sao kiếp trước cũng sống hơn hai chục năm cơ mà. Giờ còn thỉnh thoảng nghe lên chủ Shikamau với ba nữa. Nhưng cô nói thế nào được? Cô ngượng đến mức không dám đối diện anh chút nào. Bất ngờ, cô giật mình bởi một bàn tay có chút thô ráp nhẹ giữ lấy mặt mình nhìn thẳng vào chủ nhân của nó.

- Anh... anh làm gì hả? _ Tomoko không biết lần thứ mấy lại chạm đến đôi con ngươi đen thẳm, sâu thẳm huyền bí. Một lúc sau mới nhận được câu trả lời cùng khóe miệng mỉm cười của anh.

- Tôi chỉ muốn nhắc... Em nên đi rửa mặt, Tomoko. Bây giờ thì mặt em thực sự giống một con mèo đấy... Ôi!

Chưa kịp nói hết, Shuichi liền bị cô lấy gối che lên mặt đẩy ra, đồng thời nghe tiếng cô rống giận.

- Shuichi! Sao anh không nói sớm hả. Đồ đáng ghét!

Cô tức tốc nhảy xuống giường, chạy ra phòng ngủ để tìm nhà vệ sinh. Nhưng mới vừa đi đã vội vàng quay vào.

- Phòng tắm nơi nào vậy, Akai-san?

- Ngay cạnh phòng bếp.

- Ừ, tôi đi đây!

Shuichi nhìn theo bóng lưng của cô buồn cười không ngớt, rồi lục tìm gì đó trong ngăn tủ quần áo mới ra theo. Quả nhiên anh thấy cô vào phòng tắm, lại thò đầu ra hỏi mình.

- Nhưng tôi không có khăn mặt và bàn chải, Akai-san.

- Cửa em đây. Thật hấp tấp! _ Như định liệu trước, anh đưa cho cô những thứ cần trên tay.

- Dù ở một mình, nhưng tôi vẫn quen mua dư ra để thay đổi khi cần.

- Cảm ơn anh! _ Nhận lấy chúng, cô lập tức đóng cửa lại.

Shuichi cũng tạm thời vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Tuy chỉ mấy lát bánh mì đơn giản, trứng ốp la, xúc xích, nhưng anh còn chu đáo đến mức chuẩn bị sữa bò cho cô, mới nhờ đồng nghiệp hôm qua lái xe trở về mua giùm trên đường. Đến lúc Tomoko đi ra thì anh cũng gần như hoàn tất và sắp chúng lên đĩa.

- Lại đây ăn sáng đi. Tôi rửa mặt xong sẽ ăn sau.

Tomoko ngạc nhiên kéo ghế ngồi vào bàn, bữa sáng như vậy cũng quá đầy đủ rồi.

- Trông thật ngon, Akai-san. Nhưng mà... anh cái gì cũng biết thì cần tôi làm gì chứ? _ Chọc chọc miếng xúc xích lên ăn, vừa uống ngụm sữa bò, cô ỉu xìu ỉu bĩu môi nói.

Shuichi thấy vậy lại gần xoa nhẹ đầu nhỏ của cô.

- Tôi khả năng nấu ăn cũng thường thường. Lại luôn chỉ có một mình, nên mọi thứ khá đơn giản. Hơn nữa thời gian tôi ở nhà không nhiều, em vừa lúc giúp tôi trông nó được chứ?

- Nha, vậy tôi cố mà làm giúp anh. Anh chắc chắn ăn đồ ăn ngon nhất tôi nấu. _ Tuy nói có vẻ chẳng quan tâm, nhưng Tomoko trong lòng vẫn thật vui.

Shuichi cũng cực phối hợp, biết điều mà trả lời.

- Vậy cảm ơn em trước. Tôi sẽ chờ.

- Không có gì. Nhưng tôi ngủ ở đâu đây?

- Nhà tôi còn một phòng trống, chỉ cần quét dọn thoáng qua là được.

- Cảm ơn Akai-san.

Trong lúc Shuichi tạm rời khỏi, cô vừa ăn vừa quan sát căn nhà. Đây có vẻ là nhà chung cư vì phòng ở xây rất cao, cô đi qua phòng khách có thể nhìn được một góc thành phố NewYork bên dưới qua tường kính dày. Nhưng điều này cũng để cô rất thắc mắc, anh ta chẳng nhẽ không sợ bị hàng xóm soi

mới về công việc và cả "đồ nghề đi làm" ư? Hoặc là... nơi này đều là những người giống anh, là FBI? Nơi đây vẫn đủ các phòng và chẳng thiếu thứ gì. Phòng khách ở trung tâm, bên trái là hai phòng ngủ và thư phòng, bên phải thì là bếp và nhà tắm. Tất cả rất gọn gàng, sạch sẽ.

Đang nghĩ ngợi, tiếng chuông điện thoại vang lên làm cô hồi thần. Vì vừa uống sữa, cô chưa kịp nhìn tên liền ấn nghe.

- Ai vậy nha? Tomoko nghe.

[- Đồ ngốc! Cậu đang làm gì vậy hả? Không xem tên trên màn hình đó ư?]

- Chết tiệt, cậu còn gọi tôi như vậy thì cẩn thận ăn đòn nghe chưa! Tên thám tử phiền phức. _ Lại cái giọng khiến Tomoko chẳng thể quen thuộc hơn và nhiều lúc còn thật khó ưa của Shinichi.

[- Khụ...Nhưng cậu còn chưa trả lời mình?]

- Hừm. Mình đang ăn sáng.

[- Ăn sáng? Vào 10 giờ tối ư? _Shinichi hỏi lại như chẳng thể tin nổi]

- Phải rồi, mình bỏ nhà đi nha, hiện tại tớ đã ở NewYork. Cậu gọi có việc gì sao?

[- Lại bỏ nhà sao. Mà cũng vừa lúc, tớ cũng sắp tới đó, còn đang định sang nhà cậu rủ. Mẹ tớ muốn cả cậu và Ran đi cùng. Vậy cậu nhớ đi đón bọn này nhé.]

- Ồ, mình biết rồi. Cụ thể là khi nào?

[- Một tuần sau, đúng vào 7 giờ tối chủ nhật. Cậu nhớ tới đó, Tomoko. Tớ xuống sân bay sẽ đi tìm cậu.]

Tomoko nhanh chóng đáp ứng, rồi tắt điện thoại. Nói đến Shinichi thì, cô bấy lâu chỉ xem mình như người tác hợp cho Ran với cậu ấy, chứng kiến tiến triển tình cảm của hai người thôi.

Nhưng cô lại không để ý là mỗi khi như vậy, Shinichi vẫn luôn quan sát cô, và luôn kéo theo cả cô cùng đi. Cậu ta quan tâm hơn vẫn đều chỉ có Tomoko. Chỉ trách EQ của cô xem ra so với tên thám tử cuồng suy luận như Shinichi còn thấp hơn ấy chứ, và ảnh hưởng từ cốt truyện khiến cô nghĩ mọi thứ vẫn theo bình thường.

Tomoko chưa từng thật sự xem xét lại, trong thế giới này ai cũng có suy nghĩ riêng, và sự xuất hiện của cô cũng khiến cho một vài thứ đã hoàn toàn bất đồng.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Làm cà n!

Tomoko nhìn chằm chằm đĩa đồ ăn sáng đầy ụ, cầm lấy dao nĩa bên cạnh, bắt đầu nhanh như chớp giải quyết nó mà tạm quên sạch dự định giảm cân, còn tự mình tìm lấy cớ.

"Lãng phí đồ ăn rất đáng xấu hổ. Bỏ qua công sức của người khác càng đáng giận nha!"

Đến khi Shuichi trở vào, anh sững sờ nhìn trước tốc độ ăn của cô. Hai má nhỏ căng phồng lên, động tác gọn gàng, không bắt nhả dù rất nhanh. Nhưng cái anh để ý hơn là lo cô bị nghẹn.

- Em ăn từ từ thôi. Vì sao phải gấp như vậy?

- A, tại nhất thời chưa bỏ được. Ngày thường đi học, Tomoko bị dậy trễ, phải như vậy mới kịp cùng anh hai tới trường. Akai-san đừng lo.

Tomoko tạm dừng lại, thản nhiên trả lời, nhưng sau đó vẫn ăn chậm chút.

Shuichi sáng tỏ mỉm cười nghĩ. "Hấp tấp như con nít vậy...". Chợt nhớ đến sự cố ban nãy, cùng với ba năm trước đây, anh mới bỏ thêm một câu. "Chỉ cơ thể đã không tính là trẻ con thôi..."

- Đừng quên uống sữa nữa đấy.

- Vâng.

Ăn hết, cô ngồi chờ Shuichi, rồi chủ động mang đĩa bẩn đi rửa. Sau đó, nói anh đưa mình trở lại khách sạn để trả phòng và cầm chỗ quần áo ít ỏi.

Xong xuôi mọi việc, cô chui tuột vào thư phòng của anh, háo hức vui đầu nghiên cứu đóng sách anh tàng trữ. Cái này cô mới phát hiện, rồi đột nhiên nổi lên tò mò, với công việc "đặc biệt" ấy thì Shuichi hay đọc thứ gì?

Ngay lúc anh chuẩn bị ra ngoài, thấy cô vẫn còn say sưa, liền tự mình nhắc nhở.

- Em cầm thẻ của tôi. Thiếu thứ gì có thể mua, bên cạnh đồ ăn hàng ngày. Nhớ đừng đánh mất đó...

- Biết mà, biết mà. Nếu tôi đánh mất, cùng lắm để anh tùy ý xử tội. Nhưng chắc không xui xẻo vậy nữa đâu.

_ Mãi mê lật soàn soạt mấy cuốn sách gọi ra hứng thú nồng hậu của mình, nên có khi cô chẳng để ý lắm mới nói gì. Mà Shuichi thì khác.

- Tôi sẽ nhớ lời này của em đó, Tomoko. Ngoài ra, nếu em đi làm cứ khóa cửa bằng thẻ kia, tôi về dùng vân tay mở.

Lần này, chẳng nhận được đáp lại, anh cười khổ bất đắc dĩ, đặt mọi thứ cô có thể cần ngoài bàn uống nước rồi rời khỏi. "Cũng không biết cô có bói loạn cả phòng lên không đây. Haiz."

Trong khi đó, Tomoko tiếp tục công cuộc của mình. Quá buổi trưa mới thấy đói, bắt đầu lết dậy mua nguyên liệu nấu ăn. Cô làm cơm chiên đơn giản tạm no bụng, nhưng chuẩn bị bữa tối kèm một nồi cà ri cầu kì và bánh flan, sẵn bỏ vào tủ lạnh cho Shuichi. Đến chiều, trước lúc đi làm thì viết giấy nhắc anh khi đói thì hâm nóng nó ăn.

Tối nhà hàng giống thường lệ, từ phòng thay đồ ra, Tomoko chẳng chút khó khăn nhìn thấy Gin cùng Vodka ngồi ở vị trí cũ. Có chút hưng phấn quá độ, tuy nhiên vẫn kiềm chế lại, cô không dám lơ là việc chính, bị quản lí soi mới rất phiền toái.

Khắp sảnh lớn, tràn ngập bởi âm điệu du dương của piano, chọt cao chọt thấp. Dư âm lan tỏa như cách những đợt sóng dần dà thấm nhuần thật lâu vào bờ cát. Nó đệm theo tiếng hát thánh thót, quyến rũ, dẫn người say đắm của quý cô Nữ hoàng ca nhạc. Các vị khách bên dưới thả mình vào trong thính giác thường thức đặc sắc và tìm kiếm hưởng thụ vị giác mới lạ từ những ly đồ uống. Âm thanh cười nói ý nhị, xen kẽ những tiếng hỏi, tiếng trả lời niềm nở của bồi bàn di chuyển qua lại. Mọi thứ diễn ra hết sức hoàn hảo, hài hòa.

Một tiếng sau, lượng công việc giảm bớt, Tomoko thuận tiện thả lỏng, con ngươi đen sáng rực linh động, lén lút ngó nghiêng xung quanh, rồi mới đường hoàng bước tới bàn của Gin. Vui vẻ, hào hứng bắt chuyện, kể cả khi chỉ mỗi cô nói là nhiều.

- Xin chào. Tomoko lại thấy anh. Anh muốn uống gì? Một ly Whisky giống hôm trước thì sao? Tôi làm nó tốn sức lắm nhé, mong là hợp khẩu vị của anh. Hai người thường đến đây khi nào thế? Thật đáng tiếc khi hôm qua anh không tới. Mà tôi có thể gọi anh là gì?

Khi Tomoko gần kề bàn mình, Gin thoáng đưa mắt lạnh nhạt nhìn cô, lại bình thần nhấp môi uống rượu. Nhưng rất nhanh, hần đường như bị cô nói nhiều đến phiền. Mắt kiên nhẫn, vô tình phun ra một từ, ngắn gọn dễ hiểu.

- Cút!

Vodka luôn đồng thời có mặt bên cạnh Gin, hằm hằm đe dọa cô.

- Nhãi con, đây không phải chỗ để cô chơi đùa, mau làm việc của mình đi.

Vậy mà đâu có dễ, Tomoko ngược lên nhìn Vodka, cong mắt cười, rồi tiếp tục chuyển chú ý về trên bộ tóc màu hoàng kim của Gin, bỏ ngoài tai lời hắt.

- Này, Tóc của anh là tự nhiên đó ư?...

Còn chưa nói hết, bất ngờ thấy Gin đặt ly rượu không xuống bàn. Hần lạnh lưng lên tiếng.

- "Này" ư? Cô lại dám gọi ta như vậy? Có phải chán sống rồi sao?

Tomoko giật mình, âm thầm đồ mồ hôi hột. Cô lúng túng cười làm lành giải thích. Hai ngón tay quẩn quẩn vào nhau, ừ ừ.

- Nhưng tôi đâu biết tên của anh?

Gin thông thả đốt một điếu thuốc, ngậm lên hút. Khói thuốc khiến biểu cảm trên mặt hần tăng thêm khó đoán, âm tình bất định.

- Hừ. Những kẻ biết tên của ta... chỉ có hai loại. Một là vì công việc liên lụy, số còn lại là... người chết!

Tàn nhẫn cắn chặt chữ cuối, hần âm hiểm cười nói. Còn nghĩ chẳng mấy chốc mà được nhìn đến khuôn mặt tái xanh vì sợ hãi của con nhóc phiền phức trước mặt.

Nhưng mắt hần đột nhiên trở nên sắc bén, vô cùng nguy hiểm. Cảm nhận một dải tóc của mình bị người cầm lấy, khiến hần cực kì không thích ứng, toàn thân phóng thích khí thế lạnh lẽo cùng với nóng nảy sát cơ. Như một lão hổ dữ chuẩn bị nổi cơn thịnh nộ.

- Tôi có thể chạm thử tóc của anh sao? Oa... Thật trơn. Sao anh lại để tóc dài chứ? Anh không thấy rắc rối ư?

... Aaaa, đau quá!

Tomoko chợt nhăn mày, hô lên đau đớn. Cổ tay nhỏ gầy bị Gin bóp chặt. Dùng sức nặng tới mức như thể muốn bẻ gãy nó.

- Cô. Muốn chết phải không? Ai cho cô lá gan đó hả?!

Gin hung ác nhìn cô, tức giận ẩn nhẫn trong từng chữ. Tuyệt không một ai, chưa được hắn cho phép mà dám đụng vào mình cả. Con nhóc này thật đi quá giới hạn. Là không biết nên không sợ?

Tomoko tưởng như cánh tay mình sắp hết chịu nổi rồi, tri giác dần biến mất, xương cốt muốn nứt rời. Tuy nhiên, những lời nói nặng chưa bao giờ có tác dụng với cô. Tomoko quyết không nhận sai về bản thân. Cắn chặt môi đến trắng bệch, kìm nén, cô quật cường nhìn thẳng Gin.

- Tôi đã làm gì xấu? Chẳng qua là xem tóc của anh một chút vì thấy nó đẹp. Chỉ có như vậy, anh lại động thủ với cả đứa con gái còn là học sin. Ý lớn hiếp nhỏ.

- Thế thì sao? Cô tưởng ta không có cách khác trị cô ư?

- Đại... đại ca??

Vodka ở một bên sốt sắng khua tay, hô hoán.

Gin bình phục tức giận chút ít. Hắn hơi thả lỏng lực đạo khi nghe nửa câu đầu của Tomoko. Chẳng qua, phía sau ý tứ như là hắn đáng lý không thể động được cô ta? Vậy thì mặt mũi hắn ở đâu? Gin- hắn đã có gì phải kiêng kị?!

Hắn lạnh lùng quan sát cô. Khuôn mặt nhỏ của nhóc con trắng nhợt, nhăn nheo nổi đau, đôi mắt ẩn hiện lửa giận, không cam chịu yếu thế, cũng im lặng nhìn chăm chú hắn. Gin chợt cau mày ngạc nhiên, ngoài Boss cùng đối thủ một mất một còn của hắn Shuichi Akai, làm gì có ai có dũng khí ngay mặt phản kháng hắn?!

Cả hai đối diện một lúc lâu, Gin chậm rãi rời tay ra. Thu liễm khí thế trên người, chưa quên buông lời cảnh cáo.

- Chỉ một lần duy nhất, nếu còn lặp lại thì đừng trách ta độc ác. Nhớ cho kỹ, ta là Gin! Cô tốt nhất nên tránh xa ra, cho dù là nữ nhân, ta cũng chưa từng nương tay!

Nhưng Tomoko vừa được thả tự do, chỉ mãi xuyết xoa. Chẳng biết nghe vào tai lời hắn hay chưa. Cô vẫn cố nặn ra nụ cười được, chớp mắt vô tội, lấy lòng hắn.

- Anh uống hết rượu rồi đúng chứ? Tôi đi lấy cho anh ly khác nhé.

Cô nhanh nhẩu cầm hai ly không ở bàn, đặt lên khay, rồi trốn vào trong, hoàn toàn làm lơ câu nói cuối cùng của Gin, để lại hắn ngồi tại chỗ nhú mày. Rõ ràng từ khi gặp Tomoko, số lần làm động tác này của hắn ngày càng nhiều

- Đại ca, chuyện này xử lý sao?

Gin chưa trả lời Vodka, cắn điều thuốc, đôi mắt che lấp sau tóc mái thừa thốt nguy hiểm nheo lại.

Tối muộn, Tomoko về nhà, trông thấy Shuichi đã ở đó, anh vừa đi ra từ phòng tắm.

- Chào buổi tối Akai-san, tôi về rồi đây.

- Ủ, đói chưa? Cần tôi giúp chuẩn bị đồ ăn nhẹ sao?

Trên người anh có một tầng hơi nước mờ nhạt, mái tóc dài ướt nhẹp kết dính vào nhau, nước thấm lên áo, hoặc nhỏ giọt rơi rụng xuống sàn.

Tomoko mắt sáng quắc, tức tốc hôn hờ chạy qua.

- Không cần, không cần. Tôi giúp anh lau tóc nha Akai-san. Máy sấy ở đâu?

- Tôi cầm đây rồi.

Anh cười khề, di chuyển ra ngồi ở ghế sa-lông. Chờ cô chạy lại, đưa cho cô khăn bông với nó. Tomoko nhận đến tay, liền bắt đầu công việc hệ trọng này. Nhưng Shuichi tự nhiên lại giữ lấy tay cô.

- Ui da, đau đau Akai-san.

- Tại sao ra nông nỗi này? Anh nhú mày xem xét cổ tay tím bầm của cô, còn hiện mờ mờ dấu ngón tay khác. Anh khó chịu đến toàn thân ớn ớn phát ra sát khí, giúp cô xoa nắn chỗ máu ứ đọng.

- Nhẹ thôi, nhẹ thôi. Tôi đau quá._ Tomoko nhăn nhó, kêu khổ liên tục, chẳng hiểu cái sức chịu đựng khi đứng trước mặt Gin bay đầu mất tiêu.
- Trả lời tôi, em bị làm sao?_ Shuichi nghiêm giọng hỏi, đồng thời càng thêm nhẹ nhàng hết mức có thể.
- Không có gì quan trọng đâu, tôi chẳng may bị đụng tay vào bàn thôi, nó... nó hơi mạnh chút._ Cô nhìn hấn, mở to mắt nói dối. Thấy anh không hỏi gì thêm, trong lòng mới thở hắt ra.

Mà Tomoko nào ngờ, anh đang cầm ngay mạch của cô, thấy nó đập nhanh hơn, thừa sức phát giác lời nói trốn tránh vụng về. Anh lựa chọn âm thầm lưu ý. Chuyển chủ đề khác nói.

- Va li của em đã thấy rồi. Tôi mới cầm về từ trụ sở.
- Ồ, cảm ơn anh! Quá tốt rồi.

Mấy ngày sau, khi Tomoko hết ca làm, ra đến cửa chuẩn bị đi về, chợt bắt gặp xe của Gin ngay bên vệ đường, cùng lúc thấy hấn xuống xe, lại gần phía mình.

- Cô. Đi theo ta! Tất nhiên... Cô không có cơ hội từ chối.

Tomoko không thể tin được, trợn mắt. Khóe miệng giật giật, cười khổ, bất giác nắm tay lại, tự dưng cảm thấy rất có chuyện xui xẻo xảy ra. Giờ chỉ có cách im lặng theo sau Gin lên xe. Chắc không phải bị bán đầu hả. Dù đi ở đằng trước, hấn vẫn nhận thấy được mỗi biến hóa nhỏ trên người cô.

- Sợ? Cũng muộn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Gin! Từng bước nhân nhượng

Cho dù New York vốn nổi tiếng với danh từ "Thành phố không bao giờ ngủ", nhưng ở một số nơi, lượng người đi lại ngoài đường thời điểm hơn 11 giờ khuya quả thật không có mấy. Chỉ thỉnh thoảng có những tiếng rò ga âm âm, đột ngột của vài người chạy moto lướt đi như chớp giật, len lỏi giữa dòng âm thanh đều đều từ động cơ vòng trục các loại xe bốn bánh êm ái ma sát trên mặt đất, phần lớn là taxi hoặc xe công. Chiếc Porche 365A cũng điệu thấp hòa vào số đông, di chuyển với tốc độ vừa phải, nhưng nó hết rẽ nơi này lại ngoặt vào chỗ khác. Ngồi ở ghế sau, Tomoko bị làm cho lẩn lộn, hoa hết cả mắt. Đã vậy, cô còn là đứa mù đường và chẳng rõ tí gì về điểm dừng sắp tới.

Hai bên đường cứ loang loáng xe cộ, rồi đủ loại đèn màu từ tấm biển quảng cáo, bên cạnh là các toà nhà san sát nhau cùng kiểu dáng, đậm nét đặc trưng cổ điển, hoa lệ.

"Gì đây nhỉ? Mê cung trong thành phố chắc?"

Tomoko nhìn như an tĩnh ngồi, thực chất suy nghĩ liên tục chuyển đổi, động tác nhỏ không ngừng. Đôi khi đảo mắt nhìn ngoài cửa kính xe, đếm một lại một chiếc đèn đường nữa vừa bị bỏ lại đằng sau. Lưng ngồi thẳng tắp, hai tay đặt trên đùi cùng nhau, gầy gầy ngón. Ngay lúc cô đánh bạo liếc nhìn sang người bên cạnh, thì tức khắc chạm phải trông mắt màu xanh lá cây sâu thẳm, lạnh nhạt của hấn.

Hấn cũng đang nhìn cô.

Tomoko có tật giật mình quay phắt đi. Như nguyện nghe một tiếng hừ lạnh. Chỉ được một lát, cô lại quay trở vào, tự nhiên như không mỉm cười.

- Chúng ta đi đâu vậy?

Đồng thời, Tomoko chậm rãi rời tay ra bên cạnh đến khi cô nghĩ là khuất mắt người đàn ông, rút chiếc điện thoại trong túi quần, lên mở lên.

- Người đang lo sợ?! Yên tâm, sẽ không lấy tính mạng của người.

Gin chuyển đường nhìn về phía trước, lúc lướt qua kính chiếu hậu, dường như có điều gì khiến hấn nhếch môi rất nhẹ, đôi mắt thâm trầm khẽ cụp mi.

- Tất nhiên phải lo chứ. Nhờ đâu người mang ta đi bán?
- Bán người, đáng bao nhiêu đây? Gầy teo, không ngực, không mông, còn phiền toái. Đừng có suy nghĩ linh như vậy.

Gin trực tiếp đá kích, bởi hấn vốn đã thấy qua vô số kiểu cô gái xinh đẹp.

Tomoko lập tức nổi khùng, nhưng vừa chạm vào ánh mắt lạnh lẽo của Gin đã khiến cô chùn bước. Bất mãn tỏ rõ trên mặt, mà chỉ dám phản đối trong im

lặng. Đầu phải ai cũng tốt tính, nhẫn nại như Shuichi chứ. Thêm việc cô đang thừa cơ nháy máy cho anh.

- Đó là vì người ta chưa phát dục hết thôi.

- Cô nên ngừng máy trò mờ ám trước khi ta hết kiên nhẫn, động tác quá vụng về. _ Gin ngẫu nhiên thốt ra một câu có vẻ chẳng liên quan.

Nhưng người nghe hiểu thì giật thót, chẳng qua Tomoko rất nhanh bình tĩnh, tiếc nuối tắt đi máy. Nếu hần đã phát hiện, cô nên thẳng thắn tốt hơn. Cô giờ điện thoại ra cho hần thấy, nghiêm túc giải thích.

- Tôi muốn nhấn tin để người nhà bớt lo thôi. Thật!

Gin chưa ý kiến gì mà chỉ nhìn cô. Ánh mắt đã thay hần cho cô biết, hần không tin. Việc lần trước để hần rút ra kinh nghiệm, con nhóc này chẳng những nói nhiều, còn chưa hần có thể tin, cực kì giáo hoạt. Hần chỉ hài lòng một việc, lần này tính là biết nghe lời hơn chút, hần tạm thời cho qua... lát nữa thì khó mà nói.

Sự im lặng của Gin làm Tomoko không dám biện minh thêm, cái cảm giác tưởng chừng như muốn nát cả xương cốt vẫn còn âm ỉ nơi cổ tay. Cô muốn liên lạc với Shuichi, ít nhất ám chỉ cho anh biết mình gặp rắc rối.

Tomoko khó chịu nhìn đoạn đường phía trước, thở dài thườn thượt. Hiện tại, cô chuẩn bị tinh thần đi cùng Gin e sợ nguy hiểm ngoài mức tưởng tượng. Nhưng lúc như này, vậy mà cô nghĩ ngay đến Shuichi, mong anh đột nhiên xuất hiện thì tốt rồi.

"Oà, Shuichi, Tomoko chắc chắn sẽ ngoan, và nghe lời anh nói, sẽ nấu thật nhiều đồ ăn cho anh mà, chỉ cần anh ở đây thôi á. Tên Gin quá đáng sợ. À mà tôi còn sẽ không nhân lúc anh nghỉ ngơi mà nghịch tặc anh thành đủ các dạng nữa đâu. Hức!"

Đúng lúc này, xe ngừng lại, tiếng của Vodka làm Tomoko hồi thần.

- Đại ca, đến rồi... _ Tiếp theo, hần ngập ngừng liếc Tomoko, gãi đầu khó hiểu hỏi.

- Cô ta đi cùng thật không ảnh hưởng việc của chúng ta ư? Hay để em thủ tiêu luôn cho rảnh nợ.

Tomoko nghếch mặt ra, cứng đờ người, cực độ hoang mang. "Không ngờ tên mập này trông ngốc ngốc vậy mà còn nguy hiểm chẳng kém Gin. Chết tiệt! Thật sự không thể trông mặt mà bắt hình dong."

Cô quay sang Gin cầu cứu, luôn miệng thề thốt.

- Tôi chắc chắn sẽ giữ im lặng. Hôm nay sẽ coi như chẳng thấy gì cả.

- Người không cần lo, Vodka. Chuyện này nói sau, xuống xe đi. _ Gin vẫn chẳng có biểu cảm gì, chỉ nhàn nhạt nói.

Tomoko chân vừa chạm đất, trong mũi đã quanh quẩn mùi vị của nhựa cây, của gỗ và lá. Một bãi đất trống liền trước khu rừng công nghiệp quy mô nhỏ, gió lùa lách rung động xào xạc vô văn tán lá, mải đi góc cạnh trước khi kịp chạm vào người Tomoko. Không xa có một nhà kho hai tầng bỏ hoang cũ kĩ rách nát. Đây chắc hẳn là mục tiêu của bọn họ. Căn nhà có cầu thang ngoài, vôi vữa bong tróc thê thảm lộ cả gạch, xen lẫn những vết nứt toác chảy dài. Các ô cửa nối liền nhau đều vỡ toàn bộ kính. Điều khó hiểu là bên trong vậy mà vẫn có ánh đèn hắt ra.

Nhưng quan trọng hơn, hình như nơi này đã có người đến trước bọn họ...

- Đại ca! Nhìn xem, kia chẳng phải xe của Kir sao? Cô ta không nên ở đây! _ Vodka kinh ngạc chỉ vào chiếc moto dựng sau một cái cây ngay bìa rừng.

Gin từ vừa mới cũng đã cẩn thận quan sát xung quanh, đó là thói quen sẵn có của hần. Vì vậy hần phát hiện thêm vài đầu mẫu thuốc lá trước cửa chính khi tiến tới gần căn nhà. Chắc chắn có người đứng đó khá lâu, để làm gì? Đợi? Đợi ai đây...

- Cùng với lũ chuột nhắt trong tổ chức? Kir ư? Có thể lắm...

Gin thú vị nhướn mày. Nhưng ánh mắt dấy lên ý cười lạnh lẽo. Bờ môi hé ra hàm răng trắng toát, âm sâm. Biểu cảm như vừa thấy con mồi. Trái lại, Tomoko thì thấy nó khiến người vừa sợ vừa thích cơ đấy.

Một góc áo bông dừng bị người cầm, khiến hần hơi bất mãn quay qua nhìn.

- Hi hi, nơi này quá tối, tôi hơi sợ.

Sau lần trước, Tomoko đã tập cẩn thận quan sát thái độ của Gin, mới đụng vào hần. Nghĩ nếu Gin đã nói sẽ không động thủ với cô, thì việc theo sát hần lúc này là an toàn nhất, trong khi đối mặt với điều gì cô còn chưa chắc chắn.

Gin nhìn nụ cười rụt rụt, ý lại hần của Tomoko, cảm thấy cũng không quá tệ, trên mặt thoáng hòa hoãn. Hần rất cách ứng khi người lạ chạm vào mình. Chỉ bởi một tuần này đủ để hần biết tính cách của con nhóc bên cạnh, mới dần mất cảnh giác với một vài động tác nhỏ thân cận của cô ta. Cho dù hần đã rất nhiều lần cảnh cáo, hoặc khí thế của hần cũng chưa đủ để con nhỏ đó thấy sợ sệt. Có lẽ là sức quyến rũ của bản thân quá lớn ư?

- Phiền toái!

Tomoko kéo thấp xuống mũi lưỡi trai, bấu môi, nói nhỏ

- Phiền toái cũng là do anh dẫn theo chứ ai.

Gin hoàn toàn nghe thấy, nhưng không cùng cô chấp nhặt.

Ngay khi sắp bước qua cửa nhà kho, một âm thanh va chạm rất mạnh từ vọng ra, liên tiếp sau đó là tiếng súng. Gin và Vodka cảnh giác, cầm sẵn súng trên tay.

- Cẩn thận. Có mùi xăng thì phải?? _ Gin không quá chắc chắn, vì nó rất nhẹ và khi có khi không.

"Hự!" – "Rầm".

- Bỏ!?

Kir hết sức sững sờ trước hành động của người đàn ông phía trước. Vì sao ông lại đột nhiên xuất thủ với cô? Lưng cô vừa bị đập mạnh vào thùng gỗ đằng sau, ngã ngồi trên đất, một tay đau đớn ôm lấy bụng. Hoàn toàn không thể hiểu nổi. Đó là bố của cô mà.

Chưa hết bàng hoàng, Kir nhăn mặt khổ sở rên rỉ. Trên tay cô lại trúng một phát súng từ người bố điệp viên CIA của mình, Hondo Ethan!

- Đây là cách duy nhất để cứu con. Hidemi!!! _ Bắn cô ấy, rồi ông tự cắn lên cổ tay mình đến khi máu chảy dần dụa, liền đưa nó lên miệng của Kir, để nhìn như nó là vết thương do cô gây ra cho ông. Trái ngược với biểu cảm của Hidemi, ông cực kì bình tĩnh dàn xếp mọi mọi thứ. Nghiêm trọng đến nỗi cô.

- Giờ con nghe cho kĩ ta nói. Hãy nói với Gin rằng con biết ta đang có hành động đáng ngờ, con đã bám theo nhưng bị lộ, bị trói và hỏi cung... Nhưng con đã cắn vào cổ tay của ba, cướp súng và bắn vào dưới cằm. Như thế chúng sẽ không nghi ngờ vết máu trên miệng ta.

Chứng kiến những giọt nước mắt trên mặt con gái, Hondo Ethan dù thương xót cũng chưa để cô có cơ hội phản đối mà nói tiếp. Bởi đây là nước cờ cuối cùng buộc phải đi của họ rồi.

- Biết trước sẽ có ngày này, ba đã chuẩn bị một cuộn băng ghi âm có giọng ta tra khảo con, bên trong túi áo phải. Con bảo chúng là đã không khai gì hết.

Ông cùng lúc đặt khẩu súng vào tay Kir, cầm tay cô chìa súng về chính ông. Sau cùng, Hondo Ethan gửi gắm cô một nhiệm vụ lớn nhất của mình, một nhiệm vụ mà từ giờ ông không có cơ hội hoàn thành nó, nhưng đã đặt tất cả hi vọng nơi con gái. Tin tưởng cô, cùng đồng đội khác trong CIA.

- Đừng từ bỏ nó, Hidemi. Đồng minh sẽ xuất hiện nếu con kiên nhẫn chờ. Hãy hoàn thành nốt nhiệm vụ của ba!

Cả quá trình xảy ra quá nhanh, Hidemi không chút chuẩn bị, cô chỉ có thể đau khổ, lo sợ nhìn toàn bộ.

"Đoàng!!!" – "Không!- Ba ơi!"

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21-2: Gin! Từng bước nhân nhượng 2

Máu!

Nhiều máu quá.

Kir, hay gọi là Hondo Hidemi, cô ta run run cánh tay đỡ lấy thân thể mềm oặt, không còn chút sinh cơ của ba mình, người mới đây còn nhìn cô triu mến, còn cùng cô nói chuyện...

Chỉ... đã quá muộn.

Nhưng Hidemi chưa từng từ bỏ, nhỏ nhẹ lên tiếng.

"Ba ơi! Tại sao máu cứ chảy nhiều như thế chứ! Hidemi làm cách nào để ngăn nó?"

Dòng máu đỏ thắm không ngừng tuôn trào, như muốn chảy sạch toàn bộ cơ thể Hondo Ethan! Trên chiếc áo sơ mi trắng, và đôi tay thon thả của Hidemi lay đینگ lênh láng máu của ông.

Nước mắt cô yên lặng chảy xuôi, lẫn lộn trong vũng máu của Ethan, và... hòa tan vào nhau.

Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Tình cảnh thực tế không để cho Hidemi sa vào đầm lầy quấn chặt tinh thần của cô quá lâu. Yếu đuối, bất lực sẽ không làm nên bất cứ tác dụng.

Nhà kho từ từ có thêm sự xuất hiện của những người khác.

"Là Gin!"

Hidemi căng thẳng ngưng mắt, vòng tay bất giác siết chặt. Nhưng cô ta nhanh chóng thả lỏng, đặt thi thể của người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình nhẹ nhàng nằm ở trên sàn. Lại đưa ông tay áo thấm đẫm máu sát trên mặt, quyết tuyệt lau sạch sẽ nước mắt.

"Không thể để bỏ thất vọng, không thể để lộ bất kì sơ hở trước hấn!"

- Kir. Quả nhiên là cô. Thật sự là thú vị trùng hợp phải không? Bọn ta là vì nhiệm vụ mà đến, vậy còn ngươi?

... Lại có vai trò gì ở nơi này?

Gin hồi tưởng vào vấn đề chính, đứng với nguyên tắc làm việc mọi khi. Đồng thời ra hiệu cho Vodka tiến lên kiểm tra "mục tiêu" của họ, kẻ có vẻ như tất thảy nằm giữa vũng máu kia, bọn chuột nhắt ghê tởm ẩn nấp trong tổ chức.

Súng trên tay hấn tùy thời tặng thêm cho chúng một cơ hội cuối cùng lên thiên đàng, và từ chối giành bất cứ chỗ trống để lọt thêm một "con chuột" khác lên vào. Ánh mắt hiện hữu sát ý, con ngươi màu xanh càng thêm mê hoặc nhưng cất chứa nguy hiểm khó lường. Gin chắc chắn thẳng tay vĩnh tuyệt hậu hoạn, nếu... không cho hấn một giải thích hợp lí.

Kir thản nhiên vuốt phẳng nếp nhăn trên áo, lau đi vết máu nơi khoe môi. Bước ra khỏi trạng thái chật vật của bản thân vừa rồi, cô ta bình tĩnh trực diện với Gin, như thành một người khác hẳn trước đó.

Sai lầm của chính mình gián tiếp tạo thành việc ba cô tự tử. Từ giờ trở đi, Hondo Hidemi, hay chính là Kir, phải hoàn toàn lột xác.

- Đúng vậy! Rất bất ngờ. Anh vậy mà đã tới đây, Gin. Nhưng... cũng vừa lúc. Có lẽ, chúng ta cùng vì một lí do chẳng?

Cô ta không chút nao núng trả lời. Biết hấn đang thử, cô cũng học hấn úp úp mở mở.

Gin chưa lập tức tỏ ý kiến. Hấn đang chờ câu sau...

- Tôi phát hiện người mới này của tổ chức có hành tung bí ẩn, mập mờ... Sau đó theo dõi hấn tới tận đây, và biết được hấn chính là gián điệp được gài vào.

- Còn gì sao? Vậy cô biết thân phận thật của hấn?

- Tất nhiên! Là điệp viên của FBI.

Kir phủ nhận nói bô là người của CIA. Cô lợi dụng việc Gin vẫn còn tức giận sau vụ Rye bị lộ, và ghét lây sang cả FBI. Giúp các đồng nghiệp CIA nằm ngoài vòng tình nghi, và thuận lợi để cô ngấm đưa thông tin cho họ. Thấy hấn im lặng, Kir tiếp tục giải thích theo đúng kế hoạch của bộ mình, bỏ đầy những kẻ hồ.

- Hừ! Lại là đám chuột FBI đó, còn chưa hết ư? _ Gin dường như tin tưởng cô ta nói. Nhưng chỉ chính hấn biết, thứ đảm bảo nhất chỉ khi hấn tận mắt nhìn thấy. Tên gián điệp đó chết, không hề là giả, cũng có nghĩa... nhân chứng đã vô dụng. Duy nhất, cần nhờ vào chứng cứ mà cô ta đề cập, cuộn băng ghi âm!

Dù thế nào đi nữa, Kir có thể thả lỏng thần kinh căng chặt của mình. Bây giờ, cô ta mới để ý ngoài Gin và Vodka, có một cô gái khác theo sau họ. Do Tomoko đội mũ, cô ta chỉ nhìn được nửa khuôn mặt, nhưng dễ dàng đoán được tuổi rất nhỏ, đáng vẻ trẻ trung, hiếu động. Cô ta thử lên tiếng thăm dò.

- Vậy anh thì sao, Gin? Cô bé này là thành viên mới của tổ chức?

Gin còn chưa kịp đáp lời, Tomoko đã bắt đầu nói những nói cuối.

- Ấy da, Gin, tôi sợ nhìn thấy người chết, bao lâu chúng ta mới rời khỏi đây chứ?

Tomoko ôm chầm lấy tay Gin, nép cả người phía sau hấn. Cô không nguyện ý để Kir thấy mặt, miệng lầm nhảm than thở, trong đầu thì trái ngược, cố lục tìm kí ức về những lần Kir xuất hiện. Nhưng hình như Tomoko quên gần hết cốt truyện mất tiêu. Nếu Kir cũng là kẻ "hai mặt", trông thấy Tomoko cùng đi với Gin, chỉ sợ sẽ nhầm lẫn chính Tomoko biết thông tin gì của Tổ chức, rồi dây dưa tìm hiểu thì mệt lắm. Hoặc, Kir là thành viên trung tâm với tổ chức thì càng không cần thiết để cô ta biết về Tomoko. Việc này Tomoko dự định trở về sẽ hỏi chú Shikamaru.

Lần nữa bị Tomoko bắt thành linh áp sát, Gin không thói quen nên giật tay ra nhưng vô dụng. Hắn cúi xuống lườm cô, vô thanh truyền đạt bảo đừng có thêm phiền phức gì cho hắn, sau cũng tùy ý cô, đáp lời của Kir.

- Không phải. Người cứ mặc kệ cô ta đi.

Đôi mắt đẹp của Kir lướt qua tia hoài nghi. Tomoko biểu hiện chẳng khác gì đứa con gái bình thường rụt rè, nhát gan. Nhưng nào có "người bình thường" nào mà không sợ Gin? Tuy nhiên, nghe Gin trả lời như vậy, cô hỏi thêm cũng vô dụng.

- Cuộn băng cô nói đâu?

- Trong túi áo khoác của người đó. _ Kir thoáng cúi đầu xuống khi nhắc đến Hondo Ethan, giả bộ thờ ơ xem vết thương trên bắp tay mình. Nhưng Tomoko vẫn thận trọng quan sát cô ta, phát hiện trên khuôn mặt sắc xảo xuất hiện rất nhanh vẻ buồn bã, cũng không cam tâm.

- Ừ. Cô cứ nghỉ đi, Kir.

Gin lúc này hơi thả lỏng cảnh giác với Kir. Hắn chú ý đến người đàn ông nằm dưới đất, chậm rãi bước tới gần tự tìm cuộn băng. Tomoko vội vã theo sát. Trong lúc Gin ngồi xuống kiểm tra, Tomoko cũng ngồi theo. Nhưng vì sợ nhìn người chết, liền hé hé mắt nhỏ dưới mũ quan sát mọi góc trong nhà kho.

Đột nhiên, một vật thể đầu tù, dẹt, chất liệu bằng da làm cô chú ý. Nó thò ra từ góc khuất giữa mấy cái thùng gỗ lớn phía sau lưng, chéo về bên phải của họ.

"Mùi giầy? Có người khác?"

Tức khắc ngược lên nhìn, một bóng người cầm súng, hòng súng chuẩn xác vào đầu Gin. Tomoko cấp thiết hô tên hắn, cùng lúc đó tiếng súng cũng nổ vang.

- Gin!!! Cẩn thận.

Chưa kịp nghĩ nhiều, Tomoko nhồm dậy, đẩy Gin ngã ra đất. Cơ thể của cô thuận theo đà lên hắn.

- Aaaa.

Tomoko nhăn chặt mắt mũi, đau rất tiến đến đột nhiên khiến cô không kim được cảm râm. Tuy thoát khỏi nguy hiểm trí mạng, đường đạn vẫn cửa lên má phải của cô một vết thương dài cỡ hai đốt ngón tay. Máu lập tức rỉ ra, vài giọt rơi lên mặt, lên khóe mắt của Gin, trôi đi, ẩn vào sợi tóc dài màu vàng. Trong đầu Tomoko lúc này chỉ suy nghĩ được đúng hai chữ "Thật đau!"

- Đại ca!

Vodka luống cuống với biến cố xảy ra trong vài giây. Đôi mắt sau thấu kính đen căng ra như muốn nứt. Chỉ khi Gin vô sự hắn mới trấn định, điên cuồng xả súng liên tục về nơi đầu nguồn. Thân hình đôi chút ục ịch chưa làm ảnh hưởng tốc độ của hắn, tiến đến cạnh Gin yểm hộ. Về ngờ nghịch thay thế bằng sự sát phạt, quả đoán như Gin. Và hắn cực kì tức giận khi có kẻ giám sát "Aniki".

"Đoàng, đoàng"

- Là ai? Cút đi ra!

Kir cũng rất ngỡ ngàng, nhưng cô chợt hiểu điều gì. Đáy mắt lướt qua u ám, bắn vài phát tượng trưng.

"Là đồng nghiệp của ba sao?"

Vô số lượt đạn bắn ra với tốc độ chớp nhoáng. Chúng tạo thành những lỗ nhỏ xấu xí xâu hoắm trên sàn gỗ, cùng mọi thứ xung quanh.

Từ ban đầu bất ngờ, Gin nhanh nhất ổn định cảm xúc. Hoặc là nói, hắn bất ngờ bởi vì Tomoko thay mình che chắn, giầy lát súng sót nhìn vết thương trên mặt cô. Sau đó, hắn không chút hoang mang, một tay ôm lấy cổ định Tomoko trên người mình. Tư thế ngã vừa lúc để tay trái cầm súng của hắn có thể công kích kẻ đánh lén. Gin nhìn được rất rõ ràng. Chỉ nương tựa chút ánh sáng chiếu đến, chọn đúng khoảnh khắc kẻ đó bị Vodka phân tán chú ý, một viên đạn trúng vào khẩu súng khiến nó tạm thời bay vọt đi. Phát thứ hai không chút do dự nhằm vào chân hắn ta. Thấy đã trúng mục tiêu, Gin kéo theo Tomoko đứng dậy.

Viên đạn xuyên qua gối. Tiếng vật sắt đâm thủng lớp vải và tiếng khớp xương đứt gãy máu thoáng chốc rơi tí tách trên sàn gỗ. Kẻ đánh lén ngã khụy, khuôn mặt hiện lộ khỏi bóng tối là của một người đàn ông trung niên. Hắn thống khổ dùng tay rịt vào vết thương, bóp chặt.

Ông ta vừa trốn tránh những phát đạn của Vodka, vừa cố gắng bò dậy nhặt về súng, ánh mắt vẫn hết sức tập trung. Cầm lại súng trên tay, ông ta bắn loạn khắp nơi. Gin cùng Vodka cũng phải tạm né đi.

Phản kích?

Không phải!

Chúng tưởng như vô mục đích cho đến khi...

- Là xăng!

Vodka khăn trương hô lên.

Từng dòng chất lỏng sệt sệt, gay mũi khó chịu, tuôn ra ồ ồ từ lỗ thủng trên các thùng phi. Dễ phải có đến năm, sáu thùng.

Người đàn ông rút chiếc bật lửa trong túi áo. Chỉ một mồi lửa nhỏ ngay lập tức được quăng vào đám chất lỏng đang tràn lan trên đất. Phút chốc lan rộng ra.

Thực hiện hoàn tất, người đàn ông yên tâm ném đi súng. Toàn bộ sức lực dường như vào lúc này mới cạn kiệt khiến thân thể suy sụp. Ông ta phải chống tay mới chưa sập xuống trên đất. Mồ hôi vã ra như mưa, con người đen có phần tan rã nhưng cố tập trung nhìn Gin, khẽ miệng hàn gọi lên mỉm cười.

Gin sai bước tới gần ông ta. Dù giữa ánh lửa ngày càng lớn, hắn vẫn tuyệt đối bình tĩnh. Huống chi người đàn ông đó đã mất sức chiến đấu.

- Người tưởng như vậy là có thể vây khốn được bọn ta? Hay muốn thiêu rụi... bí mật gì chẳng?

Một câu nói khiến hai người âm thầm biến sắc mặt.

Nhưng Gin không lại chần chờ. Và thực chất là hắn chẳng để tâm.

- Thêm một tên chuột ngu xuẩn! Nếu như bình thường ta sẽ dành cho đám chuột nhất các người chút thời gian chần chối, nhưng giờ xem ra là dư thừa.

Về mặt của Gin không chút cảm xúc. Tuy nhiên chính nó mới càng khiến người ta kiêng kỵ. Tay trái giơ lên súng hướng nòng vào đầu người đàn ông, bóp cò. Đường đạn thẳng tắp xuyên thấu não bộ, mang theo những mảnh vụn li ti ẩn trong máu phụt lên tung tóe, lập tức bị ngọn lửa lan đến nuốt trọn. Cơ thể đã đoạn tuyệt sinh cơ theo đó ngã xuống.

Kir lên lút nắm chặt tay. Chính cô ta mới biết trong lòng day dứt cỡ nào. Nó đã gần như nát tan nếu không có lời can ngăn của ba cô chống đỡ. Vodka chẳng tỏ vẻ gì, bởi hắn đã quá quen thuộc.

Trái lại, Tomoko phản ứng cực lớn, ánh mắt không dám tin mờ trùng. Cô được chứng kiến sinh mạng một người cứ như thể đơn giản biến mất ngay trước mặt. Sợ hãi không thể khống chế khiến cơ thể run lay bầy. Lồng ngực bẽ tắc đến khó thở, trái tim tưởng chừng trong thoáng chốc đó đã ngưng lại.

Vết thương đang kêu gào đau đớn, bóng râm nơi má phải mới khiến cô hồi thần. Việc đầu tiên là cô gắng cử động chút tri giác, đôi chân run run xê dịch về sau từng li.

Chuyển dời đường nhìn lên mặt Gin, vừa lúc thấy hắn đang liếc nhìn cô, ánh mắt vô cảm đến mức khiến cô toàn thân lạnh ngắt.

Giữa biển lửa mạnh mẽ chen chúc trời dậy, Tomoko chỉ cảm thấy lạnh run, cũng để cô thấy rõ một sự thật.

"Thì ra Gin đáng sợ đến thế."

Mà không đúng, cô phải biết điều này từ rất rất lâu rồi chứ... Chẳng qua khi đó nó chỉ xuất hiện bằng hình ảnh trên giấy thôi...

Về phần Gin, hắn thấy rõ mồn một sự kiêng dè đối với chính mình của Tomoko. Nó không ngoài dự đoán của hắn, đó là ánh mắt quen thuộc từ những kẻ đã chết dưới tay hắn. Tuy hắn không nhớ nổi mặt chúng, nhưng biểu cảm thì chỉ một. Hắn quá mức rõ ràng. Khiến con nhóc này sợ hãi hắn, cũng chính là mục đích hôm nay. Đáng ra tâm tính của hắn phải thật tốt, chứ đâu giống như bây giờ. Nó không chút cảm giác, hay đúng hơn là không xác định được tâm tính gì như thế này.

Gin đưa mắt khắp nơi nhà kho, nó không lâu nữa sẽ bị thôn tính trong biển lửa.

- Rồi đi được rồi.

Gin ra lệnh, sau đó túm lấy tay Tomoko kéo ra ngoài. Nhưng cô lại hoảng loạn hất ra.

Lần này thì Gin khó hiểu nổi lên tức giận. Hắn giữ chặt cô hơn, lạnh lùng quát.

- Đừng có vào lúc này cho bọn ta thêm phiền.

Tomoko giật mình, im lặng mặc hắn kéo đến ngoài sân. Không khí thoáng đãng bên ngoài có vẻ giúp cô tỉnh táo hơn, nhưng vẫn chưa dám nhìn thẳng vào Gin. Tự mình khó chịu, đến cả máu đang chảy ra trên mặt cũng chẳng thèm để tâm. Gin nhìn nó nhưu này. Dù sao... Cô ta bị như thế cũng có một chút liên quan hắn.

Nhưng sau này Gin khó mà dám chắc cái hắn nói chỉ "một chút" ấy gây ảnh hưởng đến bản thân nhiều đến thế nào.

- Vodka. Người giúp con nhóc xử lý thương đi.

- A? Vâng.

Tomoko lập tức từ chối, dùng mu bàn tay lung tung lau quệt, kể cả khi chẳng mấy có hiệu quả. Máu càng thêm bê bết lên cả tay, cô khàn giọng hỏi Gin.

- Không cần đâu! Tôi chỉ muốn biết mình có thể về được chưa thôi. Hết chuyện của tôi rồi chứ?

- Hừ! Có thể. Vậy mặc kệ cô ta, Vodka.

Gin lạnh lẽo hừ, trầm mặt ra hiệu cho Vodka. Hắn vậy mà càng tức giận hơn. Liên quan đến cùng Kir nói chuyện cũng chẳng tốt lành gì.

- Kir, cô đi được rồi.

- Vậy tạm biệt anh, Gin.

Cô ta trước khi quay đi, thoáng nhìn Tomoko, rồi mới tới chỗ ban đầu dựng xe. Hiện tại, đội vào mũ bảo hiểm, ánh mắt không kiềm nén gì mà hướng về căn nhà kho vẫn đang rực ánh lửa kia. Rất nhanh, cô phải lái xe rời khỏi. Ba cùng người đàn ông đó đều đã chuẩn bị tất cả rồi.

Tomoko nghe được khẳng định từ Gin, liền lẳng lặng bước đến chiếc Porche, mở cửa sau, vào trong ngồi đợi. Đến khi Vodka và Gin cùng về tới, cô mới lên tiếng.

- Cho tôi đi nhờ trở lại chỗ nào đó gần nhà hàng là được. Cảm ơn.

Dứt lời cô lại im lặng. Suốt quãng đường, Tomoko vẫn cúi gầm xuống. Lần này cô đứng nghĩa yên tĩnh ngồi, một động tác dư thừa cũng không.

Ngược lại, ánh mắt của Gin thỉnh thoảng lơ đãng quan sát cô. Thấy cô ngồi cách xa hơn so với trước, xung quanh hắn bắt gặp hạ thấp mấy độ. Chỉ là điều này có mình Vodka đột ngột cảm nhận được. Ánh nhìn chạm vào vết thương của Tomoko cũng khiến Gin phiền nhiễu. Bởi nó nhắc nhở chính hắn đang thiếu nợ người khác. Hắn sẽ không cảm kích con nhóc này, nhiều nhất chỉ cho cô ta chút tiền, hoặc giúp cô ta giải quyết một việc nhỏ. Tuy rằng... có lẽ chưa cần hắn sử dụng mấy thứ đó, từ giờ trở đi cô ta cũng chẳng dám đến neho neho bên tai hắn.

Bỗng chốc, Gin liếc thấy vài giọt nước trong suốt rơi xuống tay Tomoko. Hắn hơi khựng lại, đáy lòng có gì đó khó xác định đã âm thầm sinh sôi.

"Khóc ư? Cô ta sợ mình đến thế? Mà tóm lại, điều đó chẳng phải chứng minh xung quanh hắn sẽ bình thường như trước sao..."

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Gặp gỡ bất ngờ

Ngày hôm sau, khi Shuichi kéo mở bức màn đen che phủ lớp kính ngăn cách căn phòng với thế giới bên ngoài, cái nhà nhỏ của anh như được san sẻ những tia sáng tường hòa cùng bình minh. Trái ngược với cuộc sống nhộn nhịp diễn ra ngoài kia, nó vẫn đắm chìm trong sự yên tĩnh.

Trên chiếc ghế dài cạnh bàn uống nước, một thân ảnh nhỏ nhắn của cô gái đang nằm sấp, xoay qua xoay lại vì khó chịu. Nhưng hai mắt của cô còn chưa chịu mở, đôi lông mày còn thỉnh thoảng cau có.

Tầm lưng của Shuichi đi đi lại lại, bận rộn lục tìm thùng thuốc sơ cứu và lấy thêm một đồng thứ, rồi cầm nó qua chỗ cô. Anh ngồi quỳ một chân dưới sàn, tiếp tục giúp cô xử lý vết thương, thay thuốc mới. Shuichi vừa làm nó hết sức nhẹ nhàng vừa mở lời hỏi cô.

- Tomoko, em không muốn kể cho tôi nghe thật sự đã xảy ra chuyện gì sao?

Nhìn vết thương này, Shuichi cũng cảm thấy khó chịu theo cô, cứ như bị ai đó ghệt trái tim. Trong suốt thao tác, anh vẫn chưa thể giãn ra lông mày, giọng nói cũng có chút nghiêm nghị.

Tomoko vẫn nhắm mắt, cố gắng để mình thoải mái, một phần vì cô không ngủ yên được cả đêm khi vết thương được sơ cứu nhưng vẫn tàn mạn đau đớn âm ỉ và ran rát, một phần vì không thể đối diện với Shuichi khi cô sắp nói dối anh. Nghe anh hỏi, hai hàng lông mi của cô hơi giật giật, một lúc sau mới dứt quãng nói.

- Tomoko bảo là bị ngã rồi mà... Anh Shuichi luôn chẳng chịu tin.

- Em đang coi thường sự quan sát của tôi đó sao?

- Chưa bao giờ, Akai-san.

- Aiz. Tôi chỉ biết khi mình tìm thấy cô gái nào đó, cô ấy đã ở trong ngực tôi khóc đến đáng thương, vừa kêu đau liên tục vừa trách tôi tới muộn. Và... còn nói rằng cô sợ hãi nhìn thấy người chết.

Shuichi chưa dừng động tác trên tay, chỉ chậm rãi nhắc nhở cô. Anh muốn cô biết chính mình cũng rất lo lắng.

Đêm qua, anh về nhà không lâu, chợt thấy điện thoại trong túi áo vừa kêu một tiếng đã ngừng hẳn. Màn hình hiện tên của cô, gọi lại thì tín hiệu hoàn toàn không chuyển được, máy của cô tắt nguồn. Điều đó khiến anh dự cảm bất ổn.

Tomoko vốn rất tự chủ, không có việc thì sẽ không gọi. Anh tạm thời đốt cho mình điều thuốc, ở nhà chờ đến thời điểm bình thường cô trở về, nhưng anh cũng đã lo lắng đến mức chẳng thể yên ổn nổi. Kết quả, chưa tới giờ, anh đã phóng xe đi tìm rồi.

Qua nhà hàng, lão già quản lý làm Shuichi gần như mất hết kiên nhẫn, hần run cầm cập trong lúc trả lời câu hỏi của anh, nói mãi không hết một câu. Thật sự vô dụng, mà chỉ tóm gọn được thông tin tất cả nhân viên tan ca từ lâu.

Trong lòng tràn đến đáng sợ, anh có một lát không thể nghĩ ra cái gì. Rồi đi với tâm trạng rối loạn, và chỉ biết chạy xe vô mục đích. Mọi thứ chưa bao giờ ngoài tầm kiểm soát của anh đến thế. Đặt ra đủ các giả thiết, nghĩ tới cô gặp nguy hiểm, thì dường như những mặt trái cảm xúc trong Shuichi đều xuất hiện cùng lúc. Vậy mà... hần duy nhất làm được chỉ là chờ đợi thôi.

Nhận được cô liên lạc lại, anh vội vàng nghe, rồi vội vàng tới chỗ cô, trong khi phải cố giữ bình tĩnh nói lời trấn an cô. Tomoko khóc... đó là điều còn lại sau cùng trong đầu hần. Mèo con nhỏ từ lúc hần biết đều là hung hăng, mạnh mẽ và kiên cường. Nhóc con đáng yêu đến thế, chính hần chỉ dám giỡn một chút, rồi lại ôn nhu dỗ dành.

Tận mắt thấy cô tủi thân ngồi khóc bên đường, cả trái tim của hần cũng đã đau quặn lại đến khó thở. Nhẹ ôm lấy cơ thể bé nhỏ đang run rẩy, hần sau đó chỉ im lặng để cô làm cơn trong lòng mình, cho dù bức thiết muốn biết chuyện gì xảy ra. Về nhà, nhanh chóng cho cô xử lý vết thương, rồi để cô nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, giờ thì sự nôn nóng, tức giận hay lo lắng của Shuichi đều bắt đầu đi đổi thành phiền não khó nói. Rõ ràng là Tomoko cũng tin tưởng hần, nhưng hỏi thế nào vẫn chỉ giữ nguyên nói mình bị ngã. Vì sao cô không để hần biết được sự thật?

- Ui ui... đau đó Akai-san.

Nghe tiếng gọi của cô mới làm Shuichi không tiếp tục nghĩ ngợi. Anh thở dài nhìn cô.

- Tôi sẽ cẩn thận, nhưng em đừng né tránh vấn đề chính của chúng ta.

Tomoko lập tức im bật, nằm im như cá chết, không nói. Shuichi nếu biết được toàn bộ chuyện thì khả năng có cuộc ẩu đả xảy ra sẽ rất cao. Tomoko chẳng dám nghĩ tiếp.

Quá mất mặt, cô lúc này chỉ muốn mất trí nhớ về dáng vẻ chật vật của bản thân trước mặt Shuichi. Nhưng cũng đúng thôi, lần đầu tiên cô tận mắt thấy cách một người chết ngay trước mắt mình. Sự ám ảnh bởi dòng máu đỏ tươi tuôn trào, cùng thi thể bị chôn vùi trong đám lửa cuồng nộ khiến cô chưa thôi run sợ. Tomoko vẫn luôn là cô gái bình thường tính đến hiện tại, ngay cả huấn luyện của chú Shikamaru cũng chỉ dùng ảnh ảo.

Có lẽ tương lai cô sẽ phải quen dần với việc này, bởi những người cô quen biết xung quanh mình.

Suy cho cùng, tất cả tại tên tàn bạo kia, tương thế là dọa được cô lâu á? Lần sau chắc chắn bảo hần chịu trách nhiệm, nếu vết thương để lại sẹo chẳng phải rất phiền toái?

- Haiz! Tomoko, vậy sau này em không thể giận lấy lên tôi được đâu đó.

-...

- Nếu em không chịu nói, tôi sẽ hôn em đấy.

-...

Bước cuối cùng, dán lên băng cá nhân cho cô. Shuichi đứng dậy, nhưng vịn tay vào mép đệm trên ghế, khom lưng, ánh mắt bí hiểm theo sát mỗi biểu cảm của cô.

Tomoko đơ một chút và buộc phải mở mắt. Ánh sáng bị bóng lưng của anh che khuất, cùng mái tóc dài không chút ràng buộc xòa xuống bên cạnh. Dù trông anh thực sự nguy hiểm, vậy mà Tomoko chẳng thấy sợ hãi hay ngượng ngùng gì. Cô thở nhẹ một hơi, nhìn thẳng vào mắt Shuichi.

- Anh nói thật đấy hả?

- Phải!

Cô chống một tay dựng nửa người dậy, rồi nghĩ ngợi một chút. Đột nhiên vươn tay trái lên kéo mặt Shuichi lại gần. Cô cụp mắt nhìn anh hồi lâu, bất chợt đặt một nụ hôn lên má của anh. Lần này không phải một nụ hôn thoáng chạm liền rồi đi nữa.

Shuichi thật sự không kịp tự hỏi điều gì vào lúc này. Cảm nhận rõ ràng nhất chỉ có đôi môi mềm mại, cùng hơi thở nóng ấm của cô mà thôi. Chưa hết,

bên tai vừa nhột vừa hồng tháu khi nghe cô thì thầm.

- Ý của Akai-san là như này sao?

-...

- Thế nhưng, Tomoko mới 15 tuổi. Theo luật pháp, anh đang có hành vi quấy rối trẻ chưa vị thành niên đấy. Hơn ai hết, anh hiểu rất rõ điều này mà...
Điệp viên FBI, Shuichi Akai! Hay anh thật sự là ông chủ biến thái ngầm nào đó?

Shuichi bắt giắc thu chặt tay bên mép ghế, anh không dám cử động dù chỉ một chút, thờ mạnh cũng không dám. Tuy trên mặt lạnh nhạt như thường, nhưng anh biết trái tim mình đập nhanh cỡ nào.

Nói hết, cô rời mặt anh một khoảng cách, thân nhiên chớp mắt nhìn anh cười rất vui vẻ. Cô không biết hành động của mình mang đến ảnh hưởng cỡ nào cho người đối diện, nằm trở lại trên ghế như thường. Cô đặt một chân lên ngực của Shuichi, đẩy nhẹ anh lùi ra. Rồi quay mặt vào trong thành ghế, giọng nói có chút lười biếng, xin xỏ.

- Giờ anh để Tomoko ngủ tiếp đi, Tomoko còn chưa ngủ đủ.

Đứng thẳng dậy, Shuichi trông mắt đen kịt, thâm thúi. Mèo con nhỏ của anh quả thật hư hỏng. Và điều đáng lo nhất là chính anh ngay cả lời nói nặng cũng chưa từng có cơ hội và khiến cho...

Giác quan nào đó trên cơ thể anh đều đang xao động. Nhanh chóng áp chế chúng, rồi nhìn cô thờ dài chẳng biết lần thứ mấy chục. Hắn lại thua rồi! Thua cam tâm tình nguyện.

Shuichi bắt đầu hoài nghi bản thân. "Chẳng lẽ thật sự giống như cô nói ư? Biến thái sao..."

- Thôi được rồi, việc này tôi sẽ cho qua. Em về phòng ngủ sẽ tốt hơn, Tomoko. Tôi phải đi làm rồi.

FBI liên hệ với anh, đề cập về một địa điểm xảy ra cháy lớn đêm qua. Điều đặc biệt là có một người vô gia cư ở tầng hai của nhà kho kịp thời thoát khỏi nó. Trước vụ cháy, anh ta nghe được loáng thoáng vài tiếng xưng hô, Vodka, Kir và... Gin! Có lẽ đây là manh mối giúp anh.

- À quên, tối nay em không đi làm, nhưng ra ngoài chơi cùng bạn... anh đừng lo lắng quá, Akai-san

- Ủ?!! Nhớ không được lại tham gia mấy thứ nguy hiểm nữa đâu đấy.

~~~~~

Broadway, con đường dài nhất NewYork, hay là tên gọi của quần thể 40 nhà hát lớn thuộc quận Threatre, ở trung tâm Lincoln, Manhattan. Tại Phantom Threatre, một trong số những nhà hát đó, khiến người ta phải ngây ngất trước những hoạ tiết trang trí được mạ vàng cô cùng tinh tế. Nó đã làm hải lòng vô số vị khán giả trong sự hoành tráng, long lẫy, ấn tượng, và choáng ngợp vì không gian, kiến trúc, âm thanh, ánh sáng, cách chuyển đổi sân khấu cho mỗi màn... cho đến dàn diễn viên tài năng. Từ phục trang, đạo cụ công phu và cầu kì, cho đến Đạo diễn, Biên đạo, kịch bản đều được sàng lọc kĩ càng bởi nghiệp đoàn.

Một nơi thật sự Đẳng cấp đến đáng ngưỡng mộ.

Sẽ là địa điểm hoàn hảo để thư giãn, nếu không xảy ra biến cố hải hùng kia. Có thể sự việc xấu này sẽ làm nó lên đầu báo vào rạng sáng mai.

Tối nay, khán giả thay vì đến thưởng thức vở kịch "Trái táo vàng" thì họ lại phải chứng kiến cả e-kip tập trung trên sân khấu, cùng với sự có mặt của... cảnh sát! Ngay thời điểm hiện tại, mọi ánh mắt đều đổ dồn về hai người đang nói nhiều nhất.

- Hung thủ thật sự chính là...

Đúng vậy, một án mạng ngay trong nhà hát.

Tomoko cùng Ran ngồi ở một bên, vừa than thở vừa xem Shinichi và Yukiko, mẹ cậu ta phá án.

Cô cứ tưởng đi chơi có thể giúp bản thân ra khỏi bóng ma của vụ việc tối qua chứ. Tới đây mới biết ý nghĩ đó hão huyền cỡ nào, cô quên mất mình đi cùng ai. Rút ra cho mình kinh nghiệm sâu sắc, lần sau muốn tìm chỗ giải khuây, với ai cũng được nhưng tuyệt đối không thể là Shinichi Kudo.

Buổi chiều tối, trùng hợp là ngày mấy người họ đến NewYork. Đúng 6 giờ, Tomoko theo lời hẹn đến sân bay chờ họ. Sau đấy, bốn người di chuyển thẳng tới nhà hát Phantom để Yukiko không lỡ hẹn với một người bạn nhờ lấy vé, Sharon Vineyard.

Vở "Trái táo vàng" đó mới xem một nửa, đột ngột có diễn viên chết ngay trên sân khấu. Nên nói nó kịch tính hay xui xẻo đây? Một vụ án mạng, một tên hung thủ thực sự đang ẩn náu dưới lớp diễn viên, đồng nghiệp của nạn nhân.

Tomoko không có sức lo được việc đó, cô đang mệt mỏi ẩn ẩn cái đầu choáng váng của mình, trong khi bụng còn dai dẳng con còi cào. Cho dù bên trong nó rỗng tuếch vì cô chưa ăn gì cả ngày nay, thì vẫn có cảm giác chực trào cả ruột gan.

Ran ngồi bên cạnh cô, nhón mồm lo âu, giúp cô vuốt nhẹ sau lưng, vừa đưa chai nước cho cô uống. Cô bé càng lớn càng hiền lành, hiểu chuyện và tốt bụng. Ran chăm sóc cho Tomoko ngay cả khi chính cô bé mới là người có chút ốm từ chiều tới giờ.

- Cậu đỡ hơn chưa? Cần tớ làm gì nữa không?

Ran khiến cô nhớ đến Yuki, người bạn duy nhất ở kiếp trước của mình, tuy cả hai đều quan tâm cô, nhưng tính cách trái ngược rõ ràng. Tomoko mỉm cười để Ran an tâm hơn.

- Cậu đừng lo cho tớ quá, nghỉ chút sẽ tốt thôi. Ran-chan mới là người nên chú ý sức khỏe bản thân hơn tớ đấy.

Tomoko dù sao vẫn tới luyện ra chút tố chất thân thể từ bài tập của Shikamaru. Chỉ là say xe cũng không thể luyện được a. Và khi Tomoko hồi tưởng nguyên nhân khiến mình thành ra thế này thì lại khá là buồn bực.

Đoạn Yukiko tăng tốc lái xe qua cây cầu Brooklyn. Lần đầu tiên cô được thể nghiệm cái cảm giác muốn chết khi ngồi xe đua là thế nào. Tốc độ âm thanh chắc cũng không gì hơn thế này đi. Đặc biệt là cái tên thám tử cuồng Holmes kia, dám lừa cô tới gần, rồi kéo cô thò ra ngoài cửa sổ xe,... hứng gió trời? Và Tomoko thật sự bị trúng gió.

Tomoko cắn môi, tìm kiếm thân ảnh của Shinichi, tập trung tất cả chú ý, cả người toát ra oán khí ngùn ngụt.

Ai đó đang phá án cũng dễ dàng cảm nhận được, cậu ta bắt giác thẳng lưng, sờn gai ốc. "Gi thế nhỉ? chẳng lẽ có chuyện gì xấu sắp xảy ra ư?"

Không lâu lắm, vụ án được làm sáng tỏ. Shinichi mỉm cười, chạy vội ra chỗ họ nghỉ. Cậu ta có vẻ thật vui, và chưa hết phấn khởi.

- Các cậu không cần phải lo nữa rồi, vụ án đã có câu trả lời sáng tỏ.

Shinichi hào hứng kể xong, bỗng nghĩ tới cảm giác lạnh lẽo bởi ánh nhìn vừa rồi. Ngón tay chỉ vào bản thân, thắc mắc hỏi Tomoko.

- Mà Tomoko, sao cậu cứ nhìn mình mãi thế?

Cô từ từ nâng mí mắt xem cậu, chẳng quan trọng lắm trả lời.

- Sao là sao, thấy cậu trông cũng không tệ lắm nên nhìn._ Dừng một chút lại tiếp lời.

- Có được không? Shin-kun.

Tomoko quét mắt trên người cậu từ trên xuống dưới. Một câu nói vừa là đùa, vừa là thật.

Trong mắt cô, thiếu niên có bề ngoài rất đẹp trai. Dáng người cao gầy, mặc áo phông cùng khoác ni màu xanh lá, phối hợp quần ống rộng và giày thể thao, năng động, thanh lịch và tràn đầy sức sống.

Nhưng đặc biệt là thần thái sở hữu của cậu ta trong lúc phá án, tự tin, nắm chắc mọi thứ, và một nụ cười luôn thường trực. Nó dường như khiến cho cậu ấy thu hút tất cả mọi người vào lời nói của mình.

Biểu cảm kiêu ngạo khi tìm ra câu trả lời chính xác nhất cũng chưa từng khiến Tomoko khó chịu. Đôi mắt màu lam đỏ sáng hơn bao giờ hết, trong vắt như bầu trời xanh đại diện cho thiên lí.

Tomoko chợt nhớ đến một câu nói của Holmes. "Tôi không là luật pháp, nhưng tôi đại diện cho công lí trong quyền hạn nhỏ bé của tôi."

Có lẽ Shinichi đang làm điều đó, cậu học theo Holmes rất nhiều.

Và ngay cả cô, cũng bị những câu chuyện cậu ta lái nhai về Holmes khiến cho tò mò và đọc chúng.

Shinichi mới đầu có chút ngượng ngùng, rất nhanh lấy lại tự tin, khoe khoang.

- Tất nhiên, giờ cậu mới nhận ra à? Nhưng... cũng chưa muộn lắm. Không đến nỗi ngốc hết thuốc chữa.

Bất giác, Tomoko bóp chặt đến méo mó chai nước khoáng trong tay. Cô thiếu mất, cậu ta quả nhiên vẫn là thiếu niên nông nổi, bông bột.

- Cậu có thôi nói tớ ngốc được không?_ Cô lờm cậu bằng ánh mắt bén. Nếu cô chấm dứt cơn đau đầu, cùng cảm giác nôn nao trong người, chắc chắn cho thẳng nhóc này một bài học. Tự thuyết phục bản thân, cô là người lớn, không chấp với đám trẻ.

- Tớ chỉ tự hỏi, tại sao cậu có thể suy luận được sự việc diễn ra như thế nào chứ? Tớ rõ ràng cũng nhìn thấy giống cậu mà.

Shinichi ho khan một tiếng, hắng giọng, khuôn mặt nghiêm túc giải thích.

- Holmes đã nói rằng "Con người ta khi nghe được một chuỗi sự việc, hầu hết sẽ tiên đoán kết cục của nó. Khi ta tập hợp những sự kiện đó trong óc rồi suy ra điều sẽ phải xảy ra. Nhưng không có mấy người sau khi nghe nó đến cuối cùng, có khả năng suy ra những sự việc nào đã dẫn đến kết cục ấy."

Tomoko cứng họng, trừng mắt nhìn cậu ta. Cô hít vào thật sâu, ánh mắt hơi nheo lại, âm hiểm cười cười, từ tốn nói.

- Ý cậu là tôi không có khả năng suy luận?

- Một người ngốc đến mức ngã mà để bị thương trên mặt thì nghĩ sao được cơ chứ. _ Shinichi trả lời đương nhiên.

Tomoko lần nữa không thể nói gì. Cái lí do dùng để qua loa họ, không ngờ bị lòi ra chế giễu. Thế này tính là tự bẽ mặt đập chân mình sao? Tên đáng ghét! Tomoko không chịu nổi tức điên, quá lắm rồi!

Quá lắm rồi! Cô không thể chịu nổi nữa. Tên này rõ ràng muốn tìm đường chết đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22-2: Gặp gỡ bất ngờ!(Trung)

Tomoko bất chấp cơ thể không phối hợp của mình, cô không biết lấy năng lượng từ đâu, đứng phắt dậy, mặt hầm hầm nổi giận.

Và hậu quả của nó cộng thêm việc ngồi quá lâu, chân có chút tê và vô lực bủn rủn khiến cô chuẩn bị ngã sấp.

Ran cùng Shinichi giật mình hô lên.

- "Cẩn thận!"

Shinichi vội vàng tiến lên ôm lấy ngang hông của cô. Mới đầu biểu hiện của Tomoko cứ như con mèo bị giẫm phải đuôi, khiến cậu dự cảm chẳng lành và có chút sợ sệt. Shinichi đang muốn tránh ra nhưng thấy cô sắp ngã thì cậu liền làm theo phản xạ trước khi kịp nghĩ ngợi điều gì.

Trái ngược với vẻ sốt sắng của cả hai, Tomoko thản nhiên ghì tay trước ngực Shinichi ổn định cơ thể. Với thân thủ của cô thì làm gì có khả năng dễ dàng bị ngã, nhưng hành động của Shinichi xuất phát từ quan tâm nên... cô sẽ cân nhắc ra tay nhẹ một chút.

- Tổ không sao. Nhưng người có sao là cậu đây Shinichi.

- Hà?

Shinichi vừa vòng tay ôm eo nhỏ mềm mại của Tomoko, liền ngửi được hương thơm cơ thể nhẹ nhàng thoảng qua mũi. Vì có chiều cao sần sần như nhau, khuôn mặt đáng yêu đó gần mình trong gang tấc, cùng nụ cười có phần gian xảo, chợt khiến cậu thất thần nên chưa kịp hiểu được ý cô.

Đột nhiên, Shinichi nhăn nhó kêu la. Giọng nói hơi lạc tông.

- Ôi ôi, cậu làm gì vậy? Nhẹ nhẹ chút.

- Hừ, nhẹ ư? Nhẹ thì sao có tác dụng cơ chứ.

Tomoko bóp chặt một má của cậu. Cô nhất quyết không chịu buông, còn mỉm cười khoái trá.

- Dám đắc ý trước mặt tôi. Dám lên mặt với tôi. Dám chê bai tôi. Đây là cái giá cậu phải trả. Tên thám tử đáng ghét, ngu ngốc!

- Ách, nhưng ồ..àng ớ chỉ nói.. ư ật..

Ran -...

Nghe vậy, Tomoko cười càng thêm sáng lạn. Trên tay càng thêm hung ác.

- Á á...

- Thì sao! Cậu có ý kiến?

- Không, không có... Hix, cậu bỏ tay ra đi.

- Nhớ đấy, tạm tha cho cậu. Nếu sau này còn...

- Không không không.

Tomoko thả lỏng tay, buông lời cảnh cáo.

Shinichi tủi thân nhìn cô, tay ôm một bên má đỏ lên của mình, khuôn mặt tỏ vẻ ảm ức. "Rõ ràng lúc nhỏ Tomoko rất hiền lành. Thật sự dễ thương hơn bây giờ nhiều. Mà mình đâu có nói sai cơ chứ."

Tomoko lạnh nhạt khề hừ. Nhưng lát sau vẫn thấy cậu như thế, cô chần chừ gọi.

- Qua đây, Shinichi-kun.

- Cậu lại làm gì chứ.

Shin sững sốt nhìn cô đầy cảnh giác.

- Cứ qua sẽ rõ, mau lên.

Cậu rụt rè đi tới.

Tomoko ho nhẹ, nhìn khuôn mặt đẹp trai của thiếu niên hơi đỏ lên, cô quả thật chột dạ, ánh mắt mất tự nhiên liếc chỗ khác. Sau đó, cô lấy trong ba lô một gói ướt, xé rách vỏ ngoài, cô lấy nó gấp vuông lại, rồi chườm lên mặt cho cậu.

- Xin lỗi, tôi rất nặng tay phải không?

Tomoko có chút hối hận làm thương tổn khuôn mặt vẫn còn non nớt ấy. Tuy nhiên nếu cô biết được cậu ta đang nghĩ gì thì chắc sẽ lập tức thu hồi tất cả sự đồng tình.

- Ài, không việc gì.

Shinichi nhú mày, mặt hơi rụt lại vì đột ngột có vật lạnh, ẩm ướt chạm vào. Nhưng rất nhanh cậu thoải mái giãn ra cơ mặt. Khối nóng nóng ở má thay thế bởi sự mát lạnh khiến cậu cảm thấy rất dễ chịu, liền đứng yên để Tomoko bay hoay.

Cậu xem dáng vẻ chăm chú của Tomoko, khó hiểu cảm giác mặt mình lại có dấu hiệu nóng lên. "Quả nhiên Tomoko vẫn là Tomoko, dù thế nào thì cậu ấy vẫn dịu dàng như thế. Tuy hơi ngốc một chút, nhưng chẳng phải đều có mình rồi sao."

Đôi khi, Shinichi nhận thấy Tomoko cư xử với cậu như là đối một đứa trẻ con, còn cô ấy mới là người lớn. Cậu mơ hồ không thích điều này, thỉnh thoảng tìm cách chọc giận cô ấy, để khoảng cách giữa họ không cần quá xa. Ngay đến cái lí do Tomoko nói bị thương vì ngã, rõ ràng là biết chỉ vì ứng phó qua loa bọn họ.

Tomoko rất bất cẩn đánh giá thấp sự tinh ý của cả Shinichi và Akai-san. Hoặc chính xác là khả năng nói dối của cô quá vụng về.

Đúng lúc này, Yukiko đi tới chỗ họ, che miệng mỉm cười, nói.

- Ai đó, hai đứa tình cảm quá ha.

Yukiko nheo nheo mắt, trong mắt như có tinh quang lướt qua.

Tomoko vẫn thản nhiên như không mà nhìn Yukiko. Bởi với cô, Yukiko tính cách cũng chẳng khác mấy so với đám trẻ, ưa thích đùa giỡn, nên cô chẳng có cảm giác gì với lời Yukiko nói.

Shinichi thì có vẻ ngượng ngùng, đoạt qua cái khăn tự chườm.

- Cô Yukiko xong việc rồi à? _ Tomoko thắc mắc, hỏi.

- A, đúng rồi, giờ mẹ tôi sẽ cảnh sát để lời khai, mấy đứa đi taxi về khách sạn trước nhé.

- Vâng! _ Cả ba người đồng thanh đáp.

Trùng hợp, cảnh sát đang áp giải hung thủ đi ngang qua chỗ họ. Phạm nhân là người phụ nữ có bộ dạng điển hình đa số người ngoại quốc, cao ráo, da trắng, tóc vàng. Và không thể thiếu, một đôi con ngươi sâu hóm màu xanh lá, nó quá đối thân nhiên, không chút nào dao động giống như... số ít những kẻ giết người bệnh hoạn.

Cô ta ngoái lại nhìn Ran, mỉm cười nói.

- Dù sao chúa cũng ban phước cho tôi. Cảm ơn em, thiên thần đáng yêu. Em đã giúp chị làm điều này...

Ha ha ha ha

Cô ta nở nụ cười đắc thắng, cùng khuôn mặt mãn nguyện chẳng có vẻ gì của một tên sát nhân biết hối cải. Quả thật, sau tất cả, kế hoạch giết người của cô ta vẫn diễn ra thuận lợi. Và điều đó để hung thủ nghĩ rằng...

"Chúa cũng giúp cô!"

Chúa muốn cô giết hắn.

Bởi vì cô có thể đã phải chết trước khi thực hiện được mục đích, nếu không có chúa giúp đỡ, không có cô bé thiên thần kia cứu rồi.

Ran ngỡ ngàng nhìn theo bóng dáng của cô ta, mặt càng hiện rõ tái nhợt và hoang mang.

Tiếng cười đó, câu nói đó, cứ văng vẳng trong đầu cô, áp đến đáy lòng nặng trĩu không thể thở nổi. Rồi cô bé tự hỏi bản thân mình, cứu cô ta khỏi bộ giáp rơi xuống người là đúng hay sai? Và nếu không cứu cô ấy thì đã không có người phải chết chẳng?

Cô bắt đầu có ý tưởng mất niềm tin vào chính hành động mà mình cho là tốt ấy. Trái tim nhỏ yếu nhưng trong sáng đó đột nhiên run rẩy vì sợ hãi, cùng tự trách.

Trái tim của một cô gái nhỏ tốt bụng sao có thể nghĩ được rõ ràng những gì là đúng, là sai. Và giờ thì nó lại vướng vào tầng tầng khúc mắc mà bản thân làm ra...

Bỗng nhiên, tay trái của cô trở nên ấm áp, Ran bắt chợt hồi thần.

Cô bé cúi xuống nhìn tay mình bị một bàn tay nhỏ nhỏ, mềm mại khác nắm lấy, rồi lại ngược lên, liền thấy khuôn mặt mỉm cười của Tomoko. Ran không tự chủ được mà nắm chặt bàn tay ấy hơn, đôi mắt đen lấp mờ hơi nước nhìn Tomoko như đang tìm kiếm một điểm tựa. Cô bé chẳng khác gì một đứa trẻ bị lạc.

- Đừng suy nghĩ gì cả, Ran. Cậu đã làm rất đúng mà. Giúp đỡ người khác khỏi nguy hiểm là một việc tốt, bởi vì... sinh mạng của bất kì một ai đều là thứ đáng quý nhất trên đời này. Giết người có thể có lí do, nhưng làm việc tốt thì đâu cần chứ.

- Phải... phải vậy không? _ Ran hơi bất an, hỏi lại cô.

- Tất nhiên rồi! Ran là cô bé tốt bụng nhất của chúng ta mà. Cũng đáng yêu nhất nữa.

Ran đột nhiên ôm chặt lấy Tomoko, gục đầu lên vai, khiến cô phải vội vàng đứng thẳng, cường chống thân thể có chút suy yếu của mình. Chẳng mấy chốc, Tomoko liền cảm nhận đến vai áo ẩm ướt. Cô cười khổ, một tay không quên vỗ nhẹ lưng cô bé.

Shinichi đứng một bên mỉm cười nhìn hai người, nhưng thỉnh thoảng nhận được Tomoko trừng mắt qua khiến cậu không hiểu ra sao.

Tomoko thăm oán trách cậu ta chỉ mãi phá án mà không để ý đến cảm xúc của Ran.

- Ngoan, đừng khóc. Cậu nhớ lần đầu tiên bọn mình gặp ở nhà trẻ sao? Chính Ran-chan nói bọn mình không thể gọi cậu là đồ mất ứót, đúng không? Cậu chắc chắn làm được chứ?

- A, đúng là như thế.

Ran nhanh chóng lau hết nước mắt. Nhìn nụ cười ôn hòa của Tomoko khiến cô thấy an tâm hơn và ỷ lại. Tâm trạng của cô ấy đã tốt trở lại.

- Vậy giờ chúng ta ra ngoài bắt taxi về thôi. _ Tomoko vừa nói vừa kéo tay Ran đi trước.

- Ừ.

Tối nọ, bầu trời lại đang đổ mưa. Gọi được taxi, Tomoko ngồi lên ghế phụ lái để khỏi say xe. Còn Shinichi cùng Ran ngồi đằng sau.

Trong lúc xe chạy, Tomoko nghĩ về chuyện vừa rồi. Cô nhớ mang máng vụ này và không có ý định ngăn nó diễn ra, kể cả sau đó nếu có gặp Vermouth đóng giả sát nhân đường phố, cũng phải để nó xảy ra như nguyên tác. Shinichi và Ran cần sự thiên vị từ cô ta.

Với tình trạng thân thể hiện giờ thì cho dù cô có tâm cũng không có sức a. Thêm nữa, Tomoko tự cảm thấy mình không có khả năng làm một thiên thần giống với lời Vermouth nói. Cô càng thích hợp với vai phản diện hơn.

Tomoko chợt cười mĩa, cô mới nói an ủi Ran, nhưng chưa chắc chính mình có thể vô tư như vậy... không chút khúc mắc nào để cứu một người.

Bên ngoài xe vẫn mưa mau. Bầu trời u ám, tối mịt. Từng dòng mưa lất phất như hình dung của ai đó đang khóc.

Mưa là việc của tự nhiên, nhưng Tomoko tự hỏi nó có thể xóa sạch tội lỗi trên đôi tay của kẻ sát nhân đã lấy dính máu của đồng loại hôm nay được không? Hay để cô ta tiếp tục chìm trong hoang tưởng.

Mãi nghĩ linh tinh, Tomoko không để ý lắm chiếc taxi đã đi qua bao nhiêu con phố, giờ nhìn xem mới biết bọn họ đang di chuyển qua một con hẻm cực kì vắng vẻ. Xung quanh chỉ toàn khu dân cư cao tầng nối tiếp nhau.

Ran đột ngột bảo bác tài dừng xe. Cô bé làm bay mất chiếc khăn tay ra ngoài trong lúc mở cửa kính của xe. Nó là cái mà diễn viên Sharon Vineyard

tặng. Cô bé muốn xuống nhặt lại nó. Chiếc khăn bị mắc vào ban công đã hoen rỉ, bị ăn mòn phần nào, của một tòa công trình đang dở, bỏ hoang.

Trời tối mịt, đèn đường thì thừa thớt, còn chập chòn như ánh sáng đom đóm.

Tomoko liền kêu Shinichi cũng tìm cùng cô bé.

- Làm phiền bác tài chờ họ một lát.

Tomoko suy đoán, chính lúc này, có lẽ họ sẽ gặp được Vermouth. Cô tạm thời yên tâm, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Còn lại cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên.

Nhưng mới được năm, sáu phút, Tomoko đột nhiên mở choàng mắt. Cô bị tiếng bác tài thúc dục vọng ra phía ngoài xe làm giật mình, có vẻ là nói cho Ran, cô nghe loáng thoáng hình như là có "sát nhân đường phố" gì đó.

Tomoko lập tức tỉnh táo lại, đáy lòng có chút hồi hộp. Đưa mắt nhìn hình ảnh trong gương chiếu hậu, cô bất chợt thả lỏng.

Một bóng lưng đã quá quen thuộc với cô, nhưng đồng thời cô cũng rất bất đắc dĩ không biết nên dùng biểu cảm gì nữa.

Trước hết, cô tạm thời trấn an bác tài, nói.

- Bác đừng vội, đó là một người quen của tôi, không phải sát nhân đường phố đâu.

- Nhưng trông gã đó bề ngoài giống như trong mô tả vậy. Cô không nhầm chứ? Hay các người cùng một nhóm... Tôi phải đi thôi. Chứa ơi!

Tomoko không kiên nhẫn cắt ngang. Tay trái túm chặt bả vai ông ta, âm thầm gia tăng lực đạo. Cô lộ ra một chút khí thế trong lúc huấn luyện, nhưng lại nhìn ông ta nheo mắt mỉm cười.

- Tôi đã nói, ông, chờ một chút!

- V-vâng. _ Ông ta hoảng hốt trợn mắt. Nhưng cân nhắc một lát thì trấn tĩnh hơn và làm theo lời cô.

- Cảm ơn, tiền của ông sẽ không thiếu đâu.

Tomoko đưa trước cho ông ta nửa tiền, rồi cô cũng bước xuống xe. Bật ô lên che, vừa mới đóng cửa taxi, cô liền nghe được người đàn ông có phần hung dữ nói với Ran.

- "Mau rời khỏi đây ngay đi!"

Tomoko bất đắc dĩ phải lên tiếng, giọng nói ảm chứa đùa cợt, cô đi về phía họ.

- Anh thô lỗ quá, Akai san!

p/s: còn phần 3, và người đó vẫn không phải Shuichi!

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22-3: Gặp gỡ bất ngờ!(Hạ)

- Tomoko? Sao em lại ở đây?

Khuôn mặt của Shuichi hiện lên mấy phần sùng sốt khi trông thấy cô gái nhỏ kia cầm ô đi về phía anh. Nghe được giọng nói trong trẻo, nhỏ nhẹ quen thuộc, anh ngay lập tức đã thu liễm khí thế.

Thấy rõ ràng là mèo con nhỏ nhà mình, trong một chốc, anh thật sự tung quần. Trái tim của anh dường như cũng đập nhanh hơn, Shuichi cảm tưởng âm thanh bản thân nói ra có mấy phần cứng ngắc.

- Em bảo đi chơi với bạn... là cô bé này ư?

Nhớ tới chuyện chính, Shuichi mới trở về trạng thái bình thường. Anh đợi Tomoko lại gần, cũng nghiêm nghị căn dặn, thái độ thì ôn hòa hơn nhiều lắm.

- Mấy đứa vẫn phải mau mau rời khỏi đây. FBI đang lùng sục gã sát nhân đường phố, và hắn chỉ đang quanh quẩn đâu đó trong khu này.

Tomoko gật gù tỏ vẻ đã hiểu, nhưng chưa đáp lời. Cô quay qua xem Ran, mỉm cười trấn an cô bé.

- Ran à, làm phiền cậu lên tìm Shinichi nhé, rồi gọi cậu ấy trở lại xe đi. Tuy bên trong hơi tối, cậu cũng đừng sợ, mình luôn đứng ngay đây đợi.

Ran thở hắt ra như vừa trút bỏ sự lo sợ. Mắt cười tròn xoe, vui vẻ đáp ứng.

- Ồ... được, mình đi đây.

Chờ Ran vừa bước vào tòa nhà, Tomoko mới nói với Shuichi. Ánh mắt híp lại như mèo con trộm ăn vụng thành công, giọng nói chứa đựng ý cười, hài hước.

- Akai san, anh nghiêm túc như vậy sẽ làm cô ấy sợ đấy, còn xem chút nữa dọa chạy lái xe. Lúc đó thì Tomoko phải lết bộ về nhà mất.

Trong khi nói, cô tiến đến đứng sát vào anh, dơ thẳng ô trong tay che thêm cho cả anh nữa. Tomoko trắng ra liếc nhìn anh từ trên xuống dưới.

Shuichi vẫn mặc mũ len cùng áo khoác dài ra đường làm việc giống như tối hôm ấy. Anh khiến cô lầm tưởng thành sát nhân đường phố, kết quả là xảy ra sự kiện bi hài kia.

Theo ánh mắt soi mói của cô, Shuichi bao dung cười. Dường như anh cũng đang nghĩ tới nó. Cả hai ăn đối diện mỉm cười.

Shuichi chăm chú nhìn cô, con ngươi sâu thẳm trở nên càng nhu hòa.

- Tôi không phải cố ý. Nhưng sao nhìn em có vẻ uể oải như vậy?

Anh cau mày, động tác tự nhiên, đưa tay sờ trên trán cô để thử độ ẩm. Tâm trạng không biết khi nào thì co lại. Đến khi anh thấy nhiệt độ vẫn bình thường thì mới buông lỏng. Lúc này mới nghĩ đến cảm giác mềm mịn, căng bóng dưới bàn tay to, dày và hơi thô ráp của anh, tiếc nuối thu tay về.

- Cũng may chưa sốt, nhưng em mới ra ngoài chơi có một buổi mà trông thảm hại thế này ư?

- Không có gì nghiêm trọng đâu, là thiếu một chút calor thôi. _Cô cười hi hi, không để ý lắm, nói.

- Em ngủ thẳng đến lúc đi chơi? Vậy là cả ngày nay chưa ăn gì phải không? Tôi tưởng em sẽ không quên mấy việc nhỏ nhặt này chứ? Đó giờ tôi cứ nghĩ em sẽ biết chăm sóc cho bản thân cơ đấy. Xem ra, lần này tôi phải suy nghĩ lại rồi.

Shuichi nghiêm giọng trách cứ cô, mà phần nhiều là bắt đắc dĩ. Tomoko bình thường từ buổi trưa đến ban đêm ăn uống chẳng mấy đúng giờ vì phải đi làm, lúc này còn nhịn nữa, anh lo cô làm sao chịu nổi.

- Tại vì có chút ngoài ý muốn...

Tomoko chột dạ, tay bắt gác túm vạt áo trước ngực của anh, ngón cái miết miết, trên mặt vội cười lấy lòng. Bên trong thì kêu khổ, cô không biết thì ra anh cũng sẽ có lúc nói nhiều. Mặt khác, cô bỗng nhiên thấy xoắn xuýt, cả hai không thể đứng đây trò chuyện quá lâu.

Việc cấp bách bây giờ là phải khiến cho Shuichi nhanh chóng rời đi, khả năng Ran cùng Shinichi sẽ gặp Vermouth, không thể khiến anh phát hiện ra được. Tomoko bắt đầu âm thầm gấp gáp, cô chỉ có thể khẩn cầu cho Vermouth xem đến Shuichi chưa đi thì tạm thời dừng hành động thiếu suy nghĩ.

Đúng lúc này, một chiếc ô tô con khác đi tới. Hình như là xe của FBI. Tomoko trông thấy một đồng nghiệp của Shuichi bước xuống, và hỏi về tên sát nhân đường phố.

Mắt của Tomoko dần dần sáng ngời. Cô chờ Shuichi trả lời xong, lập tức cũng phụ họa, bảo.

- Anh cứ bận chuyện của mình đi. Em chờ bạn xuống tới sẽ rời khỏi ngay. Anh cứ tin tưởng vào Tomoko.

Shuichi thật sâu nhìn Tomoko. Cái hành động vừa rồi của cô lại khiến anh nhanh chóng mềm lòng.

Shuichi không nghi ngờ ngữ khí hối thúc từ Tomoko, vì anh nghĩ cô muốn anh rời đi để khỏi bị nghe cầu vồng. Lại thêm việc, anh cũng rất bận, nên chỉ chần chừ một lát, rồi thở dài. Shuichi thực muốn đánh mông mèo con hư hỏng này, cô luôn có cách làm cho anh có giận mà không thể phát.

Shuichi đành phải bỏ qua, anh nói sang chuyện khác, đồng thời sức nhớ, đưa tay chạm vào vết thương của cô kiểm tra xem có cần phải thay băng nữa không.

- Em cùng các bạn phải cẩn thận, và nhớ ăn tối đi đấy, cũng đừng về nhà quá trễ.

Tomoko cảm giác trên mặt hơi nhột, khóe mắt giật giật, rồi bắt gác bật cười. Shuichi cũng nhịn không được cong lên khóe môi.

- Vâng, vâng, anh đi đi.

Cô vội vàng đáp ứng, nhìn theo bóng lưng của anh lên xe. Xe vừa đi khuất, Tomoko thở phào nhẹ nhõm, lại bỗng nhiên giật mình, cô nghe được âm thanh tựa như một đồ vật bằng sắt rơi trên nền đất. Mặc dù trời đang mưa, động tĩnh nó tạo ra cũng không lẫn đi đâu được.

Tuy nhiên, sau đó chung quanh liền im bất. Tomoko đoán đó là do Vermouth, chắc hẳn hai người kia vẫn cứu cô ta.

Nghĩ như vậy, Tomoko thả lỏng, dự tính đi lên đó xem sao. Cô chạy tới chỗ taxi, bảo bác tài chờ thêm chút nữa, rồi lập tức trở về, đi bằng cầu thang bộ.

Nghen bước đến nửa đường, cô gặp được Shinichi bế Ran đi xuống, cô bé hình như ngất xỉu. Tomoko căng thẳng, tự hỏi chẳng lẽ xảy ra biến cố gì?

- Ran sao vậy?

- Cậu cũng biết đấy, Ran hơi sốt từ chiều, và giờ mới phát tác thì phải. Tổ cũng không quá rõ._ Shinichi nhanh chóng trả lời.

- Giờ chúng ta mau về khách sạn trước đi.

- Ừ!

Tóm lại, sức khỏe của Ran quan trọng hơn. Tomoko không hỏi thêm họ đã gặp chuyện gì trên đó cả, không xảy ra biến cố bất ngờ là được rồi.

Xuống tới nơi, cô vội cầm ô che cho bọn họ, mở cửa xe để Shinichi đặt Ran vào trong, cô theo lên cùng để tiện chăm sóc Ran, rồi bảo Shinichi ngồi ghế phụ lái.

Về khách sạn mà Yukiko đặt trước, Shinichi ẵm Ran vào phòng cô ấy, rồi đặt lên giường. Tomoko bận bịu vào phòng tắm, vắt một chiếc khăn mặt ướt, đắp lên trán của Ran, nó nóng hổi hổi. Mặt cô bé hồng lên bất thường, toát mồ hôi, hơi thở khó nhọc.

Tomoko cầm cái nhiệt kế bỏ vào miệng để Ran ngậm nó, khoảng năm phút sau rút ra, giờ lên xem, sắc mặt cô không tốt lắm.

- Thế nào? _ Shinichi đứng kế bên, vội hỏi.

- 38 độ, nhưng nhìn tình hình thì cậu ấy trong ngắn hạn vẫn chưa thể tỉnh dậy đâu. Khả năng hiện tại cô ấy cần ngủ một giấc. Chỉ hi vọng sau đó mọi thứ sẽ tốt trở lại.

Tomoko ngắm chiếc nhiệt kế trên tay, than thở. Cô tiếp tục lấy tấm khăn mặt khác thấm mồ hôi cho Ran, để cô bé ít nhất thấy dễ chịu hơn chút.

Shinichi chuyển dời đường nhìn lên Tomoko, nghiêm túc quan sát hồi lâu, đột nhiên hỏi.

- Còn cậu thì sao?

- Hả? _Tomoko ngẩn người. Một lúc sau mới hiểu, rồi cười xòa.

- Tổ không sao, còn chịu được.

Shinichi hiển nhiên rất không hài lòng câu trả lời của cô. Tomoko trông thấy cậu ta tức khắc nhấn nhó sắc mặt, và định mở miệng nói thêm. Cô chợt đứng dậy, giờ lên móng vuốt nhỏ nhéo khuôn mặt của cậu, lần này thì hết sức nhẹ nhàng. Cô hắng giọng.

- Cậu đừng lo cho tớ, tớ đâu có yếu ớt như vậy.

Tuy nhiên, tâm trạng của Shinichi chuyển biến tồi tệ hơn, còn càng nghĩ càng thấy khó chịu.

"Lại thế nữa rồi! Cậu ấy lại coi mình như đứa trẻ con, một hai câu nói liền có thể phân tán đi chú ý hay sao?"

Shinichi xịu mặt, gạt tay cô ra, chẳng nói chẳng rằng, quay đi.

Tomoko sững sờ, đứng hình ở nơi đó. Biểu hiện đó của cậu ta là sao vậy??? Cô thực sự thấy hoang mang.

Giữa lúc không khí có phần ủ dột, Yukiko trở về. Nghe cô ấy kể, việc lấy lời khai diễn ra ra thuận lợi vì trong đám nhân viên cảnh sát có người hâm mộ của cô, cộng với lúc phá án cũng có ông thanh tra chứng kiến nên cả quá trình có thể giản lược nhiều lắm.

Yukiko biết chuyện của Ran, liền nhận việc chăm sóc cô bé, rồi thúc giục hai người họ mau đi ăn tối.

Trong thoáng máy, cả hai vẫn chẳng lên tiếng. Shinichi chỉ im lặng nhìn số tăng hiện trên tấm bảng điện tử đang giảm dần, còn Tomoko... thì chăm chú nhìn cậu. Cô cuối cùng nhận ra, Shinichi là đang giận dữ cô. Nguyên nhân vì sao thì chịu, Tomoko đành phải thử hành động dựa vào trực giác.

Xuống đến sảnh, cửa vừa mở, Shinichi bắt giác bước nhanh đi ra nhưng có vẻ nghĩ ra điều gì, cậu lại đi thật chậm. Shinichi đang chờ cô. Mặc dù có chút giận dữ, nhưng cậu biết Tomoko cũng rất mệt, nên vẫn đấu tranh tư tưởng để bản thân thoải mái, không cùng cô chấp nhặt.

Đúng lúc này, cậu nghe được Tomoko gọi mình, giọng thật nhỏ và có phần suy yếu, cậu lập tức ngừng bước. Trên cổ tay bỗng mát lạnh, Shinichi đột nhiên không biết phải phản ứng ra sao. Cậu nên tiếp tục không cùng cô đáp lời, hay mắng cậu ta bản thân không khỏe mà cứ cố tỏ ra một bộ việc không quan trọng đây?

Nhưng mà, đồng suy nghĩ đó nhanh chóng bay khỏi đầu Shinichi chỉ vì một một câu nói thôi.

- Giờ tớ mới thấy hơi mệt, cảm giác sắp chết đói đến nơi. Shinichi, tớ muốn ăn pizza, muốn ăn đồ ngọt. Chúng ta tìm chỗ có mấy thứ đó có được không?

Tomoko tiến lên, giữ lấy tay cậu ta, biểu hiện hết sức đáng thương. Đôi mắt long lanh nhìn cậu đầy chờ mong.

Rất hiển nhiên, Shinichi không có khả năng nói lời từ chối, một chút không hài lòng cũng tan thành gió. Cậu gãi tai, trừng mắt nhìn cô, rồi ngao kiều trả lời.

- Tùy cậu!

Shinichi để mặc Tomoko cầm tay mình. Không cần xem, cậu cũng biết cô nhất định đang cười rất vui vẻ. Từ mắt đến môi đều chứa đựng độ cong đẹp đẽ và thu hút.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22-4: Gặp gỡ bất ngờ!(4)

Hai người đi bộ vào một nhà hàng có tên Campagnola, cũng khá gần khách sạn. Nó chủ yếu phục vụ những món ăn của nước Italia, và bao gồm các loại rượu vang nổi tiếng, có quầy bar, có phòng ăn riêng, phòng tổ chức tiệc, nhạc sống.

Một nơi rất thích hợp để ai đó gặp mặt đối tác hoặc thuần túy lựa chọn tối để thưởng cho bản thân phút giây thư giãn. Thực khách có thể đắm mình trong những nét mang thơ mang họa của đất nước xinh đẹp này, và thưởng thức hương vị ngọt ngào khó quên trên đầu lưỡi.

Lúc này là 9 giờ rưỡi tối, khách khứa ra ra vào vào khá nhiều, dù vậy không gian của nhà hàng rất rộng, Shinichi cùng Tomoko chẳng cần phải chờ bàn trống. Bọn họ đi theo nhân viên lên lầu hai, ngồi tại một bàn ở khu phòng ăn chung, gần cửa sổ và nhìn xuống được đường phố bên ngoài.

Tomoko cầm thực đơn, liếc qua như gió, nhanh nhẩu gọi một phần sa lát kèm một pizza cỡ trung bình.

Cô trực tiếp dùng tay để ăn pizza, cắn một miếng, rồi liếm môi, dư vị mằn mặn của phô mai cùng hành tây ngọt ngọt và miếng cá hồi mềm tương như lập tức tan ra trong miệng. Tomoko nheo mắt, cực kì thỏa mãn.

Shinichi ăn đến một nửa, liền lẳng dạ. Cậu chống tay trên mặt bàn, hiếu kì nhìn xem Tomoko, từ lúc đồ ăn mang lên, cô hầu như chưa dừng lại khi nào.

Cậu quan sát cô ở mọi góc, chưa thấy ai ăn uống cũng tập trung cao độ như vậy cả. Từ bé đến lớn, có nhiều hai người thường xuyên qua lại nhà của nhau ăn cơm nên hiểu rõ lắm. Tuy biết vậy, cậu vẫn thích cầm nó trên choker cô, tỏ ra khoa trương hỏi.

- Cậu bị bỏ đói mấy ngày sao?

Tomoko chẳng thèm đoái hoài, trong miệng vẫn hoạt động liên tục.

- Cũng không khác lắm. Tớ đã cả ngày chưa ăn gì rồi.

Nói dứt lời, cô cắt một miếng bánh Lasagne nhân đậu đỏ bùi bùi bỏ vào miệng, đồng thời lại xúc một muỗng kem lạnh Galeto ngày ngày, tươi mát. Lúc này, Tomoko gọi thêm mỗi thứ một phần cho mình.

Shinichi không nói gì nữa mà để cô ăn, Tomoko ăn thật sự ngon miệng. Trông thấy cô nuốt liên tục đến độ quai hàm phồng phồng, nhưng suýt bị nghẹn, cậu mau chóng đưa qua ly nước, không tự chủ được cắn nhả, huyền thuyên.

- Đừng vội, đói đến đâu cũng nên ăn từ từ đi chứ. Trông cậu y như ma đói đầu thai..

Tomoko dừng uống nước, ngẩng đầu, đôi mắt phản minh thân nhiên liếc nhìn cậu, tựa cười tựa không cười.

Shinichi lập tức gõ vang linh cảm chẳng lành, ngượng ngịu sửa miệng theo bản năng.

- Ha...ha, dù sao thì ăn được nhiều luôn luôn tốt hơn á.

Khoảng 15 phút sau, Tomoko xử lí hết đồng đồ trên bàn, nhìn Shinichi dằn dò.

- Cậu ngồi đây đợi thêm một chút, tớ đi rửa tay.

Cô vớ lấy một nhân viên hỏi chỗ của nhà vệ sinh, nói tiếng cảm ơn rồi đi theo chỉ dẫn.

Trước khi rửa tay, cô tháo chiếc vòng nhỏ bằng bạc ở cổ tay mình rồi đặt lên bồn, cái đó của anh Toshiya tặng. Lúc rời đi, Tomoko định đeo lại, nhưng vừa bước một chân ra khỏi cửa, cả người cô bất thành linh đụng phải một phụ nữ đang ôm bụng vội vã chạy vào. Tomoko nghiêng ngả lao đảo, vịn tay vào mép cửa mới đứng vững. Chiếc vòng không cẩn thận rời tay, rơi xuống đất, lăn đến gần lối rẽ phía thang bộ thoát hiểm.

Người phụ nữ cuống quýt tỏ vẻ hối lỗi. Cô ấy là người bản địa nên nói tiếng anh.

- *Ôi chúa ơi! Tôi xin lỗi, tại tôi đang cần gấp nhà vệ sinh.*

- À, không sao đâu, cô cứ vào đi!

- *Ồ, cảm ơn cô!*

Tomoko xua tay cười, rồi quay ra nhặt vòng. Ngay khi cầm lại nó, một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía thang bộ làm cô chú ý, lại còn là tiếng Nhật. Điều đó sẽ không lạ nếu... nơi này là Nhật Bản.

-...Đi theo tôi, cô muốn gì cũng có!

Một người đàn ông có chất giọng cực kì từ tính, và trầm ổn. Tomoko chợt cảm thấy thích nó mới chết chứ. Tuy nhiên, một lúc thì cô phát hiện ra đó không phải khẩu âm của người Nhật.

Cô lặng im đứng thẳng, đầu lén lút nghiêng qua bên cạnh để nhìn, tai dỏng lên hết mức để nghe. Quả thật có một nam và một nữ.

Người đàn ông cao to trong bộ vest đen, đứng quay lưng về phía cô. Tóc ngắn, màu vàng nâu, được vuốt keo gọn gàng cùng một thân hình cân đối. Tomoko chắc chắn nó còn ăn chứa những bắp thịt săn chắc sau lớp áo. Chỉ là cô đoán hán cũng cỡ ba mươi tuổi, rồi lại tự nhủ đàn ông tuổi này cũng có một sự hấp dẫn khó cưỡng lắm.

Tomoko phải mặc niệm vài giây, cô lại phạm vào ham thích đặc biệt thứ nhất của mình là mê gái. Phải thật tỉnh táo mới được...

Còn cô gái thì lại quá trẻ, giọng nhẹ nhàng và dường như không chút nào cảm xúc dao động. Cô ta bị thân hình cao lớn ấy che khuất, nên Tomoko thấy không quá rõ.

Tuy nhiên, cô thờ ơ cho qua, vì nghĩ nó chẳng mấy quan trọng. Nội dung mà cô nghe được càng khiến cô hứng thú hơn. Bản thân bất tri bất giác *nhào* bỏ ra một loại tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình. Bá đạo tổng tài, rồi thiếu nữ ngây thơ bị lừa gạt cái gì,... Tomoko cảm giác các tế bào máu hầu như đang chảy lên não, nếu không thì sao cô lại thấy hưng phấn cơ chứ.

Đáng tiếc, đời không như là mơ, Tomoko nghe không được đoạn đối thoại trước đó của hai người họ. Nếu không, chắc cô đã chẳng nghĩ đơn giản như vậy.

"... cô ở trong Tổ chức, nhưng đồng thời hãy ngầm làm việc cho chúng tôi... Đắt nước chúng tôi cần những nhân tài như cô..."

- Họ cho cô cái gì, tôi cũng có thể cho cô, còn là mức cao nhất.

Thật bất ngờ, câu trả lời của cô gái khiến Tomoko rất ngạc nhiên. Quá đơn giản, ngắn gọn và dễ hiểu.

- Thật tiếc nuối! Tôi không có hứng thú. Ngài đây tìm sai đối tượng rồi.

Rất kiên định, rất khốc. Tomoko âm thầm tán dương, và nổi lên hiếu kì về cô ta. Ngay lúc cô định thò mặt ra nhìn rõ hơn người con gái ấy, người phụ nữ đụng phải cô vừa rời đi ra, thấy cô chưa rời khỏi liền chạy tới vỗ vai cô.

- *You! Lần nữa xin lỗi vì việc vừa nãy.*

- Ách... Không sao đâu, không sao. Quý cô quá khách khí.

Tomoko bỗng chốc lúng túng, trả lời hơi lắp bắp. Trong lòng kêu trời kêu đất, thầm nghĩ, cô nhất định bị phát hiện. Bị phát hiện, aaaa!!!

Quả thật, tiếng trò chuyện của đôi nam nữ kia vừa lúc im bật.

Nhưng Tomoko ngược lại được như nguyện, rất nhanh nhìn thấy cô gái ấy.

Tiếng giày cao gót bước đi trên sàn nhà, càng lúc càng gần hơn. Một khuôn mặt rất xinh đẹp, trắng nõn, một mái tóc màu nâu đỏ nổi bật, cùng thân hình uyển chuyển. Cô gái nhiều nhất chỉ hơn cô hai, ba tuổi mà thôi. Cô ta đi ngang qua Tomoko, như có như không liếc về phía cô, nhưng chẳng nói gì mà thân nhiên đi thẳng.

Ánh mắt của cô gái thanh khiết và tĩnh lặng như hồ nước. Tomoko còn thấy nó không chỉ như vậy, mặt hồ cũng sẽ dễ dàng bị những cơn gió làm nổi lên gợn sóng, và tóm lại thì đó chỉ là bề ngoài để che dấu đi những cảm xúc khó mà ai biết được.

Tomoko chợt rung động, bởi vì cô kiếp trước chẳng phải cũng là vẻ mặt đó sao?

Tomoko nhanh chóng hồi thần, thử hồi đầu nhìn phía sau, vừa lúc chạm phải ánh mắt tìm tòi nghiên cứu về phía mình của người đàn ông. Cô giật mình, trước tiên phản xạ, gật đầu mỉm cười tỏ ý xin lỗi, liền lập tức bước nhanh rời khỏi.

Quay đi, Tomoko nghiêm túc sắc mặt, tay không tự giác nắm chặt. Cô có linh cảm kẻ này tuyệt đối không phải người dễ chọc. Rất nguy hiểm!

Người đàn ông vẫn đứng hoàng đường đứng đó, tay rút túi quần, nhưng nhìn thật lâu chỗ Tomoko mới đứng.

- Chủ tịch, có cần... _ Một thanh niên khác cũng mặc vest đen, lên tiếng gọi người đàn ông.

Hắn chưa nói hết, người đó cũng đã hiểu và dơ tay lên tỏ ý bảo hắn im lặng.

- Vụ giao dịch hôm nay của chúng ta mới là chủ yếu. Sau nó thì cần tiếp tục nghĩ kế hoạch lấy đến tay viên ngọc Cherry Shaphiare kia... Đi thôi!

Người đàn ông rời đi theo lối thoát hiểm chứ không đi qua chỗ Tomoko đứng. Hắn vừa đi vừa tiếp tục phân phó.

- NewYork không phải địa bàn chúng ta, chỉ có vài người,... nhưng xử lý sạch sẽ một chút!

- Vâng, thưa chủ tịch!

Trông thấy cô trở về, Shinichi mau chóng đứng lên báo.

- Cậu đi gì lâu vậy, chúng ta trở về thôi.

- Haiz! Xin lỗi, xin lỗi mà.

Tomoko nghĩ chuyện vừa rồi, lắc đầu, chán nản.

Đi xuống tầng một và thanh toán xong, hai người liền rời khỏi. Đến bên ngoài, lập tức ủa lên cơn gió mát mẻ khiến Tomoko thấy rất dễ chịu.

Cuối cùng trời cũng tạnh mưa. Nó trả lại cho NewYork một dáng vẻ long lanh như những thành phố tràn ngập tòa nhà tựa những lâu đài bí ẩn, và mỹ lệ trong các câu truyện cổ tích. Nền đất bóng loáng phản chiếu ánh sáng của đèn đường, đèn màu trên những tấm biển quảng cáo lấp la lấp lánh như bụi kim cương rải rác.

Hai người mới đi được vài mét, Tomoko chợt phát hiện một chiếc ô tô đặc biệt quen thuộc. Nó vừa rẽ vào một con hẻm phía bên kia đường, cách họ không xa. Thấy ánh mắt Shinichi sắp sửa nhìn qua, trên mặt cô hơn mấy phần căng thẳng, trái tim như dừng lại nhịp đập, cô vội giữ chặt lấy áo cậu.

- Shinichi!

- Hả? _ Cậu ngạc nhiên, khó hiểu.

- Cũng muộn rồi, chúng ta về đi. Cậu vào tiệm cháo trước mặt mưa cho Ran ăn đi. Tớ đứng đây chờ.

- Ồ được.

Tomoko chờ cho Shin bước vào cửa hàng, cô trái lại theo sau chiếc xe vừa nãy, đi vào trong con hẻm. Không ngoài cái khác, đó là chiếc porsche 365a của... Gin!!!

Tomoko đứng ngó từ phía ngoài, nhưng chưa nhìn thấy xe, cô tiếp tục men theo tường đi vào sâu hơn.

Không có đèn đường, con hẻm thật tối, có lẽ tại vì nó chỉ dài khoảng tám đến mười mét, cuối đường còn có một khúc cua, rẽ trái.

Tomoko dứt khoát tháo giày, cầm trên tay, điều chỉnh hơi thở vô cùng nhẹ mới đi tiếp. Cô cẩn thận từng bước một. Đến cuối hẻm, quả nhiên cô thấy xe của Gin đậu rất gần đó. Tuy nhiên cô không dám tới gần hơn nữa, đứng nguyên tại chỗ, núp sau tường vì đường trong khúc cua không có gì để ẩn nấp, xe của Gin còn dừng ngay giữa lối đi. Cô không hứng thú đi thử độ nhạy bén của Gin, rồi chuốc họa vào thân đâu.

Tomoko thật nhanh ló một mặt rồi rút về. Chỉ khổ nỗi, cô vẫn bị phát hiện, nhưng không phải Vodka hay Gin. Mà có một đôi mắt rất tinh tế bắt trúng thân ảnh của cô thông qua gương chiếu hậu bên trong chiếc Porsche, ánh nhìn tràn đầy hứng thú. Ngày hôm nay, chẳng biết nên nói Tomoko cực không may mắn hay quá đen đui nữa, giống nhau cả.

Nơi đây có vẻ là cửa sau của một nhà khách sạn khác. Theo tình hình cô vừa liếc thấy thì đám người Gin đứng cách chỗ cô cũng gần mười mét. Nếu họ nói quá nhỏ thì rất khó nghe. Cũng may mà hẻm nhỏ rất yên tĩnh, xung quanh đây đặc tường nên âm thanh của cô một phần khuếch đại. Tomoko tập trung hết sức, cố gắng nghe và đoán.

-... Hi! Gặp lại tôi các anh không vui sao,... Gin? _ Là giọng một người phụ nữ, chừng chạc, yêu kiều và đầy quyến rũ. Nhưng trong hơi thở có chút không quá thông thuận khi nói.

- Hừ! Tôi không ngờ, cô lại để mình bị thương. Xem ra, bọn FBI và Shuichi Akai cũng triển cô, khiến cô ăn không ít một đây._ Gin nhếch lên khoe

miệng, cười mỉa.

Tomoko cảm thấy Gin quả thật không phúc hậu mà. Hắn rõ ràng cười trên sự đau khổ của người khác. Mà "cô" ta ở đây là... Vermouth ư?

- Chịu thôi, vài vết thương nhỏ, không đáng kể. Ai bảo cả tổ chức chỉ mình tôi được Boss tin tưởng để làm vụ này chứ.

"Đúng, không tham gia vụ này sao tôi có thể biết vẫn còn có thiên thần mỉm cười với mình đây!"

Cô bé ấy, như một ánh sáng xuất hiện trong cuộc đời tưởng chừng đã tràn ngập cô độc phủ đầy hắc ám của mình. Nếu không có nó, cô ta sẽ chẳng biết mình còn dựa dựa trong đó bao lâu nữa. Là mãi mãi? Hoặc đến cả lúc chết đi? Vermouth thầm cảm thán.

Nhưng bề ngoài, cô ta nhún vai, tỏ vẻ bất đắc dĩ. Đưa tay lên tháo đi lớp mặt nạ nguy trang sát nhân đường phố. Nhiệm vụ cô đã xong rồi. Dù bị thương nhưng cô ta thấy chẳng hề hấn gì, thần thái so với trước kia còn muốn rục rờ. Vì cô ta biết nên chọn đi đường nào trong quãng đời còn lại của mình rồi, một con đường chứa đựng niềm hi vọng cất giữ bấy lâu.

- Tôi đã tìm một kẻ chết thể. Việc còn lại chỉ cần để lũ FBI phiền phức đó phát hiện và... Đặt một dấu tròn cho vụ này nữa mà thôi! Hahaha... khục, khục...

-...

- Cô nghĩ gã Shuichi kia sẽ dễ dàng tin tưởng được sao?

Gin không quen nhìn dáng vẻ đắc ý của cô ta. Cố ý dội nước lã.

Tomoko đang nghe lén cũng đồng cảm với hắn. Làm sao có thể có người coi thường Akai-san của cô chứ. Đáng ghét!

Tomoko còn không biết rõ là mình đã tự vòng Shuichi vào người nhà rồi.

- Xem kia, Gin. Anh ghen tị đó sao? Hắn ta có nghi ngờ thì cũng có thể làm gì đâu. Còn anh, vụ giao dịch tối nay tốt chứ?

- Tất nhiên, chỉ là vụ nhỏ thôi.

- Boss lại khá là coi trọng việc hợp tác lần này. Cũng không biết bọn họ thân phận gì?

- Có vẻ như đồng loại trong giới chúng ta.

Gin lạnh lùng híp mắt, hỏi tương về về cái gã vừa nãy trao đổi cùng hắn.

Tomoko nghe hết sức nhập thần. Đột nhiên bả vai lần thứ hai trong ngày bị người vỗ nhẹ. Cơ thể lập tức căng cứng, trái tim không khống chế được run lên. Cô cảm giác mình sắp bị dọa ra bệnh tim. Làm một gián điệp quả nhiên là miệng nó khó.

Một giọng nữ quen thuộc, lạnh nhạt vang lên.

- Cô có sở thích đi nghe trộm người khác sao?

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Tái sinh?

Tomoko chỉ dám đứng im như một bức tượng nhìn cô gái đột nhiên xuất hiện trước mắt này. Trái tim bất chợt nhảy lên hơi nhanh.

"Là cô gái vừa rồi! Sao cô ta cũng ở đây?" Tomoko âm thầm lưu ý, lần này cô sẽ không chỉ đơn thuần cho rằng họ là mấy kiểu nhân vật ngôn tình tiểu thuyết đâu.

Nếu chẳng phải trên tay cô đang cầm đôi giày thì chắc chắn sẽ động thủ chặt chẽ khống chế được cô ta. Ngược lại, hiện giờ chỉ một hành động bất thường cũng dễ làm cô gái nghĩ cô mang ý đồ xấu, mà cô phản ứng chậm chút xíu thôi hay gây ra dù rất nhỏ bất thường cũng sẽ khiến Gin chú ý.

Tomoko lặng yên theo dõi kì biến, địch không động ta cũng không thêm động.

Trong đầu cô nhanh chóng hồi tưởng lại nơi nào ra sai lầm. Vừa nãy cô nhìn đến bên ngoài đứng ba người là Gin, Vodka và người đàn ông mái dài, màu bạc hẳn là do Vermouth đóng giả... Bên ngoài... khoan đã, cô ta trong xe của Gin thì sao? Nhưng cô chỉ lo mặt rất nhanh vậy mà cũng bị bắt gặp?

Kết quả, tóm lại là do cô xui xẻo chứ còn cái quần gì nữa.

Nghe trộm mà luôn luôn bị bắt tại trận. Chắc cô chỉ có nước tìm cách dọn chỗ thì may ra.

Tuy nhiên nếu cô ta đã phát hiện từ lúc ấy mà đến giờ mới tới trước mặt cô vạch trần, còn hạ giọng thật nhỏ, khả năng cô ta không nói cho Gin sẽ khá lớn... đi.

Tomoko không chắc, nhưng tạm thời trấn định.

Cô gái đó đang nhìn Tomoko, đôi mắt đẹp hiện lên mấy phần tò mò cùng chẳng đáng. Hai tay khoanh trước ngực, cùng lắm chỉ 17, 18 tuổi mà tỏ vẻ như hiểu thấu sự đời nhiều lắm. Chiếc váy ngắn màu rượu đỏ ôm sát lấy đường cong uyển chuyển trên cơ thể, tuy chưa phải kích thước hoàn hảo nhưng lại có một sự cuốn hút riêng biệt. Tóm lại, trông cô ta thực sự già dặn và chừng chạc hơn so với tuổi.

- Này, tôi hỏi cô có sở thích là đi nghe trộm đó sao?

- Này cái gì? Đó không phải tên tôi.

Tomoko héch mảy lên, kiêu căng giống như một đứa nhỏ thời kì phản nghịch bị chiều hư. Cô cố ý làm vậy để roi chậm lại cảnh giác của cô ta... Khụ, chính xác thì đơn giản lắm, người ta túm cô càng muốn túm* hơn thôi.

- Chúng ta ra ngoài kia rồi nói, cô thấy sao?

- Được thôi!

Dường như cô ta thực sự nghĩ cô chỉ là đứa trẻ ham chơi, liền đồng ý không chút do dự. Ra về không mấy đem chuyện của cô làm quan trọng hóa.

Trở lại dưới chùm ánh sáng pha trộn đủ màu sắc của đèn đường, Tomoko cảm giác mình như là trải qua hai thế giới vậy. Một yên ắng, u ám, một tràn trề những âm thanh ồn ã nhưng nhiệm màu của sự sống.

Thả lỏng, hít sâu rồi thở ra nhẹ nhàng. Tomoko cúi người xuống xỏ lại đôi giày bệt vào chân mới đứng lên, liếc xéo phía cô gái rồi nói.

- Cô không sợ tôi làm gì đó để bịt miệng sao?

Cô ta thản nhiên như trước, quan sát một vòng hai bên đường, và chẳng mấy để tâm đến lời nói của Tomoko. Trong ánh nhìn xa xăm dường như ẩn chứa thứ gì đó phức tạp và khó nắm bắt, lưu luyến cùng cô đơn, tĩnh mịch.

Cho tới khi tầm mắt cô ta hạ thấp xuống rơi vào trên người Tomoko, bờ môi đỏ tựa cánh hồng gọi lên chút ý cười. Rất nhạt, chỉ thoáng qua rồi vụt tắt.

- Chỉ bằng cô? Tôi quả thật không có gì lo lắng.

Tomoko thu hết mọi biểu cảm trên mặt cô ta, sâu trong nội tâm tưởng như lần thứ hai được đánh thức. Nếu không có trọng sinh, chắc là cô trông cũng chẳng khác hơn cô ta bao nhiêu đâu. Hình ảnh của từng người thân thiết nhất của cô hiện lên trong đầu, Yuki-chan, ba Toshiro, mẹ, anh hai,... Tomoko kiếp này đã không phải một thân một mình nữa rồi.

Mặt khác, Tomoko cũng biết, người con gái trước mắt này cũng rất mạnh mẽ, niềm kiêu hãnh khiến cô ta tựa một bông hồng có gai. Cô ta sẽ không muốn ai phải tỏ ra đồng tình hay thương hại trước mặt mình.

Tomoko bỗng nhiên mỉm cười, ngữ khí cực kì trương dương và thiếu ăn đòn. Đôi mắt hấp háy đầy vẻ gian xảo.

- Cái này khó mà nói... nha.

Cô gái thoáng chốc ngạc nhiên, nhẹ nhàng chớp mắt.

Lần đầu tiên, trừ chị gái của cô ra, có một người bạn cùng lứa tuổi cười nói tự nhiên như thế với cô. Cô càng thêm hiếu kì và muốn trò chuyện nhiều hơn với Tomoko. Dù sao thì cô vẫn có những tính cách của một học sinh trung học, chỉ là thói quen ít lời mà thôi.

- Tôi thì phải sợ gì chứ? Người cần sợ là cô kia.

- Ồ, nói tôi nghe thử xem? _ Tomoko héch héch cảm, một bộ hơi có hứng thú.

Cô gái đối diện nhú nhú mày, thăm hi vọng Tomoko nghe xong còn có thể giữ cái dáng vẻ huênh hoang vô tri như thế. "Đúng là không biết thì không sợ mà!"

Chinh lại bộ mặt không chút cảm xúc, giọng nói cô gái bắt gặp mang vài phần trầm trọng, cùng nhấn mạnh.

- Cô không biết mình đang tiếp cận một thứ đáng sợ cỡ nào đâu.

Tomoko chậm chạp ngước lên, nhìn thẳng hai mắt cô ta, tự tin mỉm cười.

- Tôi biết chứ, nhưng tôi không sợ. Bởi vì... việc tôi làm cũng không phải chỉ có mình tôi.

Đúng thế, mấy người con trai mà cô đã gặp, ai không phải đang làm việc đó kia chứ. Từ anh Scotch làm gián điệp trong tổ chức, đến giờ an nguy chưa rõ, anh Shuichi thì chọn nó là mục tiêu tiếp theo của mình từ ngày trở thành FBI, và cả Shinichi trước sau cũng sẽ một đầu nhào đi vào.

Họ... có từng sợ sao!!!

Cho nên,

Cô...

Tomoko cũng tuyệt không thể lùi bước.

Cô gái kinh ngạc, định mở miệng khuyên nhủ, nhưng ý nghĩ đó lại nhanh chóng biến mất vô tung khi chạm vào đôi con ngươi sáng rực, kiên định của Tomoko dù rằng ở ban đêm. Nó tựa như ngôi sao kim, ngôi sao sáng nhất trên trời, kể cả khi tạm thời bị bóng tối che phủ cũng vẫn chân thật tồn tại như cũ. Chỉ cần kiên nhẫn chờ tới những ngày mây mù tan đi, nó lập tức phô diễn vẻ đẹp của mình cho cả hàng vạn người nhìn lên.

Trong lòng bỗng nhúc nhích, thúc đẩy bản thân cô gái đó lên tiếng hỏi.

- Dù cho... cô biết đó là một con quái vật có thể nuốt chửng mạng sống của mình sao? Dù cho nó đáng sợ hơn cô tưởng rất nhiều, rất nhiều lần thì cô vẫn làm ư?

Giọng nói cô ta bỗng trở nên dồn dập, và cấp thiết. Chính cô cũng không hiểu mình đang mong chờ điều gì từ câu trả lời của Tomoko. Là một hi vọng? Hay một người ủng hộ?...

- Đúng! Tôi sẽ không lựa chọn đầu hàng hay từ bỏ.

Và Tomoko biết "Họ" cũng sẽ là như thế.

- Nhưng làm cách nào chứ?

- Liệu mạng của mình đi! Tôi biết, đánh cược mạng sống là điều rất khó khăn và có vẻ ngu ngốc, nhưng khi có thứ quan trọng hơn cả tính mạng của cô, cần cô đi bảo vệ vậy thì điều đó có là gì cơ chứ.

Tomoko trầm nhủ, kiếp trước cô một người sống quen rồi, nhưng kiếp này cô lại quen với thật nhiều người. Cũng chẳng biết từ khi nào, có thể nói rằng, cuộc sống mới của cô chính là họ.

Cô đã từng ngẫm lại, mấy người này đúng là thật ngốc. Đáng tiếc, dường như trong từ điển của họ chẳng bao giờ có hai chữ "từ bỏ" cả. Biết sao bây giờ, cô toàn quen với mấy tên ngốc như thế.

Nhưng rồi Tomoko lại nghĩ, nếu không như vậy thì đã chẳng còn là họ nữa rồi. Đó có lẽ là điểm chung, cũng là thứ chẳng ai có thể thay họ quyết định được.

"Rất ngốc, rất cứng đầu... Nhưng cũng rất hấp dẫn người ta."

Trước ánh mắt tìm tòi của cô gái, Tomoko ung dung để mặc cô xem.

Cô ta nhìn cô sững sờ một hồi. Đôi mắt thản nhiên dần dần biến chuyển, màu quang nhẹ nhàng rung động. Trong lòng lóe lên những suy nghĩ ngoài sức tưởng tượng, mà trước đây chắc chắn chưa từng bói lên nó.

- Quý trọng ư?

Có, cô có đấy, là người chị của mình, cùng tự do xa vời.

Cô đột nhiên cũng muốn liêu một lần.

Ngẩng đầu, đưa tay vén lên vài lọn tóc trở về trên vành tai. Khóe miệng mỉm cười bí hiểm.

- Cô tên gì?

- Odagiri Tomoko.

- Cô đúng là thú vị thật đấy!

Tomoko chột khựng lại, vẻ mặt hỗn độn trong gió, thăm mắng. Thú vị cái quần.

Cô gái bỗng chốc bật cười, nụ cười không vì bất cứ điều gì kiềm chế. Nó hiếm hoi nhưng phát ra từ nội tâm. Khóe mắt, đuôi lông mày cong lên giống

như trăng khuyết.

Tomoko thử so sánh với những gì trong truyện thường miêu tả, người lạnh lùng một khi cười lên tựa như băng tuyết tan rã dưới hào quang của mặt trời, hay cái gì đại loại vậy. Ngược lại, cô đều thấy nó không quá thích hợp.

Đứng trước mặt cô chỉ đơn giản là một cô gái chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng đã phải học cách giấu đi những tình cảm chân thật của bản thân. Buộc mình phải gò ép sau một cái mặt nạ không như ý muốn. Lạnh lẽo, cứng nhắc hay chẳng bao giờ thay đổi ngày qua ngày.

Giờ đây cô gái đó mới phô ra những gì trẻ con của mình, ưa đùa dai, không có gì phải kiêng kị và tràn ngập sức sống như một cái cây nhỏ rạo rực, ướn ắt, từ bỏ đi xác ngoài sau cơn mưa tầm tã và mồ mả của đời mình. Tựa một ánh ban mai rụt rè lấp ló, nhưng cuối cùng vẫn chiếu rọi một mảng lớn trời mây.

- Tôi tên... Miyano Shiho.

Trời biết Tomoko ngay lập tức đã kinh ngạc cỡ nào, nhưng ngấm lại thì cô thấy nó cũng có khả năng lắm. Chuyện xảy ra rất đương nhiên thôi.

Tomoko bỗng chốc hưng phấn. Mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào Shiho, tỏa ra tia lửa nóng mãnh liệt khiến cô ấy không rét mà run. Chẳng khác nào cơn cuồng của máy mình tình, không đúng, là hơn cả như thế.

Shiho kì lạ nhìn biểu cảm từ hoang mang cho đến hiểu rõ, rồi tự nhiên và cuối cùng là hưng phấn của Tomoko, bắt đã dĩ run rẩy cả người. Cô bắt đầu cảm thấy đáng về nắm chắc nội thứ mới này đó thật không quá đáng tin.

Shiho đột nhiên giật mình, hô nhỏ một tiếng, dưới chân bị người đẩy lùi về sau, cho tới khi lưng chạm đến trên tường. Trên vai nhiều hơn hai cánh tay vòng lấy cô, một hơi thở lạ lắm khác lướt qua làn da, và cuối cùng là khuôn mặt của Tomoko phóng đại ngay trước mắt.

Shiho không quen, bất an ngơ ngậy. Cô trừng mắt, tay đẩy nhẹ Tomoko ra.

- Cô làm gì vậy?

Đây lại là sở thích đặc biệt thứ ba của Tomoko.

- Không làm gì đâu, chỉ là...

Tomoko kiễng chân lên, nâng môi tà mị cười, đôi mắt đen láy ngời sáng nhìn thẳng trừng mắt không ngừng trốn tránh của Shiho. Bất thành linh, hôn một cái lên má của cô ấy, nheo mắt đắc ý cười cợt.

- Cô cũng vậy, cũng rất thú vị và đáng yêu, Shiho à.

Shiho tỏ ra bất lực, nhưng ánh mắt có phần xâm lược của Tomoko làm cô hơi bối rối vì cô ít cùng người nào thân cận như vậy. Chuyển đường nhìn qua nơi khác, mặt nhỏ đỏ lên như một quả táo chín khiến Tomoko muốn cắn miếng nữa.

- Đây là ngoài đường đó.

- Ồ, nga...

Tomoko tiếc nuối, lưu luyến rời tay ra. Ánh mắt như là cú nhỏ bị bỏ rơi nhìn Shiho.

Shiho lần nữa trừng cô, nhưng chẳng làm gì cả.

- Tôi chắc là nên trở lại, lâu quá tên kia sẽ nghĩ lung tung đó. Cô hiểu không?

Nói vào chuyện chính, Tomoko liền biến nghiêm nghị.

- Cô đi đi, chúng ta nhất định sẽ còn gặp nhau thôi. Còn nữa, trong trường hợp chưa có đủ sức để chống trả thì trốn chạy tạm coi là một cách thông minh.

Shiho chỉ vừa mới quay đi, bóng lưng đột ngột cứng nhắc dừng lại rồi, giọng nói có phần nghiến răng nghiến lợi.

- Biết! Cô đúng là đủ gian trá. Cái này rõ ràng nên nói trước tiên mới phải.

- Ha ha, gặp lại sau, thân ái.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23-2: Tái sinh? 2

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sherry đi khỏi không lâu, Shinichi đứng lúc trở lại chỗ Tomoko, bước chân vội vàng, vẻ mặt áy náy, không quá yên lòng.

- Thế nào? Chúng ta về chứ? Cậu đợi lâu không? Cửa hàng đó thật đông, mình phải xếp hàng hơi lâu mới đến lượt.

- Khụ.., không vấn đề gì, về thôi.

Tomoko giả vờ ho khan, rồi lưu loát quay lưng đi thẳng, phồng ngực bản thân lộ ra biểu cảm mất tự nhiên trước Shinichi. Cô không dám nhìn trực diện vào cậu, đành ở trong lòng nặc niệm nói lời xin lỗi. Cô phát hiện điều này từ trước, mới cố ý bảo với Shinichi, như thế có thể giữ chân cậu lâu một chút. Hiện giờ để Shinichi biết đến sự tồn tại của họ là quá sớm và này sinh rất nhiều phiền toái. Cô không chắc sẽ xử lý được những thứ đã trở nên ngoài tầm kiểm soát.

Hai người trở về khách sạn tính ra cũng rất muộn, Tomoko hơi lưỡng lự vì không nghĩ phiền anh Shuichi tới đón mình. Cuối cùng, cô ngủ chung phòng với Ran tại đây luôn, vừa thuận tiện chăm sóc cô bé. Làm ra quyết định, cô không chần chừ nữa mà gọi điện cho Shuichi để anh khỏi mất công chờ.

Tomoko nửa người mềm tựa vào bên khung cửa sổ sát đất, thích thú nhìn xuống khung cảnh vẫn còn tấp nập người dưới đường phố. Nơi cô đứng là tầng sáu, nó quả thật giúp cô trở nên dung hòa vào với cuộc sống hiện thực về đêm của NewYork, ngợp trong sự xa hoa, náo nhiệt, và không thiếu những cảm dỗ đầy mê lực khó cưỡng.

Tomoko bên tỉnh té quan sát, bên chờ cho người ở đầu dây bên kia bắt máy. Vẫn âm thanh quen thuộc trầm thấp và tràn đầy từ tính ấy, nhưng lúc này bỏ thêm một chút khàn khàn. Không phải kiểu khàn đặc do bị bệnh, mà nó để người nghe được lập tức có cảm giác vừa mơ hồ say xỉn vừa chhuizen choáng.

- Tôi đây! Em chơi vui về sao, cô gái?

Shuichi chậm rãi ngồi xuống ghế sofa, thoải mái tựa vào lưng ghế, tùy ý khoác lên tay phải. Mái tóc dài ướt nhẹp vuốt gọn sang một bên, phủ trước ngực, dần dần thấm nước ra áo tắm. Anh đang chờ, chờ nhóc con nào đó trở về giúp mình hong khô nó như mọi bận.

Đèn trong nhà chưa bật, chỉ mở rộng rèm cửa ra hết cỡ, ánh trắng bàng bạc không chút cản trở xuyên thấu qua lớp kính, rải một mảng lớn trên nền gạch bóng loáng, ánh sáng dịu nhẹ và mang một chút gì đó thần bí. Căn phòng hết sức yên ắng, nhưng bầu không khí vẫn vô cùng tự tại và dễ chịu. Ít nhất, Shuichi chính là nghĩ như vậy.

Cả người phảng phất sự thư sướng khó nói, mi mắt khẽ nheo lại, môi mỏng nhẹ nhàng mân, hướng phía trên câu lên. Shuichi cũng không rõ bản thân đây là làm sao, chỉ biết nhóc con đối với anh là thật đặc biệt. Tâm tình trong lúc bất tri bất giác thường thường bị cô tác động, nó trở nên phong phú tới mức chính anh chưa từng nghĩ tới. Đáng vẻ đậm bạc, khó gần của một điệp viên FBI trên người anh đã dần trở nên không chỉ đơn điệu như vậy.

Lúc này đây cũng là như thế, vừa nhấc máy lên thôi, sự chú ý của anh đều bị hấp dẫn ở mỗi câu mỗi từ của cô đang nói.

- Khoan đã, Akai-san... mới tắm xong có phải không?

Tomoko bỗng chốc đổi giọng nghiêm nghị, cấp thiết hỏi. Mắt nhìn thẳng mặt kính phía trước không rời, nhưng tư tưởng cũng đã bay lên mấy tầng mây.

Shuichi hơi hơi sững sốt.

- Phải!?

Không ngoài dự đoán, nghe giọng anh có chút khác thường cô liền biết, bởi vì nó thật sự quá gọi cảm (*>.<*) Tomoko hơn một tuần nay đã chẳng lạ gì, chỉ chưa có thói quen thôi. Trong đầu cô tức khắc tưởng tượng ra đáng vẻ hiện giờ của Shuichi.

Chung quanh người tỏa ra hơi nước nhàn nhạt. Mái tóc ẩm ướt ngoan ngoãn nằm gọn lại, thẳng tắp buông xuống. Thấp thoáng những hạt nước trong suốt đột hiện từ tóc mai, chạy dọc xuống theo cần cổ cao đầy, lướt trên cơ ngực căng chặt, nở nang lộ ra trước khe hở vạt áo. Vóc dáng cao trên mét chín cũng đã chẳng thể khiến người bỏ qua. Khuôn mặt tuấn lãng, kiên nghị, ngũ quan tựa như được tỉ mỉ điêu khắc, giảm một phần lạnh lùng, thêm một phần ôn hòa. Đặc biệt là đôi mắt sắc bén còn mang theo hơi chút biếng nhác.

Tomoko mới nghĩ tới đó thôi, liền phản xạ tự động nhắm chặt mắt, rồi còn dơ tay lên che, kể cả khi anh không phải đang ngồi trước mặt cô. Mặt trắng nhò không tự chủ được nóng lên, cô cảm giác máu mủi sắp chảy tới nơi. Shuichi trông chẳng khác một bức mĩ nam xuất dục đồ*, quá mức dẫn người phạm tội. Cô bắt giác than nhỏ một tiếng đáng tiếc.

Shuichi dĩ nhiên nghe thấy trong giọng cô có chút không tinh thần và tiếc nuối, liền thử hỏi.

- Sao vậy?

- Không, không có sao hết Akai-san.

Tomoko giật mình lúng túng.

Thật ra, Shuichi cũng không nhìn ra có vấn đề gì, ngược lại thấy cô phản ứng hơi lớn mới suy nghĩ một chút. Shuichi rất nhanh thì hiểu được, kinh ngạc qua đi, khóe miệng nở nụ cười ý vị sâu xa.

Anh cũng chưa bỏ qua ánh mắt lén lút đầu đầu hờ đuôi của Tomoko mỗi khi mình tắm xong. Mèo con nhỏ tâm tư quá dễ đoán.

Tomoko nghe loáng thoáng tiếng cười trầm thấp của anh trong điện thoại, lập tức để nó xa ra một chút, cảm tức trừng mắt nhìn, rồi vuốt vuốt lỗ tai, cô sợ nghe nữa sẽ chết chìm trong đó.

- Vậy em sắp về chưa?

Tâm trạng thoải mái, Shuichi còn chưa biết điều sắp nghe được làm anh nháy mắt cười không nổi.

- À, đúng rồi, em sẽ ngủ lại đây tối nay nhé. Anh không cần chờ đâu, nghỉ ngơi sớm đi.

Lông mày nhăn lại, Shuichi đột nhiên trầm mặc. Hàng mi dày khẽ rung cụp xuống, ánh mắt tối tăm.

Trong lúc đó, Tomoko đã gọi anh mấy lần.

- Akai-san... Akai-san.

- Haiz, thật là... Tôi biết rồi, em cũng nhớ sớm đi ngủ đấy.

- Vâng, tạm biệt Akai-san. Chúc anh ngủ ngon!

Vui vẻ cúp điện thoại, Tomoko cầm lấy bộ quần áo ngủ trên giường, mới nhờ phục vụ khách sạn mua giúp, rồi ngâm nga đi vào phòng tắm. Cô hoàn toàn không biết tại vì mình mà làm cho ai đó sầu não.

Shuichi giữ nguyên tư thế ban đầu, lẳng lặng ngồi một lúc lâu. Tròng mắt phản quang những ánh đèn điện nhiều màu trên các tòa nhà, kiến trúc nổi tiếng nằm lẫn vào bầu trời đêm của NewYork.

Shuichi đột nhiên nghĩ muốn uống chút rượu.

Đứng dậy thân, khẽ khàng đi vào phòng bếp, mở ra tủ kính, Shuichi cầm lấy một chai Bourbon của Pháp. Chất lỏng màu hổ phách tuyệt đẹp đổ vào lưng chừng cốc thủy tinh, còn không quên bỏ thêm một viên đá.

Shuichi trở về ngồi xuống trên ghế, nhẹ nhấp một ngụm, trong khoang miệng lập tức khuếch tán hương vị cay nồng, vừa êm ái, ngọt dịu, anh mới bắt chợt nhớ tới. Thường thì anh sẽ uống nó vào mỗi cuối tuần, nhưng lần này cách hai tuần rồi, cũng không tính cái gì nhưng lại tưởng chừng đã thật lâu.

Nhìn khắp căn phòng, Shuichi bỗng nhiên thấy nó lộ ra trống trải. Không có thân ảnh mèo con nhao nhao bận rộn, đi qua đi lại để lục tìm đồ ăn khuya như thường ngày.

Cốc thủy tinh trong tay đưa lên môi, thoáng ngừng một chút, anh chỉ có thể bất đắc dĩ nở nụ cười khổ.

- Một buổi tối mà thôi, nên để nhóc chơi cùng với bạn được tận hứng chứ, mai liền sẽ về rồi.

Quay trở lại với Tomoko, mặt nhăn mày nhu đi ra khỏi phòng tắm, rên rên rì rì. Vết thương cũ dính vào nước ấm trở nên vừa đau vừa xót. Nó kết thành một lớp vảy xấu xí, đối lập hẳn trên đôi má trắng mềm mại của cô. Tomoko quả thật muốn chửi ầm lên, nhưng nghĩ lại cũng do cô tự mình tìm, nên đành cắn răng chịu đựng.

Cô uể oải nằm rạp xuống giường, khó chịu lăn qua lộn lại một hồi. Thế mới giật mình nhớ tới, còn một người mà cô quên chưa liên lạc.

Nhanh chóng lật ngửa trở về, với lấy điện thoại đặt nãy ném ở đầu giường, mở lên. Màn hình hiển thị đang là mười một giờ khuya, như vậy Nhật Bản mới có một giờ chiều. Tomoko không chút do dự ấn gọi vào số điện thoại quen thuộc.

Nghe được đầu bên kia tiếng trả lời. Tomoko hớn hờ chào hỏi.

- Chú Shikamaru, lâu quá không thấy, Tomoko nhớ người muốn chết. Nghe giọng nói hào sảng uy vũ như thế, quả nhiên là chú Shikamaru của con rồi.

- Hừm, được rồi, con ngừng lại việc nịnh bợ cho ta.

Shikamaru nhìn không được giật giật thái dương, bóp trán, thở dài. Mỗi lần Tomoko như vậy, hẳn có linh cảm mình có việc phải làm rồi.

- Con lại gây ra chuyện gì phải không? Muốn ta giải quyết hậu quả?

- Làm gì có! Con chỉ có việc muốn hỏi thôi.

Tomoko vội vàng thể thốt phủ nhận. Cô vừa mếu máo, vừa âm thầm châm chước thái độ của Shikamaru, rụt rè dò hỏi.

- Là như vậy, chú biết một thành viên của tổ chức có biệt danh là Kir không?

- Kir? Đó một điệp viên ngầm của CIA, điều này ta cũng mới được người dưới tay thông tri. Có vấn đề gì sao? Tại sao con biết cô ta? Một cái người mà ta chỉ mới tới tay thông tin, vậy mà con có thể biết được ư?

- Ách, cái này,... Cái này... Không quan trọng lắm đâu ạ.

- ...

Phía bên Shikamaru đột nhiên lặng thinh.

Tomoko trái lại trở nên thấp thỏm không yên, có cảm giác thời gian quá dài, không khí căng thẳng y như là một phạm nhân chờ tuyên án ấy.

Phải một lúc sau, đến khi thỉnh thoảng nghe lại âm thanh của chú Shikamaru, cô bắt gặp thở nhẹ ra mới lạ chứ.

- Nói thật!

Shikamaru trầm hẳn giọng xuống, ngữ khí cực kì kiên quyết và dứt khoát. Hắn tuyệt đối không có ý định bỏ qua cho sự giấu diếm của cô.

Dọa cô xong, hắn ngược lại thả lỏng người ngồi trên sofa, thích ý vắt chéo chân, ung dung, nhàn nhã uống trà. Tiềm thức hắn không quên lạnh lạnh liếc nhìn người thanh niên im lặng đang ngồi phía đối diện.

Shikamaru âm thầm cười nhạo, trong lòng khó hiểu có một chút khoái trá.

Hắn biết rất rõ ràng, thanh niên này thời thời khắc khắc vẫn đặt chú ý đến cuộc điện thoại trên tay hắn, ánh mắt nóng rực như mặt trời ban trưa, viết đầy hai chữ "sung sướng" cùng "chờ mong".

Người này có bề ngoài nổi bật không cần bàn cãi, vóc dáng cùng vài đường nét trên khuôn mặt khá tương tự với Shikamaru, thuộc về loại nhìn qua lược hiên gầy gò, nhưng khi thoát quần áo thì trông rất đầy đặn, cơ ngực cùng sáu khối cơ bụng không lẫn đi đâu được.

Chỉ tiếc, Shikamaru chưa bao giờ thừa nhận điều đó. Toshiro từng nói tính cách của hắn giống như Tomoko, còn nhóc Tomoko thì bảo vẻ ngoài của hắn giống với thanh niên trước mắt này. Shikamaru vì thế mà khó chịu một hồi lâu, một người hai người đều lấy hắn ra so sánh, thật phiền,... bởi vậy hắn nhìn thanh niên này luôn luôn không thuận mắt.

Nhưng cũng không phải là không đúng, khi đường nét trên khuôn mặt thanh niên cũng thiên hướng ôn hòa, ngũ quan tựa như tính tế đắp nặn, tỉ mỉ mài dũa. Một phần râu mờ mờ ôm trọn lấy đường viền dưới cằm, hết sức nam tính và cuốn hút.. Kiểu tóc ngắn layer, với tóc mái hai bên dài quá tai, cùng phía chính diện ôm dịu phủ xuống.

Thanh niên này thật sự trông không khác gì một vị hoàng tử bước ra từ những cuốn manga. Đặc biệt là đôi mắt xám mênh mông sóng triều mang theo từng tia dịu dàng, ôn hòa, điềm đạm, nhưng không phải loại dễ bị lấn át, mà trong đó còn nung nấu một ngọn lửa của lòng nhiệt huyết chưa bao giờ đánh mất đi. Một ý trí vững vàng cùng lòng dạ quyết đoán.

Một người đàn ông vừa mạnh mẽ vừa âm áp như thế không biết có mấy ai có thể kháng cự được?

Nếu cùng một dáng vẻ ấy, Shikamaru là trong ngoài bất nhất, âm ngoan, giả dối. Còn thanh niên là thật sự hiền lành, nhưng ẩn chứa sức bật vô cùng, luôn luôn có thể khiến người khác muốn tiếp xúc gần hơn.

Tuy nhiên, người khác là người khác, không ai có thể tác động được việc thanh niên nhìn không chuyển mắt khỏi cú điện thoại của Shikamaru lúc này đây. Gợn sóng trong đôi con ngươi màu xám đó lại không thể ức chế ba động, nhẹ nhàng cung chiêu, trái tim trở nên nhộn nhạo cùng mong chờ khôn kể.

Từ đầu tới giờ, thông qua biểu cảm của Shikamaru, thanh niên vậy mà đoán được người gọi đến là ai. Trên môi dần dần kéo dần ý cười dịu dàng vui sướng, khẽ thì thầm

"- Quả nhiên là công chúa bé nhỏ của tôi, em vẫn nghịch ngợm, vẫn đáng yêu như thế. Khả năng lảng tránh vấn đề đúng là chẳng thể tăng cường chút nào nhỉ..."

Khóe mắt giật giật, Shikamaru trông thấy vậy càng cảm thấy thanh niên đặc biệt khó ưa. Hắn hừ lạnh ghét bỏ, tức tối nghĩ thầm

"Thứ gì vậy chứ, một kẻ không biết trời cao đất dày cũng muốn có ý đồ xấu với Tomoko nhà họ. Nhất định phải xem chặt một chút"

Thanh niên hồn nhiên không biết là mình thật sự sắp gặp xui xẻo.

Đúng lúc này, sắc mặt của Shikamaru bỗng chuyển biến âm u, cùng tàn nhẫn một cách kì lạ. Thanh niên chỉ thấy hắn gằn giọng xuống hỏi lại người kia.

-... Cái gì? Bị thương!?

Thanh niên cũng theo đó sững sờ, càng không dám bỏ qua một chút biểu hiện trên người Shikamaru để biết được sự tình của cô bé ở xa bên kia đầu dây.

- Con lại dám đi lại gần với tên lập dị đó, đúng là gan càng ngày càng lớn ha. Còn ngu ngốc đến nỗi để bản thân bị thương. Ta nhớ là đã nhiều lần dặn con, chuyện không liên quan đến mình thì đừng có xen vào cơ mà.

Shikamaru tức giận đến độ gân xanh trên trán thi nhau nổi lên. Hắn không kiêng nể gì mà giáo huấn cô ngay trong điện thoại, cho dù có một người khác ở đây.

Tomoko tất nhiên hiểu rất rõ hắn, cách thể hiện sự quan tâm khác biệt của hắn với mình, cô đã biết từ mười năm trước rồi. Vì vậy cô chỉ có thể cúi đầu nhận sai, cảm lạnh buồn bã nghe, lúc sau cố mà tỏ ra tội nghiệp xin lỗi.

-... Về phần vết thương trên mặt của con, phải nhanh chóng chữa trị mới không để lại sẹo. Ta sẽ cử người đưa thuốc, rồi tiện thể xem xét nó tỉ mỉ hơn cho con. Nhưng mà... Odagiri Tomoko, sau khi trở về Nhật Bản, con phải gia tăng tập luyện cho ta, nhớ kỹ chưa?

- "..."

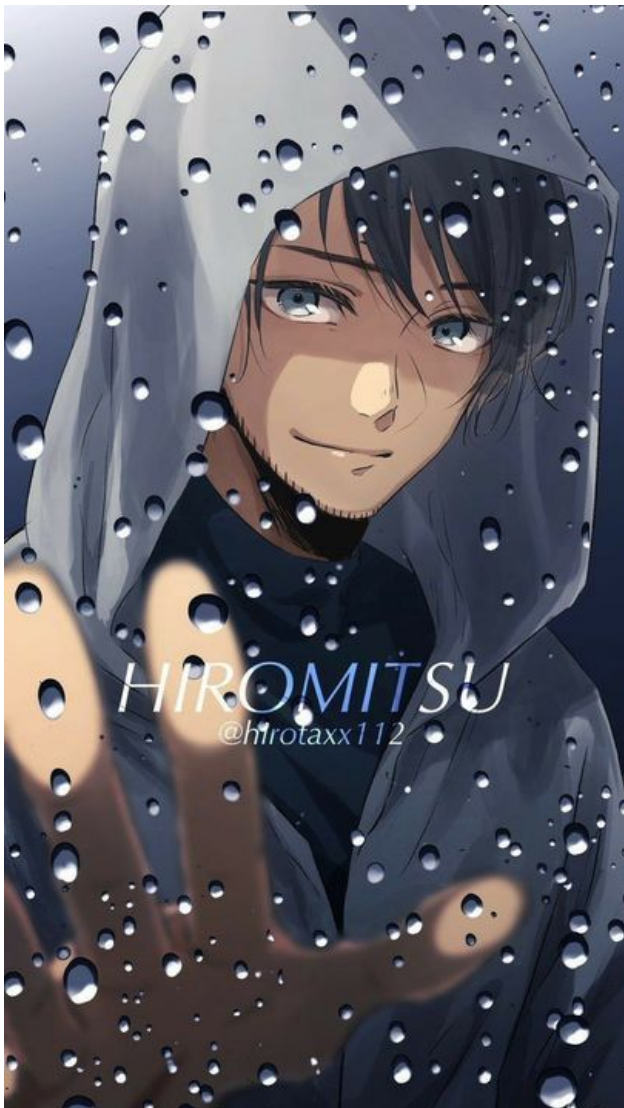
Tomoko lằm lằm cúi đầu, lí nhí đáp ứng. Sau đó quăng điện thoại một bên, suy sụp nằm vật ra trên giường. Tomoko biết mình không có quyền lợi kháng nghị. Ba Toshiro chắc chắn đứng về phía chú Shikamaru trong chuyện này. Tự giác điều đó chắc chắn như đinh đóng cột rồi, cô cũng mặc kệ nó mà đi ngủ luôn.

Phía bên Shikamaru, thanh niên không hiểu sao vẫn nhìn Shikamaru chăm chăm, chẳng hề có ý định rút lui. Hai tay lúc này nắm chặt lấy, ý cười cũng biến mất, chỉ còn một đôi mắt tràn đầy nghiêm túc, phải cực kì ấn tượng nồn nóng, bất an. Không khó nhìn ra người này đang rất căng thẳng.

- Làm sao? Ngươi muốn biết tình hình của con bé? Scotch? Không, Hiromitsu!

- Tất nhiên, ngài có thể nói cho tôi được chứ? Dù chỉ là một chút, đặc biệt là chuyện... bị thương kia là thế nào?

Chap này nếu được trên 90 vote au sẽ viết phiên ngoại thứ 2 về Scotch.

Bonus cho bạn nào chưa biết. Tên thật của Scotch đó. (๑□•ω•)

Thời gian vừa rồi Au dành để tu luyện văn phong, mong những bạn đang chờ thông cảm một chút

Cảm ơn!!! ^_^

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Công chúa tôi yêu

Ở Tokyo, Nhật Bản, nằm trong số những căn biệt thự một tầng gần ngôi chùa Sensoji, có một cái chính là nhà mới của Shikamaru.

Bởi vì không phải lần nào cũng tới ở cùng Toshiro. Hơn nữa vừa để thuận tiện cho cấp dưới đến gặp hẳn hồi báo vài việc quan trọng.

Xét cho cùng, hoàn cảnh cực kì phù hợp với tác phong cổ quái, bất định của người này. Có ai mà ngờ tới kẻ làm thành viên cho một tổ chức hắc ám, nói không ngoa là lớn nhất Nhật Bản, lại lựa chọn sống ở nơi thanh tịnh như thế.

Chẳng lẽ muốn tẩy rửa hay khai sáng tâm hồn chắc?

Nói ra chỉ sợ bị người cười rụng răng. Cứ một lần nghe xong âm thanh niệm kinh tụng phật, rồi thổn thức? Rồi hỏi cái nhất thời? Hai chữ thôi, là "vớ vẩn", ba chữ thì là "rất vớ vẩn".

Tạm gác qua những ngồn ngang đó, hiện thời Shikamaru với Scotch còn đang tiếp tục cuộc trò chuyện ở bên trong.

Đầu giờ chiều một ngày hè oi ả, nắng vàng ươm phủ đầy khoảng vườn trước phòng khách. Cỏ cây hoa lá như có thêm quang hào quang chói mắt giá trị, toát lên tinh, khí, thần tràn đầy. Cái nóng nhanh chóng xua tan đi không ít khi vũ lan đến gần ao cá. Làn nước biếc trong tựa một mặt thủy kính, nhìn nghiêng mà ngỡ như ai đó rắc vào sáng lấp lánh kim tuyến

Đặc biệt là những khóm hoa cẩm tú cầu ven bờ bung nở trên nền lá non xanh, tranh nhau khoe sắc, đủ các dạng muôn hồng nghìn tía. Thân cây yếu mềm dập dờn lay động trước cơn gió thoảng qua.

Shikamaru đột nhiên đứng dậy, đi đến bên thềm cửa ra, mặt hướng phía ngoài nhìn. Scotch một giây không rời theo sát cử động của hắn, hình ảnh bên ngoài một cách tự nhiên ánh vào trong nơi đáy mắt. Khung cảnh bình yên tươi đẹp, bắt giắc khiến cho lòng người buông lỏng.

Những câu chuyện về hoa cẩm tú cầu còn in sâu trong trí nhớ của anh, trong quá khứ những ngày có Tomoko.

Loài hoa mang vẻ đẹp vừa thơ mộng mà vừa hoang dã, đại diện cho một tình cảm chân thành của con người.

Tầm mắt hư hoàng, thoáng qua tia mờ mịt rồi lại do dự, cuối cùng là ẩn nấp vui vẻ cam chịu. Tất cả đều là một mảnh ôn nhu tựa hải. Cho tới bây giờ, Scotch không thể lại không rõ ràng tâm tư chính bản thân đối với công chúa nhỏ của anh là gì.

Chỉ không biết nó đã biến chất từ khi nào? Có lẽ là ba tháng trước đây, hoặc là ba năm trước đây, hoặc còn sớm hơn thế...

Nhìn trở về Shikamaru, hắn chưa lên tiếng, Scotch cũng không thể bắt bẻ cái gì.

Không lâu lắm, giọng Shikamaru thản nhiên vang lên.

- Hiromitsu, chuyện này người tất nhiên có thể biết, không có gì khó nói hết.

Scotch lập tức nghiêm túc lắng nghe. Bộ dáng không có bao lớn biến hóa của Shikamaru khiến anh thật sự khó đoán, suy nghĩ còn phân tán đến việc Tomoko bé nhỏ bị thương vẫn để anh rơi vào trạng thái căng thẳng. Bức thiết muốn hiểu được tất cả, bức thiết muốn tới bên cạnh cô.

Shikamaru quay lại đối diện Scotch, chấp tay sau lưng, bờ môi gọi cảm nam tính khẽ nâng lên độ cung nhẹ nhàng, một bộ hòa ái, dễ gần. Toshiro nếu ở đây liền có thể đoán được người này lại muốn tính toán ai đó.

- Con bé bất cẩn bị đường đạn sượt đến trên mặt, nhưng vết cắt may mắn rất cạn. Tóm lại, người không cần quá mức lo lắng.

Xét thấy biểu tình của Shikamaru không ưu không vội, Scotch trầm ngâm một lát, rồi cũng thực sự tin tưởng phần nào. Sự thương yêu của người đó đối với Tomoko, anh đương nhiên có thể nhìn hiểu. Vô thanh thờ nhẹ một hơi, nhưng sau đó lại đột nhiên chau mày, hỏi.

- Vì sao? Tomoko đang làm chuyện gì rất nguy hiểm ư?

Shikamaru ung dung cười cười, không chút do dự kể cho Scotch. Khóe mắt hẹp dài nhanh chóng lướt qua một chút cao thâm khó dò.

Hắn nhìn như cái gì cũng đều nói, kì thực lại cố ý mơ hồ nguyên nhân thực sự.

Shikamaru chăm sóc bề ngoài rất tốt, chỉ trông như ba mươi tuổi, nhưng năm nay hắn thực chất đã hơn bốn mươi. Rất nhiều chuyện khó mà qua mặt được, tài ăn nói để người không thể tìm ra sai lầm.

Tâm tư của thanh niên đang ngồi trước mặt, Shikamaru rõ như lòng bàn tay. Còn trùng hợp là kiểu người có đặc điểm mà ghét nhất... tuy rằng Toshiro cũng có thứ này.

Lòng nhiệt huyết, sẵn sàng xả thân vì cơ mật quốc gia.

Shikamaru sẽ không ngăn cản kẻ khác có ý nghĩ đó, nhưng tuyệt đối nó không có khả năng xảy ra trên người hắn.

Hắn cũng gặp Gin mấy lần. Nhìn mắt đầu tiên liền không có dự định lung lạc kẻ này, rõ ràng là tổn công tổn sức. Gin giống như hắn, kẻ quen sống trong bóng tối, lạnh lùng, tàn nhẫn, còn cực kì bén nhạy.

Tuy nhiên sự giúp đỡ không tính toán của người ngoài dù nhỏ tới đâu cũng chẳng khác gì đã mở ra một khe hở trong tiềm thức. Mặc dù nó rất cuộc sẽ phát triển thành dạng gì thì còn phải nhìn sau này, nhưng ít ra Shikamaru không cần phải lo lắng thêm việc an toàn của Tomoko khi xuất hiện cùng Gin.

Nhắc tới Tomoko, hắn không mấy hài lòng việc Toshiro nói tính cách hắn giống con bé. Bởi vì theo Shikamaru thấy, con bé thỉnh thoảng ngây ngây ngốc ngốc, bị người ăn lúc nào còn chẳng biết ý chứ.

Nhưng Tomoko cũng như con của hắn, hắn tất nhiên phải bảo vệ nó, giúp nó chống lưng. Dạng như thanh niên trước mắt chính là còn phải xem xét, Shikamaru ác ý nghĩ thầm.

Scotch nghe lời kể của hắn thực sự rất tập trung, ngược lại anh không hiểu vì đâu mà cảm giác có gì đó bất ổn. Trong nhất thời liền không yên lòng, đầu óc nóng lên, nói.

- Tôi có thể nhìn cô ấy sao?

- Không thể!

Shikamaru tức khắc nổi giận, trầm giọng quát. Trên mặt bay sạch sự hòa nhã còn sót lại, hắn dứt khoát quyết đoán phủ định ý nghĩ đó của thanh niên.

- Người định lấy thân phận gì gặp nó, Hiromitsu... hay Scotch?

Thanh niên lập tức tỉnh táo lại, cả người giống như bị dội một chậu nước lạnh.

- Scotch bây giờ đã chết rồi, không những là phía thủ trưởng Futaba của Cục An Ninh, mà đến cả FBI và Tổ chức cũng đều rõ ràng. Nếu đột nhiên lại xuất hiện, sẽ gây ra sóng to gió lớn gì, người hắn là biết rõ chứ?

Biết.

Rất rõ ràng.

Thanh niên sao có thể không hiểu, chẳng qua chỉ là tâm trí đột nhiên thất khống mà thôi.

Bóng lưng có chút đơn bạc đó vẫn vững vàng ngời sáng trên ghế, nhưng khẽ thấp đầu, viền mắt bất tri bất giác đỏ hồng.

Thế nhưng Shikamaru còn thấy chưa đủ, giọng nói âm u truyền tới.

- Người biết nguyên nhân con bé lần này lại đến NewYork sao?

Scotch càng thêm cứng đờ, hai bàn tay bỗng xiết thật chặt, nổi lên gân xanh.

Mười hai tuổi năm ấy, cô bé lấy danh nghĩa bỏ nhà đi để tới NewYork đã khiến cho rất nhiều người lo lắng, trong đấy cũng có cả Scotch, khi ấy còn chưa hiểu cô đến đó làm gì. Rất nguy hiểm.

Cho tới khi công chúa nhỏ xuất hiện trước mặt hắn, nói là để đi tìm hắn. Thấy cô an toàn, anh thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, cảm động, vui sướng không lời nào nói hết.

Qua đi ba năm, cô bé lần nữa tới NewYork, nguyên nhân không có gì khác biệt.

Đều là bởi vì anh thất hứa...

Anh không thể tiếp tục hỏi âm tin nhắn của cô đúng thời hạn...

Công chúa nhỏ muốn tới tìm anh.

Shikamaru để một khoảng thời gian cho Scotch nghĩ thông suốt. Hắn điều chỉnh biểu cảm trở về bình thường rồi nói tiếp.

- Nghĩ kĩ rồi phải không? Vậy thì tạm thời ngươi nên ở chỗ của ta, vừa có thể làm tiếp việc đang dở trong âm thầm. Ta sẽ giúp ngươi phát triển những khả năng sẵn có. Đến thời điểm, ngươi tự nhiên có thể gặp con bé.

-... Tòì hiểu.

Anh không nên tiếp tục do dự, hướng chi mạng của anh giữ được là nhờ món quà nhỏ của cô, và sự hỗ trợ từ Shikamaru.

Hiện giờ điều duy nhất khiến anh băn khoăn chỉ có một.

Năm Tomoko sáu tuổi, anh phải rời đi, cô khóc hết nước mắt.

Anh không thể dùng bất cứ lời lẽ gì làm cô ngừng được.

Lần này, cô nhận được tin anh đã chết lại không biết khổ sở thành dạng gì.

Anh chắc là chỉ còn nước buông bỏ tất cả, mà đầu hàng vô điều kiện mất thôi.

Bởi vì Tomoko là công chúa của tôi, là cô gái nhỏ tôi yêu.

Bạn đang đọc truyện *Bí Mật Của Tomoko* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.